Autoare: SARA SEALE

Titlu original: *THE YOUNGEST BRIDESMAID*

Titlu românesc: CEA MAI TÂNĂRĂ DOMNIŞOARĂ DE ONOARE

Traducător: Mihnea Columbeanu

Când Melissa Chailey şi-a planificat nunta cu bogatul playboy Piers Merrick, verişoara ei Louise, "ruda cea săracă", a primit rolyl relativ umil de a fi cea mai tânără (şi mai neimportantă!) domnişoară de onoare. Totuşi, când Melissa l-a părăsit în ultimul moment, Louise a fost cea spre care s-a îndreptat atenţia lui Piers, care a cerut-o în schimb pe ea de soţie. Ştiind că îl iubea, Louise a acceptat, cu speranţa ca, în timp, să ajungă şi el s-o iubească. Dar Melissa avea alte gânduri - şi nici nu începuse bine luna de miere, că a şi început să şi le pună în aplicare.

- Lou... vino aici, o chemă el la un moment dat.
- Ce este? întrebă ea.
Când Piers nu-i răspunse imediat, îşi dădu seama că vântul se înteţea.
- Ce părere ai tu despre mine? o întrebă el pe neaşteptate, trăgând-o de mână ca s-o aşeze pe braţul fotoliului.
Lou deveni mai rigidă, conştientă că un răspuns greşit ar fi riscată spulbere noua armonie dintre ei.
- Nu... Încă nu te cunosc foarte bine, ocoli ea un răspuns prea exact. Încă... încă suntem numai nişte cunoştinţe, nu-i aşa?
Braţul lui i se strânse în jurul taliei.
- Da, cinstita mea Lou, suntem doar două cunoştinţe - şi trebuie să remediem asta, nu-i aşa?
- Nu ştiu întotdeauna cum, spuse ea cu simplitate, temându-se atât de tare că lăsa de dorit, încât Piers o privi cu o expresie de scuză tandră.
- Sigur că nu ştii, spuse el. E datoria mea să dau la o parte barierele.
- Unele s-au dat la o parte azi, nu crezi?
- Da, aşa se pare. Dar mă faci să mă simt ruşinat că asemenea cadouri pot să te bucure. Mi-ar plăca mult să te duc la nişte cumpărături serioase - să-ţi iau diamante, blănuri, toate deliciile extravagante la care visează femeile. Asta-i singura plăcere adevărată pe care o aduc bani.
- Nu cred că am jinduit vreodată după diamante, iar blănuri am, deşi nu-mi erau destinate mie, răspunse Lou cu sinceritatea ei obişnuită.
- Biata Cenuşăreasă - o neglijenţă de neiertat din partea mea, nu-i aşa? Nu face nimic, o putem îndrepta mai târziu. Între timp, poţi purta pantalonii ăştia destul de atrăgători şi ce-am mai cumpărat azi, ca să-ţi redescoperi propria identitate. Sărută-mă, Lou. Nu cred c-ai făcut-o vreodată din proprie iniţiativă.
- Dacă stau să mă gândesc, nici tu nu mă prea săruţi, observă prozaic Lou.
Totuşi, se aplecă spre el ascultătoare şi, când buzele i le atinseră pe ale lui, simţi o dorinţă involuntară de a-l explora, începând să-i mângâie uşor pleoapele, obrajii, şaua nasului, până când Piers o cuprinse în braţe, ţinând-o strâns.
Lou rămase la pieptul lui, mulţumită, şi după ce pulsul ei îşi încetă goana nebunească, privind peste umărul lui spre întunericul din afara ferestrelor cu draperiile trase. Luminile familiare ale caselor de la debarcader, pe apă se mişca fasciculul de raze al unui far, iar Lou auzi un sunet slab de motor.
- Vine o şalupă, spuse ea alene.
- Provizii de alcool, în caz că se strică vremea, cel mai probabil, răspunse Piers - şi-i dădu drumul, fără tragere de inimă, când Lou îşi aminti că mai avea de pus destule flori în

vaze.

După un timp, Piers se retrase în cabinetul lui, ca să lucreze la acte o oră, înainte de cină. A doua zi, îşi spuse el cu un zâmbet, patul buclucaş urma să fie mutat la locul lui, iar în seara asta... ei bine, o uşă despărţitoare neîncuitată nu prezenta nici o dificultate.

Lou, terminându-şi în sfârşit aranjamentele florale, fu surprinsă să audă clopotul naval agăţat lângă uşa din faţă. Suna atât de rar, întrucât nimeni nu vizita insula, încât un moment simţi o spaimă superstiţioasă. Totuşi, nu putea fi o fantomă care cerea să fie primită înăuntru. Auzi paşii lui Tibby, şuieratul vântului, când uşa se deschise, şi un sunet de glasuri. După un timp, paşii revenioră prin hol, urmaţi de vocea lui Tibby, răguşită şi parcă triumfătoare, anunţând din uşă:

- Ne veni o vizită, duduie. Mă duc să pregătesc una din camerele de oaspeţi!

Se dădu la o parte, iar Lou privi o neîncrezătoare pe noua-sosită, cae intră pe lângă bătrâna servitoare, plină de sine.

Toate personajele din această carte există numai în imaginaţia autoarei, şi nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleaşi nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, şi toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

Capitolul 1

Rochia de mireasă fusese despachetată şi atârna într-o izolare splendidă într-una dintre camerele de musafiri goale. Cea mai tânără domnişoară de onoare privea cu uimire faldurile de catifea scânteietoare, tivurile de hermină albă, simplitatea bogată a acelei creaţiuni de basm pentru o nuntă în timpul iernii.

Melissa avea să arate minunat, îşi spuse ea fără invidie, iar rolul pe care-l primise pe neaşteptate la acea petrecere cu s-o copleşească din nou mirarea că ea, o fată care stătea cu picioarele ei mici pe pământ, fusese azvârlită la întâmplare într-o fantezie - câci fantezie era. Verişoarele Chailey trăiseră într-o altă lume; trimiteau felicitări de Crăciun, dacă-şi aminteau, şi uneori Louise era invitată în ultima clipă pentru a înlocui câte un oaspete care nu mai venea. Acum ţinea locul domnişoarei de onoare care se îmbolnăvise de oreion, şi totul i se părea ireal.

- Lou! Lou! strigă o voce, undeva în casă.

Vocile strigau frecvent, uneori persuasiv, cel mai adesea nerăbdător, destul de des nervos, dar aceasta era vocea verişoarei Blanche şi nu putea fi ignorată, căci ei îi datora cea mai tânără domnişoară de onoare nu numai rochia şi participarea la cea mai simandicoasă nuntă a anului, ci şi cele două săptămâni de concediu, pentru a locui sub acelaşi acoperiş şi a le ajuta cu tot ce aveau nevoie.

- Sunt aici, verişoară Blanche! răspunse ea.

Mama Melissei deschise uşa, cu o mişcare nervoasă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, copilo, de ce trebuie să te caut prin toată casa? exclamă ea iritată. Ai putea să faci o mie şi una de treburi în timp ce le aşteptăm pe celelalte domnişoare de onoare.

- Le aşteptăm? întrebă neliniştită Lou.

Casa părea să fie tot timpul în aşteptarea a ceva sau a cuiva - croitorese, coafeze, florărese, furnizori de alimente, domnişoare de onoare şi, destul de des, câte o mireasă năzuroasă.

- Ai uitat că avem repetiţie? Zău aşa, Lou, ai putea fi atentă la motivul pentru care te-am chemat aici. De ce stai în camera asta şi oftezi de una singură?

- Admiram rochia. Am vrut s-o văd imediat ce e despachetată. E atât de frumoasă, verişoară Blanche, ca o rochie făcută pentru o prinţesă din poveşti - dar în fond, chiar suntem ca într-o poveste, nu?

- Hm... tu, poate, răspunse cam sec Blanche Chailey, apropiindu-se de rochie ca s-o examineze. Nu-i rea deloc, chiar şi la preţul ăsta. Mă bucur că Melissa a renunţat la modelul acela destul de vulgar pe care-l voia - dar Piers, desigur, are gusturi excelente.

- Piers? întrebă surprinsă Lou. Dar nu mirele alege rochia miresei, nu-i aşa?

- De ce, dacă el o plăteşte?

- A!

- Ce, ţi-am luat lustrul poveştii cu prinţese? Piers e un tânăr foarte bogat şi-şi poate permite să arunce banii, iar până acum cred că ai dedus că noi n-avem nici un sfanţ - sau a crezut atâţia ani că alde Chailey se numără printre cei bogaţi şi leneşi?

Într-adevăr, aşa crezuse. De când le ştia, verişoarele Chailey trăisră într-o lume separată, o lume la care părinţii Louisei nici măcar nu aspirau. Cu treizeci de ani în urmă, verişoara Blanche fusese o frumuseţe vestită, admirată şi răsfăţată, o legendară rudă bogată a cărei cale rareori se încrucişa cu cele ale neamurilor mai sărace. La cincizeci de ani şi ceva, Blanche încă-şi mai păstra frumuseţea, cu ajutorul dietei şi al cosmeticalelor; fiica ei, atât de asemănătoare cu ea, nu arăta cu mult mai tânără, într-o anumită lumină.

- Ei, aşa credeai?

În ochii lui Blanche se citea un amuzament cinic.

- Păi, da, cred că da...

- Iar acum te-ai lămurit? O, draga mea copilă, nu e nevoie să-ţi imaginezi că nu ştiu de bârfe circulă. Celelalte domnişoare de onoare vorbsc, nu? O invidiază pe Melissa, fireşte, ceea ce e normal - de ani de zile, toată mămicile ambiţioase oftează după Piers. Ţi-au dezgropat şi morţii din vechime?

- Te referi la fosta ta logodnă cu tatăl lui Piers?

- Da, şi la felul cum am renunţat la el în ultima clipă pentru un bogătaş destul de bătrân ca să-mi fie tată. Aşa am făcut, să ştii! Doar printr-una din micile ironii ale vieţii s-a întâmplat că, mai târziu, tatăl lui Piers a moştenit pe neaşteptate acea avere imensă, iar nesăratul de bărbatu-meu şi-a pierdut-o pe-a lui în nu ştiu de crah din capitală. Sună ca într-o melodramă ieftină, nu-i aşa? Se-nvârteşte roata!

- În ce sens?

- Piers are o inimă romantică - o zestre atât de ingrată, în vremurile noastre materialiste! Înţelegi, n-a uitat niciodată.

- N-a uitat?

- Nu ştiai că tatăl lui era văduv în perioada când am fost logodiţi? Piers, copil fiind, făcuse o slăbiciune pentru mine - mă vedea ca pe o înlocuitoare a mamei lui, cred. Probabil i-a venit năstruşnica idee că, însurându-se cu Melissa, va îndrepta cumva lucrurile.

- Dar, verişoară Blanche, asta... asta-i cea mai mare prostie! exclamă Lou cu o vehemenţă atât de necaracteristică pentru ea, încât Blanche o privi mai atentă.

- Îţi închipui cumva că e îndrăgostit de fiica mea? întrebă ea, uşor amuzată.

- Sigur că da - şi-n plus, nu m-aş aştepta ca un tânăr să facă un asemenea gest.

- Fireşte! Ai o gândire foarte simplă, Lou, şi obositor de neînvăţată într-ale lumii.

- Se prea poate, replică Lou cu acel neaşteptat aer grav care uneori o făcea să pară antipatică. Am fost crescută de nişte părinţi simpli, care deşi nu erau oameni de lume, m-am învăţat valorile morale, cred, înainte de a muri. Ţi se... ţi se pare că sunt... înfumurată, verişoară Blanche?

- Da, cam aşa mi se pare, răspunse rece verişoara ei, măsurând-o cu o privir îngândurată.

Micuţa Louise Parsons, cea de care-şi aduceau aminte numai când le putea fi de folos cu ceva, avea o calitate vagă pe care Blanche o recunoştea din propria ei copilărie, când viaţa fusese mai simplă şi nici o aluzie la jungla societăţii nu-i tulburase dorinţele în curs de deşteptare. N-o fi avut Lou siguranţa de sine şi viclenia prietenelor Melissei, dar avea ceva care altora le lipsea. Ce anume? se întrebă Blanche, încruntându-se, şi contemplă din nou farmecul cam îndoielnic al tinerei verişoare care corespundea atât de puţin distincţiei la modă în ultime vreme. Ochi mari, limpezi şi solemni, depărtaţi, pe o faţă prea mică pentru ei, un păr şaten moale şi cu firul drept, cu breton, şi un gât prelung, fragil; nimic care să înfierbânte sângele - decât, poate, nemişcarea ei.

Lou, stânjenită de acea privire estimativă, se urni din loc, iar verişoara ei, cu o privire mai atentă, îi observă graţia inconştientă cu care se mişca. Louise Parsons vrednică de o privire mai atentă? se întrebă nervoasă Blanche.

Spuse, mai tăios decât intenţionase:

- Trebuie să înveţi să eviţi aroganţa, draga mea. Nu atrage simpatia - şi nici pe tineri.

- Da, verişoară Blanche, răspunse sfioasă Louise, cu privirea în pământ.

Blanche, însă, avu impresia că zărise o lucire slabă printre genele ei lungi şi dese.

- Ai vreun curtezan? se interesă ea într-o doară.

Când fata nu-i răspunse, râse.

- Biata Lou - ţi-am pus o întrebare nedreaptă, cred, continuă ea. N-ai prea avut ocazia să întâlneşti admiratori dezirabili, cred, dar totuşi, ai doar nouăsprezece ani... sau douăzeci? Nu trebuie să te laşi întristată de norocul Melissei.

- De ce m-ar întrista?

- Ei, draga mea, să spunem lucrurilor pe nume. Piers e un adevărat Făt Frumos din basme, nu-i aşa? Şi-n plus, cred că şi ţie ţi-a cam furat inima, nu-i aşa?

Lou roşi intens, lucru neobişnuit pentru ea, iar femeia cealaltă, care nu vorbise serios, făcu o mică strâmbătură de

exasperare.

- Draga mea copilă, vino-ţi în fire! exclamă ea iritată. Prin viaţa lui Piers au trecut atâtea fete, că nici nu le mai poate ţine socoteala. N-ai face decât să fii una dintre ele.

Roşeaţa dispăru din obrajii Louisei la fel de repede pe cât apăruse. Cu un calm amorţit, care spori şi mai mult nemulţumirea verişoarei sale, răspunse:

- Evident, de ani de zile e o partidă nemaipomenită, nu-i aşa? Personal, îl găsesc puţin cam alarmant şi... şi cam prea sigur pe sine.

- Zău? Dar nici nu te-a băgat în seamă, nu-i aşa?

Da, abia dacă o băgase înseamă - şi de ce ar fi observat-o, se întrebă Lou, printre toate domnişoarele de onoare sclipitoare şi sofisticate care, la rândul lor, nu-i dâduseră nici o atenţie. Nu spunea decât adevărul când declara că-l găsea pe Piers Merrick cam alarmant, şi s-ar fi putut chiar să-l antipatizeze, dacă nu i-ar fi auzit glasul înainte de a-l vedea. Îl auzise în hol, întrebând de Melissa, iar glasul acela necunoscut era cald şi destul de tandru, astfel că o făcuse să-şi spună: "M-aş putea îndrăgosti de un asemenea glas."

Întâlnindu-l, constatase că între glas şi înfăţişare exista o contradicţie totală. Chipul lui negricios, brăzdat de ridurile unei maturităţi timpurii, îi aparţinea unui bărbat care-i trăise viaţa şi întâlnise mai mult deziluzii, iar privirea, când se uita la o femeie, îi era în acelaşi timp iscoditoare şi calculată - dar nu peste mult se abătea în altă direcţie. Nu se putea spune că arăta bine, dar avea un aer vag de disticţie aspră. Lou, urmărind totul din apropiere, îşi spusese că putea exista un grăunte de adevăr în articolele de senzaţie care se opreau întotdeauna la un pas distanţă de scandal, căci capriciile lui Merrick erau notorii. Iahtul lui, maşinile de curse, insula, cumpărată ca să-şi satisfacă o dorinţă feudată de putere, din câte se spunea, simbolizau un succes din care femeile se împărtăşiseră şi ele când şi când, desigur, iar Lou cunoscu un moment dedezgust gândindu-se la grabacu care propriul ei sex accepta firimiturile aruncate neglijent, ca să se laude cu câte o cucerire temporară. Era răsfăţat şi indiferent faţă de posibilele inimi pe care putea să le frângă, conchisese Lou cu convingerea tipică vârstei - după care, dintr-o dată, Piers îşi îndreptase atenţia asupra, dându-i senzaţia incomodă că-i ghicea gândurile.

- Cea mai tânără domnişoară de onoare a noastră are un aer dezaprobator. Te simţi scoasă din elementul tău, Cenuşăreaso?

Tonul lui o făcu să roşească.

- Nu, răspunse ea calmă. Sunt doar pe un teritoriu nefamiliar.

Zâmbetul neaşteptat al lui Piers păru să semene cu glasul - cald, admirativ, şi cu o undă de tandreţe.

- Bine zis, replicase el, schiţând în glumă un salut milităresc cu mâna.

Şi, imediat, se întoarse în altă direcţie.

- Ei, şi la ce te-oi fi gândind, mă rog? întrebă Blanche, conştientă că remarca ei, chiar dacă nu atrăsese un răspuns satisfăcător, îi trezise fetei nişte gânduri pe care nu avea dreptul să le păstreze pentru ea.

Lou, care se întorsese din nou spre rochia de mireasă, plimbându-şi degetul peste faldurile ei cu un aer absent dar şi de admiraţie, se întoarse încet cu faţa spre verişoara ei.

- La nimic important, răspunse ea. Verişoară Blanche, e adevărat ce se spune?

- Ce să fie adevărat?

- Că Piers vă achită datoriile în schimbul Melissei.

Blanche ridică imperceptibil din umeri, cu un zâmbet indulgent şi cam amar.

- E foarte adevărat, deşi tu o faci să pară o melodramă cam răsuflată, replică ea. Suntem falişi, cum ţi-am spus, Piers îşi doreşte o soţie, iar aranjamentul este, una peste alta, foarte convenabil pentru toată lumea. Dacă te gândeşti la romantisme siropoase, biata mea copilă, nici vorbă ca Piers să aibă o asemenea concepţie despre căsătorie. Şi-a făcut de cap cât a putut, iar acum simte nevoie să se aşeze la casa lui şi să-şi întemeieze o familie.

- Şi Melissa... nu vrea mai mult? Nu-şi doreşte...?

Blanche se încruntă, privind-o cu uşoară ostilitate.

- Pari cam impertinentă, Lou, comentă ea. Dacă te gândeşti la pvestea aceea veche, Melissa n-a avut deloc gânduri serioase cu acel actor tânăr şi sărac care i-a sucit minţile pentru o vreme.

Lou îşi privi cam surprinsă verişoara. Nu voise să fie impertinentă, nici indiscretă. Dar n-o cunoştea pe Melissa atât de bine încât să converseze cu ea despre relaţiile ei sentimentale şi n-o interesa decât prezentul.

- Atunci, a fost altcineva? întrebă ea cu oarecare timiditate.

Văzu, din expresia cam stânjenită a verişoarei ei, că atinsese un punct sensibil.

- Draga mea copilă, au fost zeci şi zeci, replică nervoasă Blanche. Melissa e o fată frumoasă, dacă până şi eu spun asta...

- Atunci, de ce să vă faceţi griji? întrebă înveselită Lou.

- De ce să-mi fac griji? repetă Blanche, pe un ton cam tăios. Zău aşa, Lou, pentru o fetiţă care a avut norocul să fie primită într-o lume atât de diferită de a ei, îţi permiţi cam multe, nu ţi se pare? Şi acum, mai sunt destule treburi de făcut, aşa că nu-ţi mai lăsa ochii să ţi se scurgă după rochia de mireasă a Melissei şi vino să te faci şi tu utilă cu ceva. Şi te rog, nu-l plictisi pe Piers cu concepţiile tale imature.

- Nici n-aş visa să discut ceva atât de personal cu Piers, răspunse Lou cu o ultimă privire jinduitoare spre rochia de mireasă, care în lumina tot mai slabă a după-amiezii devenise misterioasă şi spectrală. Şi nici nu l-aş asculta, dacă el ar începe.

- Evident. Ei bine, mă bucur că ai destulă minte ca să-ţi dai seama că pentru el nu contezi aproape deloc, chiar dacă ţi s-au cam aprins călcâiele. Şi acum, draga mea, hai să mergem jos, ca să continui cu lista darurilor de nuntă. Şi ai face bine să scrii şi câteva mesaje de mulţumire - Melissa le poate semna aproape pe toate, cu excepţia celor mai importante.

Blanche ieşi, înaltă şi graţioasă, iar Lou o urmă pe scară, observând cât de bine se potrivea în decorul elegant alcasei. Era o casă închiriată pentru câteva săptămâni şi proiectată de altcineva, dar verişoara Blanche, fiica ei, şi numeroasele lor cunoştinţe se armonizau cu ambianţa din orice conac londonez distins, fără să le pese că nu erau la ele acasă.

În timp ce treceau prin hol, Melissa intră pe uşa din faţă şi se opri o clipă în prag, cu aerul unui copil care a fost prins întorcându-se acasă la o oră nepermisă.

- Unde-ai fost? întrebă severă mama ei, cu o nelinişte cam nejustificată.

În răspunsul Melissei se simţi o undă sfidătoare.

- La cumpărături, unde să fiu? replică ea. Mai am de procurat sute şi sute de lucruri. Apropo, am dat înapoi etola de hermină, în schimbul une mici jachete - ştiai că a reintrat în modă vulpea roşie?

- Da, ştiam. Totuşi, a costat aproape dublu decât etola, presupun.

- Desigur, dar nu ne opreşte nimeni să cheltuim, nu-i aşa?

- Dacă zici tu... Piers ştie că va trebui să-ţi plătească şi trusoul, nu numai datoriile familiei?

- Nu l-am înrebat. Totuşi, iubito, ai să aranjezi tu toate detaliile mai delicate ale afacerii ăsteia, nu?

- În limitele raţiunii. Nu mi-ai spus unde ai fost.

- La *cumpărături,* scumpo! repetă Melissa, cu o expresie inocentă în ochii ei mari. Şi ai grijă, c-o s-o şocăm pe sărmana Lou, cu toată vorbăria asta neruşinată despre bani. A fost crescută cu convingerea că trusoul şi micul dejun din ziua nunţii sunt plătite de familia miresei - nu-i aşa, Lou?

- Nu m-am gândit niciodată la asta, de vreme ce încă nu s-a pus problema să devin mireasă, răspunse Lou.

Verişoara ei făcu o mică grimasă.

- M-a pus la punct, îi spuse ea mamei sale. Sau, poate, cea mai tânără domnişoară de onoare a mea e niţeluş cam invidioasă? Blanche, iubito, sunt frântă de oboseală. Chiar vine Piers diseară? N-aş putea să rămân culcată şi să zic că mă doare capul -

ce crezi?
Mama şi fiica plecară prin hol, cu capetele lor aurii identice, graţie unui coafor excelent dar lipsit de imaginaţie, şi cu hainele aproape deloc diferite, ca model şi eleganţă. Lou privi în urma lor, simţindu-se ca o străină. Fusese răpită şi adusă într-o poveste - şi atunci, de ce să-i pese? Dacă nu-i plăcea ceea ce găsise acolo, în modul acela de viaţă atât de străin, putea să se minuneze, să admire totul şi să compare culorile şi ciudăţeniile cu monotonia biroului în care avea să se întoarcă în cele din urmă.

* * *

În fiecare zi, Lou se trezea din somn să savureae micul lux al ceaiului de dimineaţă şi al tuturor atenţiilor nefamiliare care pwentru famila Chailey păreau să fie atât de firşti. Uneori, Melissa venea să bea c ea un cei, stând pe pat şi fumând încontinuu.
Cele două fete nu avuseseră niciodată ocazia să se apropie, iar Louise, ascultând-o pe Melissa cum povestea la nesfârşit despre petreceri, admiratori şi modă, se întreba uneori dacă verişoara ei voia doar s-o impresioneze, sau dacă avea pe suflet ceva ce-ar fi vrut să dezvăluie cuiva din afara cercului ei obişnuit de prieteni intimi. Dacă aşa era, Melissa nu apucase niciodată să se destăinuiască - şi în fond, se întreba Lou, ce-ar fi putut lipsi într-o căsătorie aşa de avantajoasă cu un bărbat care fusese atâta timp un ideal intangibil? I-o şi spuse cu ocazie, iar răspunsul cinic al verişoarei sale o şocă.
- A, da, e o partidă, nici vorbă, replică Melissa. Blanche şi-a jucat foarte bine cartea - totuşi, s-ar pomeni la ananghie dacă aş da bir cu fugiţii, nu?
- Să fugi? Vrei să zici, dacă ţi-ai da seama că nu vrei să te măriţi cu el, în fond? Dar, desigur...
- Desigur, mama mea nu-mi doreşte decât fericira - asta voiai să spui, nu? Ei, iubito, aspectul fianciar ar putea fi cam delicat, nu crezi?
- Întâmplător, nu voiam să spun astam replică Lou. Sunt sigură că acum nu mai poţi avea nici o îndoială.
- A, înţeleg. Ai o părere destul de bună despre Piers, nu-i aşa? Blanche spune că te-ai cam aprins după el.
- Verişoara Blanche are o imaginaţie bogată, replică tăios Lou, iar Melissa înălţă din sprâncene.
- Blanche nu-şi imaginează ceea ce se vede cu ochiul liber, spuse ea pe un ton cam răutăcios. N-ai fi prima care să se bucure de o pasiune neîmpărtăşită pentru foarte râvnitul domn Merrick. Toată lumea ştie că e un rechin destul de greu de prins în plasă.
- E oribil să spui aşa ceva, se încruntă dezgustată Lou.

Verişoara ei o privi amuzată.

- Găseşti că e de prost gust? Probabil că ai dreptate. Totuşi...

- Melissa... începu nesigură Lou, când verişoara ei se întrerupse. Dacă *ai* vreo îndoială... în fine, ce-ai vrut să spui când ai zis că verişoara Blanche s-ar pomeni la ananghie dacă aş da bir cu fugiţii?

Melissa îşi aprinse încă o ţigară şi trase fumul în piept prea repede, începând să tuşească.

- Trebuie că ştii care e situaţia financiară, d-acum, scuma mea. Celelalte domnişoare de onoare nu cred c-au fost prea reticente, remarcă ea rece.

Lou se foi în pat, stânjenită. Domnişoarele de onoare, ca şi verişoara Blanche însăşi, fuseseră de-a dreptul deschise; şi totuşi...

- Dar Piers... începu ea încăpăţânată. Trebuie să fie... trebuie să fie foarte îndrăgostit de tine ca să... negocieze, dacă se va ajunge acolo.

- Te-ai exprimat cu mult tact, scumpa mea Lou, dar emoţiile lui Piers au rămas netulburate ani de zile, cred. După ce şi-a făcut de cap, cum se spune, simte nevoia să se aşeze la casa lui, şi ce şansă mai bună ar avea decât fiica femeii care ar fi trebuit să-i fie mamă vitregă?

- Ca să îndrepte o veche greşeală, vrei să spui?

- În nici un caz! Mai degrabă, ca să se răzbune. Ştie foarte bine cât de iritant e pentru Blanche că n-a aşteptat până a sosit moştnirea aia. I-a fost devotat tatălui lui, şi avea o slăbiciune şi pentru Blanche, cred. De ce te uiţi la mine aşa de surprinsă, Lou - sau eşti doar dezaprobatoare?

- Nu... nu sunt de... dezaprobatoare, se bâlbâi Lou. Doar că nu înţeleg...

- Nu, probabil nici n-ai avea cum să înţelegi - nu-s sigură nici de mne că înţeleg. Cred că Piers are o undă de romantism, amestecată cu ranchina faţă de Blanche - sau, poate că Blanche se pricepe la şantajul emoţional. Tu ce părere ai?

- Nu e treaba mea, nu-i aşa? Numai că...

- Numai că ce? Îţi spui că lumea nu mai crede în iubire? Ei bine, scumpo, mie-mi place dragostea, dar să fie cât mai poleită - o nuntă fabuloasă, o lună de miere la fel de bogată, iar după aceea...

- După aceea, interveni Lou cu o asprime neaşteptată, să trăiţi pe o insulă, departe de lumea dezlănţuită.

Verişoara ei o privi cu oarecare surprindere.

- Ce perspicace eşti, iubito, observă ea. Dar nu-ţi imaginezi, nu-i aşa, că sunt pregătită să mă desprind de civilizaţie, pe insula imposibilă a lui Piers?

- Înţeleg că insula face parte din viaţa lui, între

călătorii.

- Un moft, o jucărie! Dar un moft pe care Piers şi l-a putut permite, oricum - să-şi cumpere o insulă lângă coastele din Cornwall, s-o populeze cu servitori şi să se joace de-a castelanul când are chef. O, nu, fetiţo, o dată ce vom fi căsătoriţi, Piers îşi va vinde insula şi va cumpăra una dintre acele aşa-zise case boiereşti, la o distanţă rezonabilă de oraş. Asta, plus apartamentul din Londra şi vila din mlaştini pe care o închiriază în fiecare an pentru sezonul de vânătoare la păsări de baltă ne vor împiedica pe amândoi să ne plictisim unul de altul.

Lou se obişnuise cu micile ieşiri teribiliste ale verişoarei sale, dar avea totuşi o presimţire neplăcută. După părerea ei, Piers Merrick nu era genul de om care să renunţe la un proiect drag lui numai de hatârul unei feţe drăguţe...

- Insula e mai mult decât un capriciu - e un refugiu, spuse ea.

- De unde ştii? E la fel ca toţi bogătaşii care-şi pot permite o jucărie scumpă - înnebunit după ea, până se plictiseşte.

- Eu cred că insula e mai mult decât atât - e un loc unde să evadeze...

- Ce prostii vorbeşti, impresionabila mea verişoară Louise! Dar insulele sunt romantice, bineînţeles - în teorie. Piers te-a plictisit cu multe gogoşi de-ale lui?

- Abia dacă mă bagă în seamă, răspunse Lou cu delicateţe, dar amintindu-şi totuşi cu un junghi de vinovăţie iraţională dansul la care participase cu Melissa şi celelalte dumneaei, ai căror cavaleri o ignoraseră politicos.

Dintr-o dată, Piers o ridicase de pe micul scaun aurit de lângă perete, unde stătea, şi fără s-o invite la dans, începuse s-o învârtească pe ring. Dansaseră în tăcere, iar Lou, conştientă că deşi Piers dansa minunat şi ea era la fel de talntată, se lăsase din toată inima în voia plăcerii de moment.

- *Ei...* spusese el când muzica se oprise, dar ştii că mă surprinzi, Cenuşăreaso?

- Serios? Dar şi Cenuşăreasa s-a dus la bal.

- Într-adevăr - şi l-a cucerit pe prinţ. Eşti ca puful de păpădie, Lou - sau ţi se pare un clişeu?

- Nu ştiu. Nu am prea multe talente mondene.

- Nu ai?

În ochii lui cam deziluzionaţi se citi dintr-o dată amuzamentul.

- Dar cred că flirtezi cu mine - ceea ce *este* un talent monden.

Lou se oprise ca trăsnită în mijlocul ringului de dans, privindu-l cu nedumerire şi spaimă.

- Nici n-aş visa... nici n-aş îndrăzni... se bâlbâise ea.

Piers pufnise scurt în râs, luând-o iar în braţe.

- Într-adevăr, nu te cred în stare, îi răspunsese, şi dansaseră mai departe, în tăcere.

Se învârteau în ritmurile repezi ale unui vals vienez, iar la sfârşit izbucniseră câteva aplauze. Lou observase privirea nemulţumită a verişoarei Blanche şi surprinderea amuzată a Melissei.

- Abia dacă mă bagă în seamă, îi răspunsese ea verişoarei sale - şi aşa era, desigur. Numai că verişoara Blanche părea tot mai nervoasă pe măsură ce treceau zilele, răstindu-se la Melissa, ale cărei expediţii la cumpărături deveneau tot mai lungi, repezind-o şi pe Lou, care părea calul de bătaie pentru toate descărcările nervoase asociate de obicei cu mireasa.

- Sunt chiar atât de proastă? le întreba Lou pe Jill, Jane sau Caroline, celelalte domnişoare de onoare, care păreau să arate toate la fel şi era clar că o consideraseră neînsemnată încă de la început.

- Nu, scumpo, eşti doar împiedicată din fire, răspundeau Jill, Jane sau Caroline, retuşându-i machiajul cu o mână exersată. De ce nu fugi când se fluieră după tine? Domnişoarele de onoare nu sunt decât o anexă decorativă pe lângă mireasă.

- Verişoara Blanche pare nervoasă... mi-e greu s-o mulţumesc...

- Verişoara Blanche nu e decât speriată c-o să se întâmple vreun accident în ultimul moment, iubito. Melissa o nelinişteşte.

- Melissa? Dar ea pare cea mai calmă din toate.

- O fi având motivele ei, probabil. Oricum, scumpa de verişoara Blanche ar intra rău la apă dacă s-ar întâmpla ceva neprevăzut. Piers a dat un avans foarte frumuşel, ştii bine, iar banii au şi zburat pe fereastră.

- Ei, răspunse prozaic Lou, şi ce-ar putea să se întâmple? Peste o săptămână vor fi căsătoriţi, iar Melissa n-o să renunţă în ultimul moment la o partidă atât de strălucită.

- Da, nici eu nu cred, dar se spune că istoria se repetă.

- Te referi la faptul că verişoara Blanche l-a părăsit pe tatăl lui Piers?

- Păi, da, deşi aia a fost cu totul altceva, desigur. Tatăl lui Piers era pe-atunci un om relativ sărac, iar scumpa de Blanche a crezut că alege o partidă mai bună. Sunt sigură că şi Melissa ştie asta.

- Da... da, aşa cred, răspunse absentă Lou.

- Iubito, te impresionează cumva aluziile ziariştilor de scandal despre Piers? o întrebă Jill - sau Jane, sau Caroline... Mereu îi uita numele.

- Nu citesc ziarele de scandal, replică ea, adăugând cu falsă nevinovăţie: ce aluzii?

- A, obişnuitele. Un desfrânat modern, un tânăr dedat capriciilor extravagante, un fante care şi-a trăit viaţa din plin

şi a fost vânat fără succes - nu că Piers ar fi chiar atât de tânăr, cred că-i trecut binişor de treizeci de ani. Totuşi, asta nu m-ar îngrijora, doar e o bucăţică grozavă, nu crezi?

- O bucăţică grozavă?

Lou ştia, desigur, ce însemna asta, dar făţărniciile mondene ale epocii o iritau.

Jill - sau Jane, sau Caroline - o privi resemnată.

- O atracţie, o partidă, o pană de struţ numai bună de pus la pălărie. Trebuie să-ţi explice pe silabe - sau pe litere - nu-i aşa, dulceaţă mcă? Toate ne-am aşteptat să-ţi pună puţintel pe jăratic inimioara.

- Zău? Ce prostie! replică rece Lou. Dacă n-am avut aceleaşi şanse în viaţă ca voi, asta nu înseamnă... nu e deloc un motiv ca să nu...

- Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă uimită prima - sau a doua, ori poate a treia - domnişoară de onoare, în timp ce Lou ieşea grăbită din cameră.

* * *

- Unde-i Melissa? întrebă pentru a douăzecea oară verişoara Blanche. Doar ştie că-n după-amiaza asta avem repetiţia finală, şi oricum, ar trebui să se odihnească.

- Cred că s-a dus la biserică, încercă Lou s-o linişească, dar verişoara ei nu făcu decât să râdă disprţuitor.

- Dacă aşa ţi-a spus, înseamnă că te crede chiar mai proastă decât te-am crezut eu, replică ea.

Ochii îndpărtaţi ai Louisei se dilatară şi mai mult, cu uimire sinceră.

- Nu înţeleg. Mi s-a părut foarte firesc ca Melissa să-şi dorească să meargă singură la biserică.

Verişoara Blanche o învrednici cu o privire nervoasă, aproape ostilă.

- Îndrăznesc să spun că aşa pare, răspunse ea răstit. Dar, din câte ştiu eu, Melissa nu şi-a manifestat niciodată dorinţa ca vreunul dintre proiectele ei să primească o binecuvântare. De ce s-o facă tocmai acum?

- O căsătorie e altceva. Cred că pentru aşa ceva şi-ar dori binecuvântarea, răspunse Lou cu gravitate.

Privi în jur, aşteptându-se să vadă familiarele expresii surprinse sau ironice pe feţele domnişoarelor de onoare, dar acestea erau prea ocupate să se admire între ele ca să-i dea atenţie, chiar dacă o auziseră.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Lou, de ce nu le laşi să-ţi aranjeze părul? o repezi Blanche. O să fii singura fără o pieptănătură adecvată. Încă mai am timp să-ţi programez o vizită la coafor.

- Nu, nu, doamnă, domnişoara arată foarte bine aşa! interveni croitoareasa şefă, care începu să smucească scurt şi precis mânecile şi umerii rochiei Louisei, zâmbind peste creştetul ei. Simplitatea părului ei se potriveşte cu rochia, şi e fermecătoare. O nimfă a pădurii, poate, n-aţi zice?

- Aş zice că-i bagi în cap tot felul de prostii, răspunse iritată Blanche. Auzi acolo, nimfă a pădurii! Mă rog, n-o s-o ia nimeni în seamă, printre celelalte, aşa că nu cred c-o să conteze prea mult.

Când verişoara Blanche se îndepărtă, croitoareasa îi şopti cu furie Louisei:

- Nu-i daţi atenţie, domnişoară. E supărată fiindcă ştie că numai dumneavoastră vă stă bine rochia asta.

- A, n-aş crede, răspunse sincer surprinsă Louise. Şi, oricum, nu cred c-am s-o mai port vreodată. Ar fi prea elegantă pentru stilul meu de viaţă.

- Ce păcat, remarcă femeia, privind-o dintr-o dată cu curiozitate şi uşoară ironie - iar în acel moment Lou îşi dădu seama că verişoara Blanche nu reuşise s-o păcălescă. Costul nunţii şi fabulosul trusou îi puteau impresiona pe cei creduli, dar toată lumea ştia că mirele cel bogat avea să achite notele de plată.

- Mulţumesc, spuse Lou, dintr-o dată ruşinată, îndepărtându-se repede.

Verişoara Blanche începea să intre în panică, şi până şi domnişoarele de onoare şuşoteau acum şi chicoteau între ele. Croitoreasa se plângea tot mai indignată că nu avea timp destul să îmbrace mireasa ca să fie gata pentru repetiţie.

- Ia mai taci! se răsti la ea verişoara Blanche.

Chiar atunci, o cameristă intră în cameră şi-i dădu o scrisoare.

- A adus-o cineva, spuse ea laconic.

Mica întrerupere nu avea de ce să alarmeze pe nimeni, dar Lou îşi văzu verişoara desfăcând plicul şi dintr-o dată o cuprinse spaima. Până şi domnişoarele de onoare se opriră din sporovăială, ca şi cum neliniştea le-ar fi cuprins şi pe ele, iar Blanche, în timp ce citea scrisoarea, încremeni.

- Madame... murmură croitoreasa şefă, simţind că se apropia un dezastru.

Dar, când îi vorbi, vocea verişoară Blanche era rece ca gheaţa, iar la faţă părea să fi îmbătrânit dintr-o dată.

- Vreţi să plecaţi, toate, vă rog? Nu mai e nevoie de voi aici.

- Dar... rochia de mireasă...?

- Rochia de mireasă va trebui să mai aştepte. Fiica mea... a fost reţinută.

- Verişoară Blanche... începu Lou, în timp ce uşa se închidea încet în urma croitoreselor.

În clipa aceea, verişoara Blanche îşi pierdu dintr-o dată orice control.

- A fugit! zbieră ea, isterizată. Mi-a făcut mie asta... s-a dus cu tânărul ăla bun de nimic pe care crezusem că l-a uitat de mult, numai din cauza unei mici gâlcevi cu Piers... numai dragostea contează, cică... Dragoste! De parcă asemenea prostii ar avea vreo importanţă, când ai lumea la picioare şi o avere deja cheltuită dinainte. Nu mai staţi aici ca nişte momâi holbate - n-o să mai fie nici o nuntă, aşa că puteţi să vă duceţi acasă...

- Verişoară Blanche!

Vocea Louisei era tăioasă şi deznădăjduită. Făcu o mişcare instinctivă spre verişoara ei, apoi se retrase, stânjenită şi abătută.

Jane - sau poate Caroline - spuse într-o şoaptă sonoră"

- Istora se repetă cu înverşunare! Acum cine-o să-i spună măreţului mire că a fost lăsat cu buzele umflate în faţa altarului?

"Cine, într-adevăr?" se întrebă Lou - şi, ca la un semnal, Piers intră pe neanunţate în cameră.

Capitolul 2

Stătu un moment pe loc, privindu-le pe toate cu o expresie enigmatică. Instinctiv, domnişoarele de onoare se aliniaseră la perete, iar ochii lui le priviră pe rând, încet.

- Ce fermecător, observă Piers. Şi unde e mireasa - sau am întârziat?

Nu-i răspunse nimeni, aşa că se întoarse spre Blanche. Aceasta îşi regăsise controlul şi stătea nemişcată, şocată de apariţia lui.

- Îmi scapă ceva? se interesă Piers politicos.

Lou avu impresia neplăcută că nu numai că aflase despre dezastru, dar se şi distra, într-o oarecare măsură.

- Ei, nu-mi explică nimeni de ce se uită toată lumea la mine de parcă aş fi stafia de la ospăţ? continuă el, când nimeni nu vorbi. Tu, Cenuşăreaso - de obicei eşti cea care primeşte sarcinile neplăcute. Nu vrei să-mi dai tu vestea, cu blândeţe? Am fost părăsit în faţa altarului, la fel ca tatăl meu înaintea mea?

Colţurile gurii i se crispară imperceptibil. Deci nu se distra, îşi spuse Lou, întrebându-se de ce-şi imaginase asta. Iar verişoara Blanche nu-i venea în ajutor...

- Da, mi-e teamă că aşa e, spuse ea cu îndrăzneală. Melissa a fugit cu altul.

În mica pauză care urmă, i se păru că timpul se oprise în loc. Domnişoarele de onoare tăceau încremenite, în aşteptare. Blanche făcu un mic gest nervos şi rămase nemişcată.

Pe chipul slab al lui Piers nu se observă aproape nici o schimbare. Le privea pe toate cu o expresie care sugera că cineva putuse comite o impretinenţă.

- Nu mai spune? Ia să vedem, Blanche, ce măsuri propui să luăm?

Era extrem de calm, deloc surprins, dar Lou îşi dădu seama că mai era şi ameninţător de furios.

- Ce vrei să fac, dragul meu Piers?

Blanche, care nu putea decât să vorbească pe faţă, se lăsase amăgită un moment de stilul lui.

- Fireşte, fata asta trebuie că-i puţin sărită de pe fix, dar cum nu ştiu unde e în momentul de faţă, nu prea am cum s-o aduc înapoi. Mai bine citeşte-i mesajul.

Îi întinse scrisoarea, iar Piers o citi în tăcere, apoi o împături şi i-o înapoie.

- "Numai dragostea contează", cită el meditativ. Vai de mie, nu m-aş fi aşteptat la asemenea clişee din partea Melissei. Ei bie, Blanche, repet: ce ai de gând să faci?

- Iar eu ţi-am mai spus că nu pot face nimic. Va trebui să amânăm nunta, desigur. Am să mă gândesc ce vom spune presei.

- S-o amânăm?

- Păi, da, până mâine nu prea avem timp s-o găsim şi s-o aducem înapoi.

- Şi dacă eu nu vreau s-o amân?

- Nu prea ai de ales.

- Pe când tu, draga mea Blanche, ai şi mai puţin de ales. Am avut o învoială, noi doi, în care fiica ta a jucat de bunăvoie rolul de ostatică. Îmi poţi restitui banii? întrebă el cu multă blândeţe şi, în sfârşit, Blanche începu să se teamă.

- Ştii foarte bine că e imposibil, dar nici eu nu mă aşteptasem să mă lase baltă în ultimul moment.

- Nu? Dar, în fond, fermecătoarea ta fiică nu face decât să-ţi urmeze exemplul.

- Asta e cu totul altceva. Tu eşti un om bogat, Piers, îţi poţi permite să fii generos.

Dintr-o dată, ochii lui se îngustară.

- Da, sunt un om bogat, şi din acest motiv nu-mi convine să ajung de râsul lumii. Pot să te las falită, draga mea, iar scandalul nu va fi deloc plăcut. Trebuia să achit şi facturile pentru nuntă şi trusou, nu-i aşa - sau îţi închipui că n-am ghicit că mă tapaţi de bani?

Domnişoarele de onoare se strânseseră la un loc, şuşotind între ele. Blanche aruncă o privire spre feţele lor complice, conştientă că până seara scandalul avea să se răspândească prin toată Londra, iar a doua zi dimineaţa urma să se trezească cu creditorii agitaţi la uşă.

- Fetelor, mai bine duceţi-vă şi schimbaţi-vă, spuse ea tăios. Şi vă rog să nu plecaţi până nu stau de vorbă cu voi.

- Lasă-le să rămână, zice Piers. N-ai să le poţi opri guriţele bârfitoare după ce ajung acasă, iar excesele tale financiare sunt oricum destul de cunoscute.

- Vrei să mă umileşti făcându-mă să-ţi cerşesc generozitatea în faţa lor? întrebă Blanche, cu ochii umplându-i-se involuntar de lacrimi.

Un moment, Piers tăcu, amintindu-şi-o aşa cum arătase în copilăria lui - frumoasă, elegantă şi cu parfum plăcut, idealul unei mame pe care el n-o mai ţinea minte.

- Vai de mine, în nici un caz, ar fi penibil pentru toată lumea, răspunse Piers, pe un ton firesc, aproape vesel. Pentru tine nu există nici o problemă reală, Blanche. Nunta va avea loc.

Un moment, Blanche închise ochii, simţind că o lua cu leşin de uşurare.

- Ştiam eu că vei fi rezonabil, Piers, spuse ea. Nu m-am referit la o amânare lungă. Voi angaja detectivi. Am s-o aduc înapoi, o să se căiască. Melissa e foarte raţională, în fond - îşi va recunoaşte curând greşeala.

- Dar asta va fi puţin cam târziu, nu-i aşa? Nu cred că m-ar

încânta o mireasă care a anticipat noaptea nunţii cu altul.

Glasul îi devenise tăios, îngheţat.

- Dar altă cale nu există...

- Ba eu cred că există. Va trebui doar să-i găseşti o înlocuitoare, atâta tot.

Blanche se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

- Ai înnebunit?

- N-aş crede. Principala mea nevoie a fost aceea de a avea o soţie, dacă-ţi mai aminteşti, şi de dragul vechilor vremuri, fiica ta mi s-a părut o soluţie acceptabilă, dar întrucât ea are alte idei, nu se schimbă mare lucru.

- Nu se schimbă mare lucru? Ce naiba vrei să spui?

- Vreau să spun doar că n-am de gând să mă las făcut de râs. Mulţumită ţie, în jurul acestei afaceri s-a făcut foarte multă publicitate, aşa că de ce nu s-ar mai face încă puţină? refuz să fiu ridiculizat de contramandarea programului de mâine, aşa că găseşte-mi altă mireasă.

- Zău aşa, Piers, mergi cam departe cu complexul ăsta de Rajah, nu crezi?

- Cred c-ai confundat complexul - eu nu am nici un harem. Şi, cu modestia cuvenită, aş putea adăuga că sunt constat o partidă bunicică pe piaţa matrimonialelor, aşa că nu văd ce dificultăţi ai avea.

- Nesuferit mai eşti! exclamă Blanche, într-o primă izbucnire temperamentală, la care Piers îi răspunse cu un zâmbet scurt, fermecător.

- Chiar aşa sunt, nu? îi dădu el dreptate. Totuşi, am şi eu mândria mea, ca oricine, iar ceremonia de mâine va avea loc - ce mare lucru?

- Ce mare lucru? repetă Blanche, aşezându-se dintr-o dată pe cel mai apropiat scaun. Cred că mi se face rău. Înseamnă atât de puţin pentru tine, Piers, ca s-o înlocuieşti pe Melissa cu o străină, în ceasul al doisprezecelea?

- Ei, asta-i o întrebare plină de subînţelesuri, nu găseşti? replică el. Ştim amândoi că această căsnicie era un expedient, nu o poveste romantică. Iar aici ai un stil de fete tinere şi fermecătoare, care toate speră să-şi găsească nişte soţi buni, când va veni momentul. Una dintre ele ar putea să ne rezolve problema, nu crezi?

După o primă exclamaţie colectivă de neîncredere, cu ochii holbaţi, domnişoarele de onoare se avântară în joc cu mult elan, adunându-se în jurul lui, râzând şi împăunându-se.

- Vezi? remarcă el, aruncând spre Blanche o privire pe cât de amuzată, pe atât de deziluzionată.

Le privi un moment pe toate, cu o atenţie cam obosită, apoi dintr-o dată se întoarse spre ca mai tânără domnişoară de onoare, care rămăsese la o parte, fiind clar că se simţea cât se putea de

penibil.

- Ce zici, Cenuşăreaso? întrebă el, cu o deliberare ironică. Nu pari, din câte observ, dornică să iei locul miresei fugite.

Lou rămase pe loc, lingându-şi buzele uscate, încă nesigură dacă glumea sau nu, şi teribil de stânjenită că îi atrăsese atenţia.

- Nu te iau în serios, ceea ce e cu atât mai bine, replică ea, cu ochii dintr-o dată enormi şi o expresie scandalizată.

- De ce "cu atât mai bine"?

- Nu... nu-mi plac glumele de soiul ăsta... iar căsătoria e o treabă serioasă, se bâlbâi ea.

Un moment, pe chipul lui Piers se ivi acea undă de tandreţe pe care o mai văzuse.

- Este, într-adevăr, iar eu sunt la fel de serios, spuse el, cu o blândeţe neaşteptată. Te-ai potrivi de minune, încep să cred, verişoară Lou, şi totul va rămâne în familie, ceea c-o s-o bucure pe verişoara ta Blanche. Primeşti să mă iei de bărbat?

Toate se uitau la ea, domnişoarele de onoare cu dezgust şi uimire, verişoara Blanche cu obişnuita ei mască aşezându-se pe faţă, acum că se ajunsese la un compromis, şi Piers, străinul întunecat şi arogant care credea că era de ajuns să fluiere după o mireasă, pentru ca aceasta să vină în fugă. O sugestie monstruoasă, o situaţie şi mai monstruoasă!

- Î-în nici un caz! replică indignată Lou şi, izbucnind în lacrimi, fugi afară din cameră.

* * *

După aceea, pentru Lou nimic nu mai păru raţional sau real. Rugăminţile verişoarei Blanche fuseseră disperate şi nedemne, comentariile domnişoarelor de onoare deloc măgulitoare, oricât de bine intenţiomate, şi toată lumea părea să discute, să turuie sau să se certe încontinuu.

- Trebuie să fii nebună ca să dai cu piciorul la o asemenea ocazie! spusese verişoara Blanche, scăpând în sfârşit de domnişoarele de onoare, care nu făceau decât să sporească harababura. Uită-te la tine, o nimeni care refuză o şansă unică în viaţă numai de dragul unor scrupule romantice, ca să nu mai vorbesc de ingratitudinea cu care-mi răsplăteşti generozitatea. L-am vrut pentru Melissa, într-adevăr, dar cel puţin pot accepta cu bun simţ felul cum s-a schimbat situaţia.

- Fiindcă, răspunse făţiş Lou, crezi că altfel o să te lase fără un ban.

- Nu "cred", *ştiu!* se răsti Blanche. Să nu-ţi imaginezi, în inocenţa ta încrezătoare, că Piers nu şi-ar pune în aplicare ameninţarea dacă n-ar obţine ceea ce-şi doreşte. Are de plătit datorii vechi, şi e un om mândru.

- Nu mă vrea. Abia dacă mi-a dat atenţie.

- Eu n-aş fi atât de sigură. Atunci, când aţi dansat... felul cum te tachina... Pe Melissa n-a iubit-o niciodată, să ştii. A fost doar o potriveală de moment.

- Cred că n-a iubit niciodată pe nimeni.

- Foarte posibil, dar tu, Lou... tu ţi-ai cam pierdut capul după el, aşa că n-ar trebui să-ţi fie prea dificil să-l iei în căsătorie...

- Nu, nu, *nu!* repetă Lou cu o încăpăţânare enervantă, iar verişoara ei se lăsă, pentru moment, păbugaşă.

- Mai bine du-te şi schimbă-ţi rochia, îi spuse ea rece. Oricum, Dumnezeu ştie cum va fi plătită.

Lou se ridică ascultătoare şi porni prin holul semiobscur. Se apropia înserarea, iar în casă se lăsase dintr-o dată o linişte nefirească. Uşa salonului era deschisă, iar înăuntru încă se mai vedeau semnele pregătirilor pentru recepţie. La vederea lor, ochii Louisei se umplură de lacrimi la adresa umilitorului sfârşit al tuturor planurilor măreţe ale verişoarei Blanche. Mirosul florilor de seră, care numai ele trebuia să fi costat o avere, era deja îmbătător, iar culoarea albă era atât de predominantă, spectrală şi aproape funebră, încât Lou se înfioră.

- Asta nici nu mai e nuntă, ci priveghi, comentă ea cu voce tare.

- Într-adevăr, îi răspunse pe neaşteptate glasul lui Piers din spatele ei, iar mâinile lui mari şi ferme i se aşezară uşurel pe umeri.

Lou se întoarse repede, surprinsă.

- Credeam că ai plecat de mult.

- Încă mai aştept răspunsul, replică el, desprinzându-i o lacrimă de gene cu vârful unui deget. Te-a luat Blanche la trei păzeşte?

- Nu, nu tocmai... iar răspunsul meu l-ai primit.

- Da, dar speram să nu vorbeşti serios.

- De ce? Fiindcă până acum încă nu te-a refuzat nici o fată?

Piers zâmbi cu amuzament surprins şi o scutură uşor de umeri.

- Nu ştii nimic despre viaţa mea sentimentală, oricât de multă publicitate i s-a făcut, spuse el cu severitate glumeaţă.

- Numai ce-am citit în ziarele de scandal.

- Exact. Şi gândeşte-te că mâine reporterii vor fi într-al nouălea cer, dacă insişti în încăpăţânarea ta.

- Nu văd ce importanţă are, spuse obosită Lou. Oricum au să le sară ochii din cap când vor vedea că s-a schimbat mireasa.

- Foarte adevărat, dar asta-i cu totul altă mâncare de peşte. Nici un scandal reînviat pentru biata verişoară Blanche, nici un creditor hămesit la uşă, doar un truc de ultim moment ca să aţâţe pofta publicului. E o pleaşcă oferită pe tavă oricărui reportes ambiţios.

- Şi ce-mi pasă mie de poftele publicului? În plus...
- Şi mie crezi că-mi pasă, fată dragă, ce dracu'?! Şi-n plus, ce?
- Nu te poţi căsători cu altcineva aşa, pe nepusă masă. N-ar fi legal.
- Ţi-a căzut ceva-n cap? Există şi autorizaţii speciale - totul e perfect legal.
- Şi cât...
- Cât o să dureze? Am şi obţinut-o, în timp ce voi vă certaţi în camera de sus.
Dacă n-ar fi ţinut-o atât de strâns de braţe, Lou s-ar fi smuls din mâinile lui.
- Eşti... eşti atât de sigur că n-aş putea rezista unei asemenea partide... of, eşti de-a dreptul imposibil! strigă ea, dar încetă să se mai zbată, când Piers îi desprinse de pe gene încă o lacrimă, cu degetul.
- Nu-s nici o partidă nemaipomenită, draga mea Lou, îi spuse el umil. Să nu crezi că, dacă sunt bogat, iar ziarele de scandal m-au declarat atât de râvnit, nu-mi cunosc neajunsurile. Nu eu am provocat toate zvonurile năstruşnice care circulă pe seama mea, să ştii.
- Da, cred că nu tu le-ai provocat, răspunse ea, întrebându-se dacă şi Melissei îi vorbise la fel.
- Şi?
- Şi ce?
- Ştii foarte bine şi ce. Ascultă, Lou, recunosc că am fost iritat, poate iraţional de mult, de această palmă în faţă destul de salutară, şi recunosc că eram ferm hotărât s-o pun pe scumpa ta verişoară Blanche să plătească, nu numai pentru că m-a muls de bani cât a putut de mult, ci şi pentru felul cum s-a purtat cu tatăl meu. Ţi se pare nerezonabil?
- Nu ştiu. Se poate purta ranchiună atât de mult timp?
Dintr-o dată, Piers arătă obosit şi deziluzionat.
- N-a fost tocmai o ranchiună în sensul acela, spuse el. Cred că o pierdere neaşteptată în copilărie îţi poate influenţa viaţa. Înţelegi, o găseam pe Blanche minunată. Nu mi-am cunoscut niciodată mama, iar Blanche... în fine, însemna foarte mult pentru mine, evident, din moment ce urma să se mărite cu tatăl meu.
Se lăsă tăcerea. Umbrele deveniseră mai adânci, iar afară continua să plouă încontinuu. Verişoara Blanche, îşi spuse Lou, trebuia să fi ştiut că Piers aştepta să-şi pledeze cauza.
- Da... înţeleg... spuse ea, deşi nu era prea sigură ce anume înţelegea.
- Eşti foarte obosită, nu-i aşa? o întrebă Piers, simţind cum i se înmuiaseră membrele. Nu-ţi mai bate capul cu toate astea. Totuşi, aş vrea să ştii că ultimatumul pe care i l-am dat verişoarei tale n-a fost tocmai un şantaj, aşa cum ai crezut tu.

- Atunci, n-ai să...?

Chipul lui se înăspri dintr-o dată.

- Ba da, am să, dar asta n-are acum nici o legătură cu tine.

- Ba are! Verişoara Blanche... ei bine, nu pot lăsa să fie ruinată doar de dragul... de dragul...

- De dragul a ce? S-ar putea ca verişoara ta să fie mai mult decât temporar stânjenită, cum se spune, dar până la urmă nu va rămâne ruinată. O să-i vină cineva în ajutor, întotdeauna s-a întâmplat aşa.

- Nu înţeleg ce încerci să-mi spui.

- Încerc să-ţi spun că vreau să mă însor cu tine, draga mea... şi cred că, dacă nu-ţi displac, s-ar putea să fii femeia de care am nevoie - sau, poate, par iarăşi mare şi tare? Nu se ştie niciodată...

Lou nu mai avea putere să lupte, iar pe chipul lui Piers se ivise din nou tandreţea - acea tandreţe ce se potrivea cu căldura din glasul lui care o fermecase.

- Nu, nu eşti mare şi tar, Piers... dar ce pot eu să fac?

- Mărită-te cu mine. Nici o grijă, n-ai să trăieşti în puf, oricât sunt eu de bogat, şi s-ar putea să fiu prea bătrân pentru tine - dar totuşi...

- Totuşi... repetă Lou, prea obosită ca să-l mai contrazică.

Piers se aplecă s-o sărute. Buzele lui, calde şi neaşteptat de tandre, o atinseră uşor ca o binecuvântare, făcând-o să deschidă brusc ochii.

- Nu e cinstit, spuse ea.

- Nu? Dar te vei mărita cu mine, nu-i aşa?

- Da... murmură surprinsă Lou, şi-i scăpă un mic oftat de uşurare că lupta se sfârşise, că acel străin de care se legase dintr-o dată putea să-i ofere totuşi, probabil, o neaşteptată consolare.

- Îţi mulţumesc, spuse el, dându-i drumul. Acum, pot să plec. Pe mâine, aşadar, Lou, şi... nu te amărî. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Pe mâine...

* * *

Ziua de mâine sosise, iar Lou era copleşită de nenumăratele pregătiri care o cotropiseră. Trebuia să poarte rochia de mireasă a Melissei, la ordinul verişoarei Blanche; nu avuseseră timp să-i pregătească alta, şi aveau aproape aceleaşi măsuri. Croitoresele fuseseră chemate din nou, iar acum Lou stătea înveşmântată în acea creaţie miraculoasă, de poveste, care-i captivase imaginaţia, în timp ce femeile ajustau şi strâmtau, tăiau şi scurtau cu îndemânare, căci Lou era vizibil mai zveltă, iar Melissa puţin mai înaltă.

- O, domnişoară, rochia e senzaţională! comentă croitoreasa şefă, iar Lou se întrebă ce credea despre acea întorsătură neaşteptată.

- Trebuie să iei din trusou tot de ce ai nevoie, căci tu n-ai nimic potrivit, spuse cu mărinimie verişoara Blanche.

Privind în eleganta garderobă a Melissei, Lou primi tot ce i se oferea. Blănurile atârnau pe umeraşe căptuşite, alături de mantourile elegante, etolele lucioase şi jacheta de vulpe pe care Melissa o schimbase cu atâta nepăsare în urmă cu doar câteva zile.

- Asta nu, o refuză Lou, amintindu-şi că costase de trei ori cât etola.

- Acum, ascultă-mă cu atenţie, Lou... spuse pentru a suta oară verişoara Blanche - şi începu să-i dea alte instrucţiuni, alte sfaturi, alte detalii pe care trebuia să le ţină minte. Părea deja să fi dobândit o altă personalitate, îmbrăcată în rochia de mireasă a Melissei, luând trusoul Melissei - iar Melissa... unde era? Oare-şi găsise fericirea cu bărbatul pe care-l iubea? Nu regreta viitorul strălucit la care renunţase? Gata să se prăbuşească de pe picioare de oboseală, Lou îşi dădea seama totuşi că nimeni nu se mai gândea la Melissa.

- Biata Melissa... murmură ea când, într-un târziu, se prăbuşi în pat, pe jumătate adormită. Sper că e fericită... sper să nu afle niciodată ce-a pierdut...

Darnu se gândea la viaţa uşoară şi luxoasă care o aştepta, în timp ce adormi regretând soarta verişoarei ei, ci la străinul autocratic alături de care, dacă ar fi vrut, Melissa ar fi putut să găsească atât de mult...

* * *

În sfârşit, totul se terminase. Lou, tratată pentru prima oară în viaţa ei cu atenţia şi consideraţia cuvenite unei persoane de maximă importanţă, se supuse docilă tuturor acţiunilor care-i fuseseră plănuite şi simţi foarte puţin. Văzuse totul de atâtea ori la televizor, nunta săptămânii, nunta lunii, nunta anului, întrbându-se cum se simţea mireasa, iar acum juca ea însăşi rolul acela, şi nu simţea nimic. Mâini grijulii ridicau trena de catifea în urma ei, în timp ce se urca în maşină, şi văzu cu un sentiment de vinovăţie că tivul se murdărise de noroi. îşi încleştă nervoasă mâinile în poală, simţind manşetele moi de hermină albă pe pielea încheieturilor, şi în timp ce maşina pornea încet, mâna lui Piers e cuprinse pe a ei cu o căldură neaşteptată.

- Te-ai prezentat foarte frumos... chiar foarte, foarte frumos, o felicită el blând. Ai fost nervoasă?

- Nu, îi răspunse Lou cu deplină sinceritate. Înţelegi, nu mi se părea real. Totul era doar o prefăcătorie în care nu puteam să cred.

O sprânceană a lui Piers se înălţă întrebător, deformându-i un moment chipul.

- Atunci, e timpul să te întorci la realitate, nu-i aşa? Te pot asigura că nu am în vedere şi o prefăcătorie de căsnicie, spuse el şi, indiferent dacă erau intenţionate ca ameninţare sau avertisment, cuvintele lui o stânjeniră.

- N-am vrut să... începu ea, cu voce nesigură. Îmi... îmi dau seama că... Vreau să zic... încerc să spun că...

- Ei, ce încerci să spui?

- Nu-mi uşurezi prea mult sarcina.

- Vei descoperi, teamă mi-e, draga mea Lou, că nu-ţi voi uşura prea des situaţiile. Sunt un om destul de dificil, din câte mi se spune.

- Probabil te mândreşti cu asta, replică ea pe neaşteptate. Când un om e răsfăţat şi râvnit, îşi cam pierde consideraţia faţă de ceilalţi.

- Dumnezeule mare, cine s-ar fi aşteptat să mă pui la punct după numai un sfert de oră de la căsătorie! exclamă el cu umor. Mă găseşti răsfăţat?

- Nu te cunosc, răspunse Lou.

Chiar atunci, maşina puse o frână bruscă, derapând puţin pe asfaltul ud, iar Piers o cuprinse cu braţul de umeri ca s-o sprijine, în acelaşi timp atingându-i obrazul cu buzele.

- Ai ocolit foarte dibaci răspunsul, aşa-i? Cred că încercai să spui cât mai limpede că eşti pe deplin pregătită să-ţi asumi... ăă... responsailităţile mai intime ale căsătoriei, adăugă el, iar când Lou nu-i răspunse imediat, o privi cu un mic zâmbet răutăcios. La latura asta nu te-ai gândit, nu-i aşa? o întrebă, cu oarecare blândeţe.

Nu, nu se gândise. Nu avusese timp să reflecteze la lucruri raţionale, într-o lume care-şi ieşise complet din minţi.

- Nu cred că mă vei găsi la nivelul cu care te-ai obişnuit, dar pot să învăţ, spuse ea, încercând să pară cât mai demnă.

Dar, când Piers râse, îşi spuse că nu reuşise decât să pară absurdă.

- Şi care crezi că e nivelul cu care m-am obişnuit - cum cu atâta delicateţe te-ai exprimat? o întrebă el.

- Păi, îţi plac femeile sofisticate... cu experienţă... din câte se spune...

- Serios? Atunci, tu vei aduce o noutate totală în viaţa mea, nu-i aşa, Lou? A, uite că am ajuns. Pregăteşte-te să fii tare la recepţia asta, biata mea fetiţă; ţi se vor pune multe întrebări penibile.

Într-adevăr, în aer plutea multă curiozitate politicoasă - şi mai puţin politicoasă - dar cum Lou nu-i cunoştea pe majoritatea invitaţilor, putu evita fără dificultate remarcile cele mai ostentative. Verişoara Blanche, care avea multă experienţă în a

face față impertinenței, pregătise niște explicații ca să potolească bârfele, dar domnișoarele de onoare, așa cum subliniase Piers în ajun, nu puteau fi amuțite la nesfârșit, și fără îndoială că aveau să răspândească adevărata poveste în săptămânile următoare.

Tortul fu adus și tăiat, se ținură toasturile, iar cineva rosti o cuvântare care, probabil din cauza schimbării de ultim moment a mireselr, nu păru din cale-afară de inspirată. Piers răspunse destul de acid și, curând, verișoara Blanche o duse pe Lou la etaj să se schimbe. Era și timpul, își spuse ea, să termine înainte de a se pune și alte întrebări stânjenitoare; mai adineaori întrebase cineva unde aveau să-și facă luna de miere, iar biata mireasă răspunsese, cam năucită, că habar n-avea.

- Zău așa, Lou! o mustră verișoara Blanche, în timp ce o conducea pe scară. Doar știai prea bine planurile Melissei. Paris, Roma, Viena - un scurt tur prin marile capitale ale Europei. Începe să cred, totuși, că pentru tine va fi orz stricat pe gâște.

Lou era de aceeași părere. Stătu pasivă în fața oglinzii, în timp ce i se aranjaa ținuta, fabulosul mantou de hermină al Melissei îi era aruncat neglijent pe umeri, iar în mâinile docile i se puneau mănușile și poșeta.

Cineva îi dădu buchetul de mireasă, iar Lou îl privi cu o expresie nedumerită.

- Cu ăsta ce trebuie să fac?

- Să-l arunci, desigur, îi răspunse croitoreasa șefă, zâmbind amuzată.

- Să-l arunc...?

- Domnișoarelor de onoare. Cea care-l prinde va fi următoarea la rând - doar știi, nu?

- A, da, uitasem...

Observă în ochii femeii o scurtă privire de compasiune, sau poate doar curiozitate reprimată, și-și aminti cum îi ținuse partea când ajustase rochiile domnișoarelor de onoare, ba chiar și pe Blanche o pusese la punct, respectuos dar ferm.

- Vă mulțumec tuturor pentru ajutor, și pentru câtă răbdare ați avut, spuse ea cu sfială. Probabil credeți...

- Nu sunt plătită să cred nimic, domnișoară - sau mai bine zis, doamnă, răspunse cu severitate croitoreasa - apoi zâmbi pe neașteptate. Acum duceți-vă, vă așteaptă, și... vă doresc mult noroc.

Noroc... noroc... își spuse Lou, în timp ce ieșea în capul scării. Avea nevoie de tot norocul din lume, ca să facă față vieții noi care o aștepta.

Aruncă docilă buchetul de mireasă spre grupul domnișoarelor de onoare, dar nu observă care dintre ele îl prinse, apoi îl observă pe Piers apărând lângă ea, pentru a o ajuta să treacă prin mulțimea gălăgioasă, spre mașină.

- Unde mergem? întrebă ea după un timp, mai mult ca să risipească tăcerea tensionată.

Piers nu-i răspunse direct.

- N-ai prea avut prezenţă de spirit, când i-ai spus babei ăleia bârfitoare că nu ştii unde-ţi vei petrece luna de miere. remarcă el.

Spre surprinderea lui, Lou îi dădu din nou o replică absolut neaşteptată.

- Foarte probabil, dar de vreme ce nimeni n-a găsit de cuviinţă să mă pună la curent, n-aveam de unde să ştiu.

- Ai şi tu dreptate, comentă el blajin.

Apoi frână atât de violent, ca să evite un ciclist care pedala în zig-zag, încât Lou fu nevoită să se ţină de braţul dintre ei al fotoliului.

- Nervoasă? întrebă el, părând să-i facă plăcere faptul că o speria.

- Da, răspunse Lou, prea sinceră ca să-l impresioneze cu un curaj fals.

- Relaxează-te. Ştii să conduci, Lou?

- Nu.

- Într-o zi, am să te învăţ.

- Nu cu maşina asta!

- Da, probabil că nu cu asta. O maşină de mare putere, la fel ca o femeie capricioasă, trebuie să fie mânuită cu înţelegere.

- Ce remarcă răsuflată, observă Lou.

Piers opri brusc maşina pe marginea drumului, într-un scrâşnet de pneuri pe asfaltul ud.

- Pentru cea mai tânără domnişoară de onoare, care până acum a fost ţinută ferm în planul noi, ai o mentalitate destul de deconcertantă, draga mea, remarcă el, iar Lou îşi dădu seama că se înfuriase.

- Îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să fiu grosolană. M-ai surprins doar.

- În ce sens?

- Păi... cu comentariile tale spirituale. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva...

- Pe toţi sfinţii, da' ştiu că ai tupeu! o întrerupse el, încruntat. Ce credeai că vreau să te impresionez?

- N-nu tocmai... De... de fapt, nici nu ştiu ce să mai cred. Nu-mi vine să cred nici acum...

Vocea ei suna uşor înecată de lacrimi, iar iritarea de pe chipul lui Piers se şterse.

- Sărăcuţa de tine, eşti epuizată, nu-i aşa? murmură el. Ne-am întrebat mult dacă am făcut o alegere potrivită, Blanche şi cu mine, dar... Te-ajută cu ceva dacă-ţi spun că n-am ales la întâmplare?

- Nu?

Ochii ei erau suspect de strălucitori, şi vorbea ca şi cum nici nu l-ar fi crezut, nici nu i-ar fi păsat.

- Dar abia dacă m-ai băgat în seamă...

- Te-am băgat în seamă mai mult decât crezi. Pentru început, tu erai singura care nu trăncănea întruna dintre toate gaiţele alea, nici nu te agitai, iar calităţile astea două sunt foarte importante la o soţie.

- Piers...

- Da?

- Nimic.

Era prea obosită şi buimăcită ca să încerce să-şi exprime în cuvinte sentimentele tulburi, prea zăpăcită ca să şi pe poată înţelege măcar.

- Întâmplător, ai trac când te gândeşti la noaptea nunţii? o întrebă el, cu o urmă din vechea lui ironie.

- Nu. Sau, cel puţin, nu la asta mă gândeam acum.

- Nu? Ei bine, ţine minte ce ţi-am spus la întoarcerea de la biserică. Planurile mele nu includ şi o căsnicie simulată. Nu sunt sigur dacă ai înţeles prea bine.

- Am înţeles perfect, replică ea cu gravitate. Nu... Vei vedea că nu sunt tocmai neştiutoare. Am învăţat şi eu realităţile vieţii, să ştii.

Un moment, în zâmbetul lui se întrezări acea cunoscută undă de tandreţe.

- Mă bucur să aud. N-aş vrea să descoperi că prinţul tău s-a transformat în căpcăun... Cenuşăreaso, adăugă el, pornind iar motorul.

Mugetul puternic al maşinii suna într-adevăr cam ca al unui căpcăun fămând, îşi spuse Lou, întrebându-se pentru prima dată ce fel de amant era Piers. Se însera, iar Lou încetă să mai privească acul vitezometului care ajungea la şaptezeci, optzeci, nouăzeci de mile pe oră, şi începu să dormiteze, extenuată.

Probabil adormise de-a binelea, căci când deschise ochii se întunecase complet. Ştergătoarele de parbriz stăteau nemişcare, semn că ploaia se oprise. I se păru că văzu primele stele pe cer, dar puteau fi şi luminile unui sat îndepărtat, sau o plăsmuire a propriei ei imaginaţii dornice să pătrundă întunericul.

Adormi din nou, de astă dată rezemându-se involuntar de umărul lui Piers, după care o trezi un scrâşnet asurzitor de frâne. Simţi că era aruncată peste bordul maşinii, când cauciucurile se blocară, apoi maşina începu să derapeze şi deodată se lăsă liniştea, străpunsă doar de un şuier sinistru de vapori. Lângă Lou, Piers zăcea prăbuşit peste volan.

Capitolul 3

Cu toată timiditatea ei emoţională, Lou era destul de imună faţă de şocurile fizice. După ce se asigură că Piers era doar leşinat, începu să-l examineze. Avea o tăietură pe funte, iar sângele lui stropise oglinda retrovizoare şi parbrizul. Începu să-i tamponze rana cu o batistă, uşurată că vadă că nu fusese strivit între fotoliu şi volan, şi pentru prima dată în ziua aceea viaţa ei păru să revină întrucâtva la realitate. Omul de lângă ea nu mai era notoriul Piers Merrick cel care le dădea tuturor ordine, ci un străin neajutorat, al cărui chip, lipsit de cunoştinţă, părea ciudat de inofensiv.

În timp ce-l ştergea cu grijă de sânge, Lou observă că bărbatul cu care tocmai se măritase arăta mai tânăr şi mai vulnerabil - nu părea un om greu de iubit, căci acum chipul i se potrivea cu glasul.

- Bietul Piers... murmură ea cu compasiune, mângâindu-i chipul lipsit de cunoştinţă. Bietul băieţel, cum se răzbună el pe viaţă cu averile lui fabuloase... şi probabil că nici nu-i prea pasă de ele...

Nu ştia de unde-i venise acest gând, bănuind doar că, dacă avea atâţia bani încât să-şi satisfacă orice capricii, valorile îşi pierdeau importanţa pentru el.

Începu să fie conştientă că şi ea suferea efectele şocului, din moment ce stătea acolo meditând la tot felul de subiecte năstruşnice, în loc de a porni să caute ajutor. Îl aşeză pe Piers cât putea de comod, apoi coborî din maşină şi ieşi în drum, pentru a încerca să oprească pe cineva. De la accident nu mai trecuse nimeni, iar şoseaua părea puţin circulată - probabil era o scurtătură. Ploaia începuse din nou, iar Lou stătea nehotărâtă în întunericul rece, bucuroasă că avea blana Melissei, deşi aceasta îi amintea din nou de identitatea ei de împrumut.

În timp ce încă mai încerca să se hotărască ce să facă, văzu cu uşurare două faruri apropiindu-se şi alergă în mijlocul şoselei, făcând semne disperate cu braţele.

Maşina încetini, iar pe fereastră ieşi un cap nervos.

- Sunt grăbit, strigă un glas bărbătesc la fel de nervos. Am să anunţ un garaj...

- Nu! strigă Melissa. S-a-ntâmplat un accident! So... soţul meu e rănit!

- A, asta-i altceva, răspunse şoferul şi trase maşina pe marginea drumului.

Când coborî, Lou văzu că era un bărbat masiv, între două vârste, cu o atitudine de grabă competentă ce părea vag familiară, astfel încât nu fu surprinsă deloc când îi spuse:

- Aveţi noroc, doamnă. Întâmplător, sunt medic.

- Ce binecuvântare! Cred... cred că s-a lovit de oglindă... are o tăietură urâtă.

Doctorul o privi cam nedumerit. Părea foarte tânără şi nefiresc de calmă.

- Hm... mormăi el. Ia să aruncăm noi o privire.

Se aplecă peste Piers, palpând şi examinând, apoi îi strigă lui Lou să-i aducă din maşină trusa medicală.

- Nu are nimic grav, cred, dar ar fi mai bine să-l ducem la spital. Trebuie să-i pună copcii, spuse el, după ce-i dezinfectă şi pansă rana. S-ar putea să fi suferit şi o uşoară comoţie. O iau eu înainte, şi-am să trimit o ambulanţă. Dumneavoastră nu sunteţi rănită?

- Nu... nu, nu cred. Care-i cel mai apropiat oraş? Vreau să zic... n-am idee unde ne aflăm.

- Lexiter, la doar cinci mile de-aici.

- Lexiter?

- Lexiter, în Wiltshire. Unde mergeaţi? întrebă el nervos.

- Nu... nu ştiu, răspunse Lou.

La vederea expresiei mate din ochii ei, stilul medicului revedeni profesional.

- Nu mai ţineţi minte? Sigur nu v-aţi lovit la cap?

- Foarte sigur - şi nu că nu mai ţin minte. Pur şi simplu n-am ştiut niciodată.

- Hmm... mormăi el din nou, suspicios.

În acel moment, pacientul se mişcă, iar doctorul se întoarse spre el.

- Îşi revine, spuse. Daţi-mi flaconul ăla cu săruri volatile, vă rog.

- Pisicile dracu'! rosti foarte desluşit Piers, apoi deschise ochii.

- Poftim, beţi de-aici, îi spuse doctorul, zâmbind cam abătut când pacientul se strâmbă şi ceru o băutură mai tare. Nici vorbă, dacă riscaţi să aveţi o comoţie, îl refuză el, privindu-i cam nedumerit chipul vag familiar. Aţi avut un uşor accident şi v-aţi lovit. Cum vă simţiţi?

- Ca un bou! Acum îmi amintesc! Mi-a ieşit o pisică-n faţă şi am încercat s-o evit.

- Nu evitaţi niciodată animalele când conduceţi, îl sfătui maşinal medicul. Aţi fi putut s-o omorâţi pe... ăă... soţia dumneavoastră.

Piers nu păru să-i observe ezitarea, dar expresia îi deveni alarmată.

- Lou... unde e? A păţit ceva? exclamăâ el.

Lou, care stătea rezemată de portieră, răspunse cu voce tremurătoare:

- Sunt aici, Piers. N-am păţit nimic.

Piers întinse o mână s-o atingă, simţindu-i blana umedă de

hermină.

- Biata Cenuşăreasă... murmură el. Ce tipic pentru tine s-a sfârşit ziua asta.

Doctorul îşi drese glasul, mai convins ca oricând că se întâmpla ceva ciudat, apoi deodată în mintea lui se făcu lumină. Piers... reportajele recente din presa de şanţ...

- Dumneavoastră nu sunteţi Piers Merrick? întrebă el tăios.

Piers zâmbi.

- Aţi ghicit, şi sunt la fel de sigur că ştiţi că m-am căsătorit azi. Ajunge o pisică afurisită ca să-ţi dea toate planurile peste cap, nu-i aşa?

Medicul se încruntă. În ziare apăruseră nenumărate fotografii ale viitoarei doamne Merrick, şi în nici una nu semăna cu această fată stânjenită care acum întreba neliniştită dacă pisica fusese cumva neagră.

- De unde dracu' să ştiu eu? ripostă enervat Piers. Noaptea, toate pisicile sunt negre. Principalul e să aflăm cât de rău s-a avariat maşina şi s-o punem iar în mişcare, dacă putem.

Încercă să se ridice de la volan, dar medicul îl opri autoritar:

- Vii cu mine direct la spitalul din Lexiter, tinere. Trebuie să ţi se pună copcii pe rană, iar până nu ţi se fac radiografiile nu pleci nicăieri - să fim clar înţeleşi!

- Ce mama dracului te-a apucat?

În glasul lui Piers revenise vechea lui aroganţă, deşi se sprijini de uşă, cam nesigur, când ieşi din maşină.

- Întâmplător, sunt medic, ceea ce e spre norocul dumitale, dacă pot să mă exprim aşa. Cred că poţi să mergi până la maşina mea. După ce te dau pe mâini sigure, voi vorbi la garaj să-ţi aducă maşina. Doamna... ăă... Merrick ne va însoţi, desigur.

- De astă dată, Piers îi observă ezitarea, şi zâmbi din nou.

- A, e soţia mea, nici o problemă, domnule doctor, dar vă înţeleg nedumerirea. Veţi afla totul din presa de duminică, n-am nici o îndoială, continuă el ambiguu, în timp ce-l lăsa pe doctor să-l conducă până la maşina lui, unde se aşeză pe bancheta din spate şi închise ochii.

- Eşti remarcabil de calmă, Cenuşăreaso, îi spuse el lui Lou, care se aşezase alături. Nu verşi lacrimi femeieşti? Nu-ţi exprimi recunoştinţa că n-ai rămas atât de devreme văduvă?

- Soţia dumitale îşi săpâneşte admirabil de bine sentimentele, răspunse răstit doctorul, de la volan. Nu înţelegea reacţiile acelui cuplu ciudat, care probabil plecase în luna de miere, şi aştepta cu nerăbdare să scape de ei.

- Nu-i aşa? confirmă Piers, adăugând încet, astfel încât să nu-l poată auzi decât Lou: sau poate că pur şi simplu nu-i pasă. S-ar putea şi asta, nu-i aşa, Cenuşăreaso?

- Aş vrea, răspunse Lou, simţindu-se foarte obosită şi gata

să izbucnească în lacrimi, să nu-mi mai spui aşa. Oricum, nu mai e valabil.

- Da, cred că ai dreptate. Pantoful s-a potrivit, iar fata de la bucătărie a devenit prinţesă.

- N-am lucrat niciodată la bucătărie! protestă Lou.

- Nu le lua pe toate în sensul literal - şi nici nu mai fi aşa de tăioasă, sărmană fetiţă, replică el, luându-i încurajator mâna. Bunul nostru samaritean va crede că ne certăm.

Într-adevăr, doctorul aşa credea, deşi motorul îl împiedica să audă ce vorbeau. Îl antipatiza profund pe tânărul acela negricios şi cu limbă ascuţită, care se declara căsătorit cu fata. Nu era deloc sigur că pretinsa lui soţie nu suferise un şoc, declarând cam buimăcită că nu ştia unde se duceau şi părând mai preocupată de culoarea pisicii decât de faptul că mirele ai scăpse aproape nevătămat. Le dorea succes cu ei celor de la spital; bănuia că tânărul Merrick era prea obişnuit ca toată lumea să-i facă pe plac, pentru a se lăsa reţinut acolo împotriva voinţei lui fără a crea o scenă.

* * *

Avea dreptate, cu excepţia faptului că Piers rareori găsea de cuviinţă să facă scene. Nu găsi acest lucru necesar nici acum, supunându-se binevoitor atenţiei medicilor, care îl declarară rezonabil de sănătos dar îi recomandară să rămână peste noapte sub observaţie.

- Nici nu mă gândesc! protestă el. Ne aşteaptă un drum lung, şi n-am nici un chef să-mi petrec noaptea nunţii într-un salon de spital - şi-n plus, unde-o să stea soţia mea?

- Noaptea nunţii? se încruntă tânărul medic.

- Azi ne-am căsătorit. Bine faceţi că nu citiţi ziarele de scandal, dar cred că sora, aci de faţă, începe să se lămurească, remarcă Piers.

Într-adevăr, ochii tinerei surori începuseră să se dilate nedumeriţi, dar medicul, care dispreţuia presa de senzaţie, răspunse rdce:

- Vorbiţi prea mult, şi în nici un caz nu sunteţi în stare să conduceţi maşina, chiar dacă nu s-a stricat. Până unde aveţi de mers?

- Până în Cornwall. Pe o insuliţă numită Rune.

- Deci *sunteţi* domnul Merrick! exclamă sora. Cel pe seama căruia s-a făcut atâta caz. Am văzut la ştiri - nunta, vreau să zic, şi că v-aţi însurat cu o verişoară a miresei, când toată lumea credea că...

- Soră! o întrerupse tăios doctorul.

Apoi, mai binevoitor, spre Piers:

- Nu vă pot sili să rămâneţi aici, dar trebuie să insist să

staţi în Lexiter măcar în noaptea asta. S-ar putea să apară unele efecte întârziate ale comoţiei, deşi personal nu cred, însă e bine să fim prudenţi, şi aş dori ca mâine dimineaţă să veniţi aici pentru un ultim control.

- Şi unee sugeraţi să-mi încep luna de miere? întrebă Piers, cu un zâmbet strâmb.

- Lexiter e un oraş mare. Avem mai multe hoteluri bune, răspunse ofuscat medoicul, la care Piers îi adresă un zâmbet complet dezarmant.

- Sigur că da - şi vă mulţumesc pentru toate. Am să revin dimineaţa.

Tânărul doctor Evans îşi simţi mâna strânsă cu o cordialitate neaşteptată, în timp ce sora dispărea grăbită, probabil ca să vadă mireasa.

Lou stătea pe unul dintre scaunele cu spătar drept şi ţeapăn din sala de aşteptare. I se oferiseră reviste şi ceai, dar ea nu făcea decât să privească spre peretele din faţă, cu ochi tot mai tulburi.

- Doamna Merrick? o întrebă sora, căreia între timp i se mai alăturaseră încă vreo două, trei. Soţul dumneavoastră vine acuş. Ce păcat că vi s-a stricat aşa luna de miere - dar nu face nimic: bine c-a scăpat teafăr. Vă duceţi pe insulă, nu-i aşa?

Deastă dată, Lou avu atâta minte ca să nu mai răspundă că nu ştia. Ba mai mult, părea de bun simţ că Piers renunţase la planul unei luni de miere pe continent.

- Da, răspunse ea, încercând să zâmbească. Pe insulă mergeam.

- E aşa de interesant! chicoti una dintre surori. Să schimbe miresele, vreau să zic... V-am văzut astă seară la televizor... ştiaţi?

- Nu, nu ştiam, răspunse Lou, care nu observase echipa de televiziune din faţa bisericii - şi tresări mai tare decât surorile, când din uşă se auzi o voce severă:

- Ce-i cu voi aici, fetelor? Ia fiţi voi bune şi întoarceţi-vă imediat la treburile voastre, iar mâine dimineaţă să vă prezentaţi la mine!

- Da, soră! răspunseră toate trei într-un glas şi dispărură, lăsând-o pe Lou cu o femeie între două vârste care, în pofida aerului ei autoritar, dintr-o dată îi făcu cu ochiul.

- Nu le poţi învinui că-s curioase, doamnă Merrick, spuse ea. Dumneavoastră şi soţul aţi apărut azi la toate actualtăţile.

- Chiar aşa? întrebă vag Lou, iar sora şefă o măsură scurt cu o privire clinică.

- Păi, sigur, nu se poate să nu ştiţi, răspunse ea. Cred că am fost aşa de atenţi la soţul dumneavoastră, încât am uitat că s-ar putea să fi suferit şi dumneavoastră un şoc. Cum vă simţiţi?

- Foarte bine, vă mulţumesc. Nu vreau decât să... să...

- Da? Ce anume?

- Să ştiu unde anume am să-mi termin ziua asta.

Ochii surorii şefei rămaseră spre faţa palidă şi copilărească a miresei, cu compasiune dar fără pic de reală înţelegere. Ce ghinion, să rămână într-un oraş ca Lexiter, când cu un mire ca Piers Merrick luna de miere trebuia să fi fost planificată cu cel mai mare lux.

- Ei, mă tem că nu vă putem oferi decât hotelul nostru cel mai bun, spuse ea, dar Queen's e confortabil şi prea scump pentru buzunarul localnicilor, aşa c-o să vă simţiţi bine.

- Nu mai prea are nici o importanţă, nu-i aşa? comentă Lou cu o voce abia auzită.

Sora şefă fu uşurată să-l vadă pe soţul ei intrând în sala de aşteptare, în urma medicului.

- Doctore... şopti ea repede. Cred că ar trebui s-o examinaţi şi pe doamna Merrick, şi poate să-i daţi un sedativ. Pare să...

Dar Lou se ridică în picioare cu mişcări ţepene şi întinse mâinile spre Piers.

- Au spus că eşti bine. Aşa e, Piers? Cei de la garaj au adus maşina şi spun că e în stare de funcţionare. Mergem?

Piers făcu un pas grăbit spre ea, luându-i mâinile între-ale lui, iar cei doi care-i priveau avură sentimentul clar că era ceva în neregulă, dar în acelaşi timp felul cum omul acela obosit îşi luase de mâini mireasa tânără şi aproape inertă era şi destul de înduioşător. Tânărul medic văzu că fata părea să plutească oarecum, şi se hotărî să afle de la surori ce poveşti propaga cu atâta fervoare presa.

- Sigur vă simţiţi bine, doamnă Merrick? întrebă el. N-aţi vrea să vă facem un examen, pentru orice eventualitate?

- Nu, răspunse ea cu voce slabă, dar pe un ton ferm. Sunt doar obosită. Am... am avut o zi grea.

- Da, biata mea Cenuşăreasă, o zi foarte grea, spuse Piers cu blândeţe, dar în curând o să se termine. Aş putea rezerva de aici o cameră la hotel, domnule doctor Evans?

- S-a şi făcut, răspunse cam ursuz medicul. Cei de la Queen's v-au rezervat cea mai bună cameră - în perioada asta a anului, hotelurile sunt destul de goale. Şi acum, domnule Merrick, o să reveniţi mâine la control, vă rog?

- Da, am să vin, răspunse Piers şi, luând-o pe Lou cu braţul pe după umeri, o conduse spre uşă.

Aşa cum spusese medicul, oraşul Lexiter era destul de mare, iar hotelul unde-i lăsă taxiul reprezenta un exemplu impunător, deşi cam hidos, al epocii edwardiene. Interiorul era la fel de urât, cu pardoseli şi coloane de marmură, pluşuri şi aurării demodate şi cam deprimante, palmieri în hârdaie gigantice şi lădiţe bătrâneşti pline cu flori.

- V-am pus la dispoziţioe Apartamentul Nupţial, evident, domnule Merrick. Ce ghinion nefericit pentru planurile

dumneavoastră - dar, dacă-mi îngăduiţi să spun, o întorsătură foarte fericită pentru Queen's, ha-ha...! spuse managerul, conducându-i personal în camerele lor.

- De ce? Vă propuneţi să puneţi o placă declarând că aici a dormit domnul Merrick? întrebă inocent Piers, iar managerul râse din nou, cam nervos.

Tot personalul hotelului era în culmea încântării, dar legendarul Piers Merrick nu arăta deloc în cea mai bună formă, cu un pansament la frunte, iar mireasa, cu toate blănurile şi accesoriile ei, avea aerul unei fetiţe travestită în femeie matură, care aplică ascultătoare nişte instrucţiuni.

- Ei, spuse Piers, privind camerele cu o expresie enigmatică, n-am mai locuit niciodată într-un apartament nupţial. Dar tu?

- În nici un caz, răspunse Lou, privind în jur cu un uşor zâmbet.

Salonul, dormitorul şi camera de toaletă etalau aceeaşi grandoare prăfuită din restul hotelului, dar managerul trimisese în mare grabă după flori, căci acestea umpleau apartamentul din abundenţă, aranjate cam la repezeală, iar mirosul lor greu îi redeşteptă lui Lou senzaţia de înmormântare pe care o avusese în salonul verişoarei Blanche.

- Mă simt ca într-o seră, spuse ea şi deschise o fereastră.

- Încălzirea centrală merge din plin, dar mai bine aşa, decât să îngheţăm în camerele arctice ale celei mai provinciale morgi, comentă Piers.

Lou se uită de la vastul pat dublu spre obiectele lor personale, care fuseseră deja despachetate şi amplasate în locurile potrivite.

- Îţi aminteşi vreo vreme când nu aveai toate astea, Piers? întrebă ea.

Observase surprinsă că, deşi toate accesoriile ei de toaletă scumpe erau noi şi menite clar să impresioneze, periile şi celelalte articole masculine ale lui erau nepretenţioase şi vizibil uzate.

- A, da. Am avut o viaţă normală, cred, dar nu cu adevărat îndestulată până când tatăl meu a primit moştenirea de la acel fiu rătăcitor uitat al familiei care s-a dus în Australia şi a adunat o avere în care n-a crezut nimeni, până a murit. Cred că eu aveam vreo doisprezece ani pe-atunci. Principala diferenţă pentru mine a fost că tatăl meu şi-a schimbat planurile şi m-a dat la o şcoală publică faimoasă pe care altfel nu şi-ar fi putut-o permite - fapt pe care, pot să-l spun, nu l-am apreciat cum se cuvine la vremea respectivă.

Vorbea calm şi cu răbdare, conştient că Lou, privind prin cameră, tocmai începea să-i dea seama că era legată de el irevocabil. Încă mai avea pe ea blana, iar Piers i-o luă uşor de pe umeri, lăsând-o să cadă pe jos, după care o întoarse cu faţa

spre el.

- Lou, o întrebă, ţi-e frică?

Îl privi cu ochi aproape lipsiţi de vedere. Lui Piers îi venea s-o zgâlţâie. Nu înţelegea că încerca să-i uşureze situaţia?

Imediat, însă, Lou îi prezentă una dintre acele calme atitudini mature la care el încă nu se învăţase să se aştepte din partea ei.

- Da, răspunse ea simplu, mi-e frică. Nu din... motive convenţionale, ci pentru că eşti un străin, un om dintr-o altă lume decât a mea. S-ar putea să nu fac faţă.

- Nu te umili singură, Cenuşăreaso, îi spuse el cam aspru. Nu-mi plac ţapii ispăşitori, nici preşurile de şters picioarele, oricât de plăcute ar fi pentru orgoliu, o vreme.

Ochii ei se deschiseră brusc, şocaţi, sau poate doar cu surprindere lezată, dar nu spuse nimic, aşa că Piers continuă puţin mai blând:

- Cred că ar trebui să ne gândim la cină. Nu mă îndoiesc că inimosul nostru manager ar fi încântat să ne servească în cameră, dar cred că vom onora totuşi sala de mese.

- Să mă schimb? întrebă ea cam nesigură.

- Dacă vrei, răspunse Piers indiferent, reflectând că iar se purta ca un copil, în timp ce Lou îşi scotea costumul, fără pudoare, rămânând în furou, aparent inconştientă de faptul că Piers o privea. Avea o constituţie foarte delicată, îşi spuse el, observându-i oasele mici care, ca acelea ale unei pisicuţe, confereau graţie mişcărilor. Şi începu să-şi regrete decizia de a lua masa în public.

* * *

Când fu gata, Lou se întoarse încet în loc, aşteptându-i comentariile, şi păru dezamăgită la auzul sentinţei lui laconice:

- Nu-ţi stă bine culoarea.

Într-adevăr, rochia făcea parte din trusoul Melissei, la fel ca articolele de toaletă, parfumul din flaconul cu o piatră preţioasă pe dop şi toate obiectele extravagante de lux destinate unei alte mirese. "De-aş avea măcar *ceva* care să fie al meu, care să nu fi fost cumpărat pentru alta..." îşi spuse Lou nefericită.

- Cred că eşti vanitoasă, Cenuşăreaso, o tachină Piers, încercând să-i ghicească gândurile. Îţi pare rău că nu-mi place rochia?

- De ce să-mi pară rău? A fost făcută pentru Melissa.

Amuzamentul de pe chipul lui se şterse, făcând-o să-şi regrete cuvintele.

- Am... Verişoara Blanche a considerat că propriile mele haine n-ar fi potrivite, înţelegi, spuse ea, încercând să-i explice, dar Piers făcu doar o mutră plictisită.

- Draga mea fată, nu e nevoie să te scuzi. Hai, să mergem jos. Sunt curios să aflu ce-a considerat bucătarul şef că merge cel mai bine ca ofrandă pentru o lună de miere.

- Va fi ceva special, crezi?

- Sunt gata să pun pariu. Hotelul ăsta lugubru va prospera săptămâni în şir din poveştile scornite pe seama primei nopţi din luna de mere a soţilor Merrick. Să mergem.

Aşa cum se aşteptase Piers, bucătarul se întrecuse pe sine însuşi cu bunătăţile care le fură oferite. Lou, care era prea obosită ca să le savureze, abia se atingea de mâncare, spre nemulţumirea lui Piers.

- Şi-au dat într-adevăr toată silinţa, spuse el. Măcar prefă-te că mănânci, Lou, altfel bucătarul se va simţi insultat - şi pe bună dreptate.

Comandase şampanie pentru că, după cum spunea, asta aşteptau din partea lui. Pentru propria lui plăcere, ar fi referat un Bordeaux de soi vechi.

- Atunci, de ce nu l-ai cerut? întrebă ea.

Piers afiţă un zâmbet mic şi strâmb, în care nu se mai simţea nici urmă de tandreţe.

- Şampanie aşteptai şi tu, nu? Încă nu ţi-ai făcut educaţia în materie de vinuri.

- Desigur, răspunse ea, agăţându-se de resturile zdrenţuite ale trecutului, trebuie să reţii că am avut puţine ocazii să fiu educată la standardele tale. Pe vremea părinţilor mei, nu ne puteam permite decât vin de Xeres ieftin.

Expresia lui amuzată dispăru şi, un moment, Lou avu impresia că în ochi i se citea umilinţa.

- Mă pui la punct foarte categoric, nu-i aşa, Cenuşăreaso? spuse el cu blândeţe. Nu încercam să te critic, să ştii.

- Să mă critici? Deci am şi început să te fac de râs, Piers?

- Nu fi idioată! Speram doar să te fac să te destinzi, atâta tot. Ce-i în neregulă la vinul ieftin de Xeres, dacă altceva nu-ţi poţi permite?

- Nimic, cred, răspunse ea nervoasă. Numai că...

- Numai că ce?

- Numai că nu mă destind deloc când te repezi la mine şi mă muşti.

- Mă reped şi muşc... Asta am făcut?

Părea surprins, iar ochii îi redeveniseră tandri.

Lou îi observă tandreţea, dar era prea târziu ca să-i mai inspire încredere. Cenuşăreasa trebuia să-şi folosească propria înţelepciunea în relaţia cu Prinţul, căci nu avea pe altcineva la care să apeleze.

- La ce te gândeşti? o întrebă Piers.

Zâmbind cam nesigur, Lou clătină din cap. I-ar fi fost greu să-şi exprime limpede asemenea gânduri, şi nici nu se aştepta s-o

înţeleagă.

Piers nu mai repetă întrebarea, apoi făcu un semn autoritar cu capul spre şeful de sală. Bucătarul fu chemat la masă şi felicitat cu căldură, vainburşul îşi primi omagiul şi mulţumirile, ba chiar şi ajutoarele de la bucătărie fură aduse şi lăudate, pentru că, aşa cum spunea Piers, ele făcuseră toată treaba. Era prima oară când Lou vedea celebrul farmec Merrick în acţiune, şi urmărea totul cam jenată. Parcă ar fi fost de neam regal, ba nici măcar regii n-ar fi fost primiţi atât de slugarnic.

- Mereu faci asta? întrebă ea în timp ce ieşeau din salonul restaurantului.

Piers înălţă o sprânceană, amuzat.

- Crezi că am exagerat puţin? Poate că da - totuşi, i-am făcut fericţi, deşi involuntar, şi se dădeau peste cap ca să ne mulţumească.

- Cred că oamenii se dau mereu peste cap pentru tine, Piers, remarcă ea.

Îi răspunse cu o mică grimasă:

- Ei, cu bani poţi cumpăra aproape orice, după cum observ mereu. Ai să înveţi şi tu asta, când te vei obişnui să fii nevastă de om bogat.

- Nu cred c-am să învăţ prea uşor. Nu-mi doresc afecţiune de cumpărat.

Spre surprinderea ei, Piers se opri locului, la mijlocul drumului spre lift.

- Şi ce vrei să spui cu asta? întrebă el, cu o schimbare de ton ameninţătoare. Sugerezi, de exemplu, că ţi-am cumpărat afecţiunea, că pot, cum s-ar spune, să mă amăgesc cu gândul că simţi ceva pentru mine?

Privirea lui cinică o făcu să roşească, conştientă că reuşise să-l rănească.

- Nu la noi mă gândeam. Vorbeam... vorbeam aşa, în general... se bâlbâi ea.

- Atunci, ar trebui să te gândeşti la noi. Ar trebui să te gândeşti foarte serios la viitorul nostru şi la tot ce-ar putea să implice, replică el.

Cu coada ochiului, Lou văzu că un liftier şi două chelneriţe îi priveau, cu curiozitate discretă.

- Da... da, aşa ar trebui, se grăbi ea să-i dea dreptate. Piers, se uită lumea. N-ar fi mai bine... n-ar fi mai bine să mergem sus?

- Poate preferi să mai stai în salon şi să amâni ora fatală, ripostă el.

Un moment, Lou se întrebă dacă nu cumva era la fel de nervosca ea, apoi râse în sinea ei că-i putuse veni o idee atât de absură.

- Nu, răspunse, să mergem sus. Trebuie... trebuie să te culci

devreme, desigur, după lovitura la cap, nu-i aşa?
Îi văzu zâmbetul mic şi lipsit de umor, dar Piers porni spre lift fără să-i mai răspundă nimic. Numai după ce uşa apartamentului se închise în urma lor, reveni la subiectul de care Lou sperase să uite.
- Sărăcuţa mea Cenuşăreasă, spuse el, luând-o de umeri. Sperai să-ţi expediezi mirele la culcare cu găinile, ca să scapi de consecinţe? Lovitura la cap nu m-a scos complet din funcţiune, să ştii!
Lou rămase privindu-l nehotărâtă.
- Piers... începu ea cu o voce şovăitoare, nu ştiu cum să-ţi răspund... Te-am luat de bărbat, şi-ţi voi dărui cu plăcere tot ce-mi ceri. Acea... acea afecţiune despre care ai vorbit jos... e adevărat că... că nu m-a fi măritat cu tine numai ca s-o scot pe verişoara Blanche din încurcătură, sau... din motive meschine. Fericirea nu poate fi cumpărată.
- Un clişeu vechi de când lumea.
- Vechi, dar adevărat.
- Poate.
Piers îi luă faţa între mâini, dintr-o dată blând şi parcă nesigur pe sine.
- Eşti foarte dulce, îi spuse el. Foarte dulce, şi meriţi un soţ mai bun decât ai primit, teamă mi-e. Poate că amândoi suntem puţin cam nebuni.
- Regreţi ceva?
- Nu regret niciodată nimic. Dacă nu reuşesc un lucru, îl uit sau renunţ la el.
- Aha... Ăsta-i un avertisment?
- Nu în sensul la care te referi - cred, răspunse el cu amuzament blând, dar Lou nu mai era atât de sigură. Nu spusese că banii puteau cumpăra totul? Un aranjament generos, câteva cadouri costisitoare, chiar şi o nevastă aleasă neinspirat, toate puteau fi înlăturate cu uşurinţă.
- Eşti foarte obosită, nu-i aşa, Lou? întrebă el, înţelegând prea târziu că o abordase pe o cale greşită. Se simţea inexplicabil de umilit de sinceritatea ei, de eforturile ei nepricepute de a-l mulţumi.
Dar Lou nu voia să-şi recunoască oboseala, temându-se ca Piers să n-o ia ca pe o scuză, dar când el o aşeză o canapea, strângând-o alături, cu un gest liniştitor dar şi destul de impersonal, îi spuse impulsiv:
- Ştiu atât de puţine despre tine, Piers... Mai spune-mi.
- Ce vrei să afli?
- Vorbeşte-mi despre insulă, îi ceru ea, simţi că, într-un chip curios, insula făcea parte din el.
- Despre Rune?
- Acolo merge, nu-i aşa? Mi-a spus o soră.

- O soră.

În glasul lui se simţeau mirarea şi nemulţumirea.

- Credea că ştiu unde-mi voi petrece luna de miere, evident, explică sfioasă Lou.

- Îmi pare rău dacă schimbarea mea de planuri te-a dezamăgit, îi răspunse el cu o politeţe destul de formală, dar nu mă aşteptam ca tu şi Melissa să aveţi aceleaşi gusturi în materie de... ăă... luni de miere.

Lou se ridică în picioare şi începu să-şi desfacă fermoarul rochiei. În fond, trebuia să ia cineva iniţiativa pentru a duce acea zi dificilă până la apogeul ei firesc, şi nu ştia cum să-l facă pe Piers să înţeleagă clar că, deşi nu putea aspira la priceperea Melissei în asemenea situaţii, era şi ea o elevă dornică să înveţe.

- Ce expresie ridiciolă e asta, "lună de miere", comentă ea cu falsă veselie, chinuindu-se cam fără succes cu fermoarul, la care nu mai putea ajunge.

- Este, într-adevăr, îi dădu dreptate Piers, iar în glas îi reveni amuzamentul, în timp ce o ajuta să-şi desfacă fermoarul până la capăt.

"Mă întreb câte femei..." începu să-şi spună Lou, şi roşi când văzu în ochii lui că-i ghicise gândurile. Apoi Piers trecu în dormitor, atinse curios cu un deget cămaşa de noapte pretenţioasă întinsă pe pat, după care îşi luă pijamaua şi dispăru în baie.

Lou se dezbrăcă repede, fără să-şi piardă prea mult timpul cu cremele şi loţiunile Melissei, căci niciodată nu deprinsese obiceiul cosmeticalelor scumpe. Din când în când, verigheta îi cădea din deget, aşa cum se întâmplase de mai multe ori pe parcursul serii; o puse pe masa de toaletă, ca să nu şi-o piardă în pat, apoi luă pe ea cămaşa de noapte a Melissei şi se vârî în aşternut.

Piers întârzia. Probabil era obişnuit cu femeile care petreceau ore întregi pregătindu-se pentru el. Tocmai când se pregătea să-şi ia rujul şi parfumul, îl văzu intrând şi oprindu-se, cu privirea spre ea.

- Voiam... voiam să-mi dau cu puţin parfum, spuse Lou cam încurcată.

În zâmbetul lui se citi o urmă de tandreţe, în timp ce-i privea faţa neliniştită.

- Nu zău? Ei, poţi s-o faci şi mâine.

- Mâ... mâine?

- Să încerci parfumul. La ce te uiţi? Pansamentul ăsta prozaic îţi spulberă iluziile romantice?

- Nu... Te face să arăţi cam ca un pirat - cu halatul tău atât de elegant şi eşarfa roşie de la gât...

- O ţinută cam ostentativă, nu crezi?

- A, nu, deloc! E destul de extravagantă, dar se potriveşte

cu aerul tău de aventurier.

- Îţi par un aventurier?

- Ştii bine că da. Ba chiar, presupun că te-ai folosit adesea de asta.

- Ciudată conversaţie, nu ţi se pare? comentă el, aşezându-se pe pat.

Nu înţelegea, se întrebă Lou, că îndruga verzi şi uscate ca să-şi învingă nervozitatea?

- Îmi cer iertare, spuse ea, frământând nefericită cearşaful în mâini.

- Nu mai fi aşa de naivă, glumeam doar, replică tăios Piers. Unde ţi-e verigheta?

- Îmi tot cădea, aşa că am lăsat-o pe masa de toaletă. Era pentru Melissa, nu?

- Da, a Melissei era. Trebuie să-ţi fac rost de alta.

Vorbea cu indiferenţă, iar Lou îşi dădu seama că greşise amintindu-i de Melissa. Nu putea fi plăcut să şi-o imagineze pe mireasa pe care şi-o alesese bucurându-se de favorurile altui bărbat. Făcu greşeala de a încerca să-i explice propriile ei dificultăţi.

- Înţelegi, spuse ea, tot ce am la mine îi aparţine Melissei. Mă... mă simt ca... ca un copil adunat de pe drumuri. Nu sunt soţia pe care ţi-ai dorit-o, şi nu mai sunt nici eu însămi... poţi să înţelegi, Piers?

- Înţeleg perfect, răspunse el, ridicându-se în picioare.N-a fost un schimb cinstit, nu-i aşa?

- Nu te înţeleg... murmură ea. Voiam... am vrut... *vreau...*

- Sigur că vrei, sărăcuţa mea inocentă, dar dacă-mi vei scuza lipsa de ardoare cu o asemenea ocazie, eu mă duc să mă culc.

Când ochii ei se îndreptară spre locul liber de alături, Piers adăugă:

- În camera cealaltă. În fond, lovitura mea la cap ţi-a fost de folos, nu-i aşa, dulceaţa mea? Noapte bună. Dumnezeu să te binecuvânteze.

- Să ai grijă de tine, răspunse Lou în timp ce Piers se apleca s-o sărute.

Apoi, când uşa dintre cele două camere se închise în urma lui, îşi înfundă faţa în pernă şi începu să plângă, deznădăjduită că era atât de nepricepută.

Capitolul 4

Ajunseră la destinaţie în seara următoare. Piers se prezentase dimineaţa la spital, dar întrucât fusese declarat apt să şofeze, nu mai avuseseră nici un motiv să rămână în Lexiter.

Lou, care dormise prost, văzu că şi el era fără chef. Abia când ajunseră în apropierea coastelor din Cornwall păru să devină conştient de prezenţa ei, arătându-i diverse puncte de reper în lumina asfinţitului şi conducând maşina cu o viteză alarmantă pe drumurile mărginite de maluri înalte, care păreau prea înguste chiar şi pentu un singur autovehicul, necum pentru două, în caz că venea cineva din sens contrar.

- Ce se întâmplă dacă întâlnim altă maşină? întrebă ea.

- Cineva trebuie să dea înapoi. N-ai observat adânciturile săpate în maluri?

- Nu. A, da, văd acum una. Ce întortocheat e drumul ăsta! Când vom vedea marea?

- Imediat. N-ai mai fost niciodată în Cornwall?

Păru mulţumit când Lou îi spuse că nu fusese, iar în glas i se simţea o căldură nouă când îi răspundea la întrebări, ca şi cum s-ar fi apropiat de o comoară secretă, numai a lui.

- Vorbeşte-mi despre Rune, îi ceru Lou.

- Nu cred c-o să-ţi placă prea mult, răspunse el, cu o anume austeritate. E o insulă foarte mică, şi nu oferă nici o posibilitate de distracţie, decât cele pe care ţi le poţi rezolva singur.

- Cum ar fi...?

- Pescuitul, navigaţia, privitul păsărilor, pentru cei pe care-i interesează. În perioada asta a anului, vremea e cam aspră, iar furtunile pot tăia accesul spre ţărm. Iernile pe Rune pot fi lungi şi grele.

- Ne vom petrece iarna acolo? întrebă Lou.

- Cum ai reacţiona dacă ţi-aş răspunde că da? Cred că nu-mi prea iei în serios regatul insular.

- N-am avut timp să mă gândesc, replică ea politicos. În fond, când am pornit la drum, nici nu ştiam unde ne duceam.

- Într-adevăr. Simţi că te-am frustrat de o lună de miere convenţională - Paris, strălucire, hoteluri de lux?

- Nu mă pot simţi frustrată de un lucru la care nu m-am aşteptat nici un moment.

Piers zâmbi uşor.

- Într-adevăr, răspunse el cam sec. Uite şi marea, adăugă, oprind maşina.

Ajunseră pe creasta unui lanţ de coline înalte ale căror piscuri stâncoase se întindeau până departe. Sunetul valurilor, departe jos, şi şuieratul vântului, făcură ca pe Lou s-o străbată

un fior e teamă.
- Ţi-e frig?
- Nu.
- Frică, atunci?
La fel ca înainte, îi răspunse foarte simplu:
- Da, mi-e puţin frică. Şi ţara asta e pentru mine la fel de necunoscută ca tine. S-ar... s-ar putea să nu fac faţă cerinţelor.
- Ai mai spus. Şi crezi că Melissa le-ar fi făcut faţă?
Lou nu şi-o putea imagina pe verişoara ei iubitoare de plăceri suportând mult timp intemperiile cele mai aspre ale naturii, dar nu răspunse decât atât:
- Melissa poate face faţă la multe, cred. Totuşi, îmi imaginez că nu-ţi propuseseşi s-o aduci aici în luna de miere.
Piers îi aruncă o privire scurtă, ca şi cum observaţiile ei aparent nevinovate l-ar fi nedumerit încontinuu.
- Ar fi însemnat să pretind cam mult de la amândoi.
- Ce ciudăţenii spui!
- Ciudăţenii? Nu mi-am făcut nici o iluzie cu frumoasa Melissa. Era convinsă că avea să mă poată convinge, la momentul potrivit, să vând Rune, aşa că, cu cât o ţineam mai mult timp departe de insulă, cu atât amânam inevitabila ciocnire. Rune ar fi plictisit-o de moarte.
Rostea numele Melissei cu atâta înverşunare, încât Lou îşi spuse că, probabil, verişoara Blanche greşise declarând că Piers nu simţea nimic pentru ea. Nu era deloc plăcut să ştie că fusese luată de soţie din ciudă, urmând să-şi împartă mirele cu stafia miresei de drept. Lou îşi trase mai strâns pe trup blana, cutremurându-se din nou - iar Piers, cu perspicacitatea lui stranie, îi luă bărbia în mână şi o întoarse cu faţa spre el.
- Consideri că am profitat de tine, nu-i aşa? spuse el. Crezi că, din moment ce te aduc direct pe Rune, înseamnă că nu te consider demnă de a-mi cheltui banii cu tine. Nici că s-ar putea să greşeşti mai amarnic. Când mă vei cunoaşte mai bine, ai să înţelegi că-ţi fac un compliment.
- Fiindcă accepţi să-ţi împarţi insula cu mine? îl întrebă ea sfioasă.
- Poate, replică Piers cu un mic zâmbet enigmatic. Dar asta va depinde numai de tine, draga mea.
Deci, sosise momentul s-o pună la încercare, îşi spuse Lou cu un neaşteptat val de furie, iar când vorbi, Piers îi auzi surprins schimbarea din ton:
- Va depinde şi de tine, Piers. M-ai luat de soţie.
- Într-adevăr, spuse el, răsucind cheia de contact cu un gest grăbit, parcă nerăbător să pună capăt acelei conversaţii care devenea prea personală. Trebuie să-mi aminteşti asta din când în când.
Se întunecase când ajunseră în micul cătun St. Bede, de unde

urmau să ia o barcă până pe insulă. La debarcader aştepta un barcagiu, dar în jur nu se mai vedea nimeni. Lou încercă să distingă forma insulei în întuneric, în timp ce bagajele erau descărcate din maşină. Cornwallezul tăcut şi lat în umeri îl salutase monosilabic pe Piers, aruncase o privire lipsită de curiozitate spre mireasa lui, apoi stabilizase barca în timp ce Piers o lua pe Lou în braţe şi o cobora la bord. Apoi Piers trecu la cârmă, în timp ce barcagiul îşi aprindea pipa. Nimeni nu scotea o vorbă.

Traversa dură puţin timp, căci insula era la nu mai mult de o milă distanţă, iar Lou văzu în curând câteva lumini şi o masă întunecată zăcând ca un fel de monstru ciudat pe apă. O cuprinse un sentiment de surescitare. Ca în orice poveste, era adusă pe insulă, la castelul prinţului.

Debarcă fără să aştepte ajutorul cuiva, nerăbdătoare să pună piciorul pe Rune, şi alunecă pe pietrele alunecoase ale debarcaderului, căzând.

- Pentru numele lui Dumnezeu, termină cu figurile astea până te obişnuieşti cu bărcile, altfel ai să te pomeneşti în apă! o dojeni aspru Piers.

Apoi se întoarse să salute doi bărbaţi care veniseră să le ia bagajele, şi porni după ei spre casă, fără să-i mai dea atenţie.

Lou îi urmă, cam abătută, alunecând din când în când pe treptele de piatră care urcau spre o mică terasă. O clipă, simţi un junghi de dezamăgire, căci casa, clădită din piatră şi ardezie, nu era foarte mare. Piers, întorcându-se, îi văzu expresia de pe faţă în lumina care se revărsa pe uşa deschisă şi râse sonor.

- Biata mea Cenuşăreasă, te aşteptai la un palat? Teamă mi-e că vei găsi casa mea foarte simplă şi nepretenţioasă. Intră s-o cunoşti mai bine.

Trecu pragul, ţinându-i uşa deschisă, iar când o văzu pe Lou ezitând, zâmbetul îi deveni mai ironic.

- Eşti superstiţioasă, Lou? Ei bine, pe pot învrednici măcar cu unul dintre convenţionalismele de care te-am lipsit.

Şi, luând-o în braţe, o trecu pragul.

- Nu era necesar, spuse ea, încercând să-şi ascundă nervozitatea.

- Dar te aşteptai s-o fac, nu-i aşa? Te aşteptai la multe lucruri pe care n-am ştiut să le apreciez just, teamă mi-e.

- Nu mă aşteptam la nimic, insistă Lou încăpăţânată, înghiţindu-şi lacrimile pe care şi le înfruntase prea multă vreme.

- Atunci, trebuie să-ţi schimbi stilul, Cenuşăreaso, răspunse încet Piers. Dacă nu aştepţi nimic, nu vei primi nimic - numai dovleci şi şoareci albi. Vino s-o cunoşti pe Tibby, căci de bunăvoinţa ei vei avea mult mai multă nevoie decât de a mea.

* * *

Lou, căreia îi pierise aproape tot curajul, nu simţea că-i făcuse o impresie prea bună lui Tibby. Femeia, bătrână, slabă şi suptă la faţă, foarte băţoasă şi cu ochi ageri, apăruse din fundul casei, probabil de la bucătărie. Fusese doica lui Piers, şi avea grijă de casa de pe insulă de când o cumpărase Piers, iar Lou era la fel de dezamăgită de Tibby cum fusese şi de casă. Trăise cu impresia că doicile erau nişte femei dolofane şi mămoase, oricând gata să asculte confidenţe, dar Tibby numai aşa nu arăta. Îl întâmpină pe Piers cu o plăcere rezervată, apoi îi măsură mireasa cu privirea.

- Credeam că ai mai multă minte, Piers, fu primul ei comentariu, destul de sever. Răpitul fetiţelor din leagăn e primul semn de bătrâneţe. Ce te-a apucat?

- Nu ştiu, Tibby, poate că am avut doar un neaşteptat moment de luciditate, răspunse alene Piers.

- Luciditate, vezi să nu! Temperament, mai dgrabă... Am citit şi eu ziarele, să ştii.

- Nu trebuie să crezi tot ce citeşti în presă, Tibby dragă, şi te rog să te porţi frumos cu micuţa mea mireasă. Are multe de învăţat despre viaţa de-aici.

- N-o să înveţe nimic dacă nu vrei s-o înveţi tu - dar cred că asta te va amuza, o vreme.

- Ai înţeles că Tibby are o părere proastă despre mine ca posibil soţ, comentă Piers, arcuind o sprânceană spre Lou.

Prea obosită ca să le mai dea atenţie, Lou îşi lăsă ochii să cutreiere noua ei locuinţă - atât cât vedea din ea de unde stătea. "Fă cunoştinţă cu casa", îi spusese Piers, şi începu să-şi dea seama că faţada modestă o indusese în eroare. Casa avea o adâncime care din faţă nu s-ar fi ghicit - sau poate constructorul o proiectase astfel încât să dea iluzia de spaţiu. Din holul larg, înalt şi boltit, porneau mai multe coridoare de piatră, scări care urcau la etaj şi alte trepte coborau spre diverse camere; o sobă mare, urâtă dar eficientă, emana o căldură plăcută, iar lămpile cu gaz aruncau umbre diforme pe pereţii văruiţi.

- Cam golaşă şi monastică, aşa ţi se pare? remarcă Piers dintr-o dată, făcând-o să tresară, iar Lou îşi dădu seama că o priveau amândoi, Piers cu o undă deamuzament, Tibby cu buzele boţite şi o expresie de nepătruns. Părerea ei despre casă n-ar fi contat pentru nici unul dintre ei, aşa că nu răspunse.

- Vrei să te duci în camera ta, poate? întrebă bătrâna - şi, fără să aştepte, porni spre etaj.

Camera în care fu condusă Lou era înaltă şi îngustă, cu o rogojină pe podea şi un pat ce arăta confortabil dar neprimitor, cu aspectul său utilitar şi sever, şi cuvertură simplă, de culoare închisă. Uşa spre o altă cameră stătea întredeschisă, iar prin ea Lou zări lumina unui foc pâlpâind peste un covor persan şi lucind

în lustrul lemnăriei patinate - o cameră căreia cea unde se afla, impersonală şi austeră, îi era în mod clar doar o anexă.

- Vrei să-ţi despachetez? întrebă Tibby, cu o ostilitate nedisimulată.

- Nu, mulţumesc, răspunse politicos Lou, împăcându-se cu gândul că menajera o antipatiza.

Apoi observă că Piers le urmase şi le privea din uşă, cu sprâncenele înălţate.

- De ce n-ai mutat patul? întrebă el.

- Am timp destul, mâine dimineaţă, răspunse Tibby. O să ai nevoie să dormi bine la noapte, după lovitura aia la cap.

- Eşti o baborniţă încăpăţânată, asta eşti! replică Piers, pe tonul firesc şi nejignitor propriu oamenilor care se cunosc de multă vreme. Bine, atunci cu valizele doamnei Merrick în camera cealaltă, iar pe ale mele adu-le aici. Ai dat dispoziţie unde urmează să doarmă?

- Te-am pus în camera ta obişnuită, fireşte, dar dacă madam vrea să faceţi schimb...

Piers percepu şi el sarcasmul abia disimulat al cuvântului "madam", căci dispoziţia îngăduitoare îi fu înlocuită fulgerător de furie.

- Nu mai sunt ţâncul pe care l-ai avut în grijă cândva, Tibby, spuse el cu toată aroganţa lui cunoscută. Va trebui să-ţi controlezi gelozia, dacă vrei să mai rămâi cu noi.

- Eu, geloasă?

- Da, tu, şi n-am să permit. Prea mult timp ai fost singura femeie din casa asta, cum ştii foarte bine. Ai fi putut-o primi pe soţia mea cu mai multă generozitate.

- Soţia cu care ar fi trebuit să te însori tu n-ar fi locuit niciodată aici, mormăi îndârjită bătrâna. Rune era la adăpost de-alde ea. Şi-ar fi cunoscut locul în viaţa ta. Ţi-a dat cu piciorul, Piers, nu-i aşa, iar tu, numai din ciudă, ai luat-o pe verişoara care nici nu ştie pe ce lume trăieşte.

- Destul! se răsti Piers, în aceeaşi clipă în care Lou, cu ochii în lacrimi, striga:

- O, încetaţi vă rog, amândoi! Nu-mi pasă unde-am să dorm, dacă de-aici a pornit totul. Domnişoară Tibby, îmi pare rău că nu vă plac, dar vă rog, vă rog, plecaţi acum.

Umbra prelungă şi subţiratică a bătrânei se prelinse pe perete în timp ce pornea spre uşă, iar ochii ei reci fulgerară spre Lou fără nici un semn de scuză.

- Prea bine, fu singurul ei răspuns, şi ieşi.

- Nu încerca s-o îmblânzeşti pe Tibby prezentându-ţi tot felul de scuze, spuse Piers. N-o să facă decât să te dispreţuiască.

La asta, Lou ajunse în sfârşit la capătul puterilor. Lacrimile începură să-i şiroiască pe faţă, în timp ce suspinele

sfâşietoare îi întretăiau cuvintele pe care i le arunca lui Piers. Nu era de ajuns, strigă ea, că-l luase de bărbat ca să salveze aparenţele? Nu jucase destul rolul altei femei, purtându-i hainele, împrumutându-i identitatea, cerând atât de puţin în schimb - numai consideraţie şi înţelegere?

- Numai tu eşti de vină! încheie ea. Atotputernica aroganţă care crede că banii pot cumpăra orice... desconsidraţia faţă de sentimentele oricui altcuiva... Bine de Melissa că a scăpat!... N-a fost decât ciudă, cum a spus bătrâna... ei bine, nu-i deloc plăcut să ştiu că am fost luată de soţie din ciudă!

Piers o ascultase fără s-o întrerupă, cu expresia surprinsă devenindu-i gravă. O dată sau de două ori gura i se crispă, parcă de durere, iar cu alte vreo două prilejuri zâmbi cu uşoară indulgenţă.

- Ei, dar mă surprinzi, Cenuşăreaso, spuse el când Lou termină. Nu m-aş fi aşteptat să ascunzi atâta venin în tine.

- Venin?

- Da, poate că e cam prea mult spus - atâtea resentimente acumulate, să zicem? Chiar crezi că m-am însurat cu tine ca să-i fac în ciudă Melissei?

- Nu... n-am spus asta...

- Dar cui altcuiva aş fi putut să-i fac în ciudă, dacă ăsta era motivul meu?

Lou tăcu, iar Piers îi luă mâinile, simţind cât de reci erau, şi o conduse în camera de alături. După ce o aşeză cu blândeţe într-un fotoliu de lângă foc, îi aduse un brandy dintr-un răcitor vechi care conţinea şi obişnuita colecţie de medicamente şi articole de prim ajutor, iar în timp ce Lou sorbea din pahar, mută valizele dintr-o cameră în cealaltă şi luă pijamaua care aştepta pregătită pe patul desfăcut, identic cu cel din camera cealaltă.

- Da, şi locul celuilalt e tot aici, spuse el, văzându-i privirea. L-am mutat acolo numai fiidcă mă deprimă să dorm cu un pat gol alături. Să-ţi desfac bagajele?

Ştiind că nu făcea decât să-i lase timp să-şi revină, Lou clătină din cap.

- Mâine o să ne organizăm cum se cuvine, continuă Piers, deschizându-i valizele. Cred că Tibby mi-a înţeles greşit instrucţiunile.

Nici unul dintre ei nu credea asta. Tibby avusese grijă să se asigue că şi a doua noapte de căsnicie a Louisei avea să fie la fel de nereuşită ca prima.

- Te simţi mai bine acum? întrebă Piers, luându-i paharul gol din mână.

Când Lou dădu din cap, cu un zâmbet destul de nesigur, veni lângă ea şi se aşeză pe braţul fotoliului.

- Lou... începu el cam ezitant, mă consider dator să-ţi schimb anumite păreri preconcepute.

- Da...?

Dintr-o dată, momentul părea plin de făgăduieli, iar Lou îşi frecă obrazul de mâneca lui, ca o pisică gudurându-se.

- Nu vreau să crezi că schimbarea mea de planuri neaşteptată a avut ceva de-a face cu ciuda. Numai lui Tibby i-e ciudă, iar problema asta, teamă mi-e, va trebui s-o rezolvaţi între voi două. Tibby s-ar fi purtat mai îngăduitor cu Melissa, întrucât considera că aşa se îndrepta o socoteală veche. A fost foarte ataşată de tatăl meu şi cred că are ideea sucită că generaţia următoare poate regla vechile conturi.

- Iar tu nu eşti de aceeaşi părere, Piers? întrebă ea, încercând să pună în ordine toate faţetele numeroase şi acelei situaţii derutante.

- Ba da, cred că am fost. Melissa seamănă foarte mult cu Blanche la aceeaşi vârstă, ştii, şi... prima impresie pe care o are un băieţel despre o femeie poate să dureze.

- Ca un fel de sublimare?

- Cred că da. Probabil că psihanaliştii au şi o denumire specifică pentru asta.

- Freudienii ar spune că a fost un transfer subconştient al complexului matern, preciză Lou, chicotind somnoroasă la gândul că Melissa ar fi putut acorda o alinare maternă oricărui bărbat cu care se căsătorea.

- Foarte probabil, răspunse cam tăios Piers, dar te asigur că nu în termenii ăştia gândeam când m-am logodit cu verişoara ta. Voiam să mă aşez la casa mea, să-mi întemeiez o familie, să las în urma mea ceva de valoare. Vechile legături fiind aşa cum erau, cu Blanche gata să se târguiască, soluţia părea destul de simplă.

- Mie nu mi se pare deloc simplă, spuse Lou. De ce-mi explici toate astea? Cu siguranţă, ai iubit-o pe Melissa, nu?

Piers făcu un mic gest nervos.

- Deoarece, cred, motivele mele au rămas aceleaşi. Vreau să-mi întemeiez un cămin, iar tu, micuţa mea Cenuşăreasă, corespuzi cu multă nobleţe acestui rol. Melissa e a naibii de atrăgătoare, şi recunosc că nu mă lasă indiferent faptul că m-a părăsit în ultimul moment, dar credeam că ţi-am dat clar de înţeles că nu te-am ales la întâmplare - pe lângă care, nici nu era nevoie să accepţi să se măriţi cu mine într-o asemenea grabă, nu-i aşa?

- Într-adevăr, murmură ea, amintindu-şi cum, când îl auzise pentru prima oară vorbind, îşi spusese că avea un glas de care putea să se îndrăgostească.

- Îmi imaginasem - sau poate eram doar înfumurat, când te-am convins în sfârşit - că aveai o mică slăbiciune faţă de mine, fără nici o legătură cu averea sau cu reputaţia mea - ori mă înşel, cumva?

- Nu, dragul meu Piers, nu te înşeli, recunoscu ea, adăugând cu umilinţă: îmi pare rău... îmi pare rău pentru toate lucrurile

îngrozitoare pe care ţi le-am spus. Te rog să mă ierţi că am făcut o scenă.

Considerase că-i datora măcar atâta lucru, dar căldura din privirea lui dispăru dintr-o dată.

- Să nu-ţi ceri niciodată iertare, spuse el cam repezit. Nici mie, nici lui Tibby - nimănui care-ţi zdruncină încrederea în tine. Lumea te crede pe cuvânt, înţelegi, iar umilinţa nu foloseşte la nimic.

Lou se simţi mustrată şi nedumerită în acelaşi timp. În copilăria ei, umilinţa fusese considerată o virtute, iar părerea prea bună despre sine, un cusur care nu trebuia să fie încurajat.

- Nu înţelegi umilinţa, aşa-i? îl întrebă ea şovăitor, făcându-l să se încrute.

- Nu-mi plac preşurile de şters piciarele, replică Piers mai repezit decât intenţionase, şi fu surprins de scăpărarea din ochii ei.

- Nu era nevoie să spui asta, remarcă Lou, şi oricum mi-ai mai spus-o. Nu sunt preşul nimănui.

- Ai dreptate, răspunse el cu blândeţe. Te rog să-mi accepţi scuzele.

- Adineaori mi-ai spus să nu-mi prezint niciodată scuzele, ripostă ea.

- Într-adevăr. Dar eşti frântă de oboseală, nu-i aşa? Îţi propun să te duci direct la culcare, şi să laşi despachetatul pe mâine dimineaţă.

- Dar trebuie să fie aproape ora cinei. Domnişoara Tibby ne aşteaptă...

- Am s-o trimit sus cu o tavă - şi pentru numele lui Dumnezeu, nu-i mai tot spune cotoroanţei ăleia bătrâne "domnişoara Tibby", n-o să facă decât să te dispreţuiască şi mai mult.

- Da, desigur... murmură Lou, şi abia auzi uşa închizându-se în urma lui.

* * *

Pentru Lou, primele zile pe Rune trecură într-un amestec curios de emoţii contradictorii. Încă din prima zi, fusese lăsată singură. Piers avea treburi în oraş şi urma să se întoarcă mai târziu, sau chiar în ziua următoare, după cum îi spusese Tibby, cu o satisfacţie răutăcioasă. Lou, odihnită şi mai pregătită să-i înfrunte ostilitatea, refuză să-şi arate dezamăgirea, dându-i astfel satisfacţie. Din politeţe, îi ceru lui Tibby să-i arate locurile, dar micul ei avans binevoitor nu fu apreciat deloc favorabil.

- Umblă pe unde pofteşti, insula nu-i mare, răspunse rece Tibby. Nu e nevoie să-mi pierd vremea plimbându-te pe tine peste tot.

Lou luă cina de una singură, servită cu năduf de Tibby, care la sfârşit îi spuse:
- Du-te la culcare, n-o să se-ntoarcă-n seara asta.
Încercând să pară prietenoasă, Lou îi răspunse:
- Nu trebuie să mă aştepţi, Tibby. Pot să-ncui şi eu uşile, dacă-mi spui pe care anume.
Femeia râse cu disreţ.
- Să-ncui uşile pe insulă! Aicea nu ne batem capul cu orăşenisme din-astea. Cine crezi c-ar vâsli atâta drum ca să ne spargă casa? Dacă vii acum, îţi luminez drumul până-n dormitor. Am stins lămpile.
Înţelegând că ar fi deranjat-o dacă mai zăbovea, Lou o urmă pe scară, iar când ajunse în camera ei îşi dădu seama de ce insistase atâta Tibby s-o conducă. Patul nu fusese mutat din încăperea alăturată.
Un moment, Lou se abţinu să comenteze, dar bătrâna părea să aştepte o remarcă, şi trebuia să înceapă în sfârşit să-şi impună autoritatea.
- De ce n-ai adus patul celălalt Tibby? întrebă ea încet.
- N-am avut timp.
- Ai aavut toată ziua.
- Bărbaţii au fost obosiţi.
- Atunci, te rog ai grijă să fie adus mâine dimineaţă. Noapte bună.
- Dacă s-o-ntâmpla ca domnu' Piers să se răzgândească până mâine, replică Tibby cu răutate. Nu-l văzui să pară prea grăbit să-şi înceapă luna de miere, nu-aşa? Noapte bună.
Era pentru prima oară când în voce i se simţea uşor accentul din Cornwall pe care probabil îl dobândise de când venise pe Rune. Când închise uşa, Lou se înfioră. Făcuse un mare efort ca să se impună, şi nu reuşise. Era clar că Tibby nesocotise intenţionat ordinele lui Piers, dar la fel de clar era că mirele nu se grăbea să se întoarcă la proaspăta lui soţie.

* * *

Lou îşi petrecu ziua următoare căţărându-se peste stânci, descoperind grote, lăculeţe şi scoici stranii pe mal. Vremea devenise neobişnuit de frumoasă pentru luna noiembrie, şi-i era greu să creadă că furtunile puteau tulbura vreodată albastrul liniştit al mării.
Atrasă de o deschizătură mai largă în peretele stâncos al falezei, care arăta ca intrarea într-o galerie, Lou văzu cu coada ochiului o şalupă apropiindu-se de insulă. Putea fi Piers, care se întorcea, iar dacă se grăbea, îi putea ieşi în cale la ponton. Dar galeria o atrăgea, stârnindu-i curiozitatea. În fond, Piers o lăsase pe insulă fără nici o explicaţie - de ce s-ar fi grăbit să-

i ureze bun-venit înapoi?

Se strecură prin spărtură, simţind într-o clipă răcoarea şi umezeala galeriei, şi văzu că aceasta se lărgea imediat. Dintr-odată, o lance de lumină străpunse întunericul, iar Lou, stând cu picioarele într-o băltoacă de apă sărată, clipi din ochi la vederea extraordinarei peşteri care se deschidea în faţa ei. Era o cavernă naturală, la care contribuise şi mâna omului. O lespede mare de piatră, chiar sub raza de lumină, sugera un altar, pe pereţii de stâncă se vedeau ciopliturir rudimentare, iar plafonul se înălţa sub formă de boltă până la gaura din vârf, pe unde intra lumina. Stalactitele sclipeau sub tavan, de o frumuseţe incredibilă, atât de multe încât peştera părea plină de scânteieri, dar apa de subaltar arăta neagră şi fără fund, iar marginile craterului păreau să fi fost cizelate grosolan spre a forma un bazin vast.

Lou simţi un fior atavic la vederea apelor negre, iar verigheta, atât de largă încât îi cădea mereu, îi alunecă de pe deget şi căzu, cu un mic plescăit, în bazinul ameninţător.

Un moment, Lou avu o presimţire rea, dar apoi îşi aminti că verigheta îi fusese destinată Melissei, iar ghinionul, dacă venea, ar fi trebuit s-o ocolească.

Dar micul incident o tulbura. Dintr-o dată, peştera i se părea ostilă, iar dorul de lumină şi aer curat o atrase înapoi spre ieşire.

Galeria, însă, părea să se fi schimbat. La venire, Lou păşise printre băltoace, dar acum apa forma o suprafaţă neîntreruptă şi era considerabil mai adâncă. Îşi dădu seama că uitase de maree, şi de pericolele coastelor din Cornwall. Nivelul apei creştea cu o viteză alarmantă, năvălind prin spărtură cu un vuiet care reverbera ameninţător.

Lou începu să înfrunte furia torentului, dar după un timp porni înapoi; mai bine să se înece repede, acolo, în peştera de sacrificiu, urcându-se pe altarul de piatră. Dar aşa n-ar fi făcut decât să întârzie un sfârşit inevitabil... Prin urmare, porni din nou spre ieşire, şi în sfârşit ieşi la soare, cu o senzaţie de şoc. Fluxul inunda vizibil plaja, şi foarte curând aceasta urma să fie acoperită complet de valuri, tăindu-i orice cale de salvare.

Se întoarse s-o ia la fugă spre debarcader, şi dintr-o dată se pomeni prinsă într-o îmbrăţişare strânsă şi brutală.

- Ce naiba te-a apucat, să-ţi bagi nasul peste tot pe domeniul meu? întrebă glasul furios al lui Piers.

Un moment, Lou abia îi înţelese cuvintele, atât era de uşurată.

- Era să mă înec! protestă ea. Am găsit o galerie în stâncă şi o peşteră minuată... dar crede că avea influenţe rele. Nu... nu mă pricep la maree, Piers. Cred c-ar fi trebuit să întreb.

- Deci, ai găsit Peştera Druidului, da? replică el. Asta a

fost prima mea descoperire, când am cumpărat insula.

- Puteam să mă înec... repetă Lou.

- Nu era nici un pericol, răspunse Piers cu un calm îngheţat. Peştera nu se umple niciodată mai mult de-atât, decât pe timp de furtună. Dar mareele şi curenţii pot fi periculoase prin părţile astea, chiar dacă peştera e destul de sigură. Trebuia să-i spui lui Tibby unde te duci.

- De unde să ştiu unde mă duceam? întrebă ea pe un ton rezonabil. Nu făceam decât să explorez insula - şi nu mi-am băgat nasul nicăieri, cum ai spus adineaori. Şi-n fond, de ce să nu mă uit pe unde vreau?

- Fiindcă insula e a mea, şi o arăt cui consider eu. Dacă ai fi aşteptat...

Piers nu mai continuă, iar Lou, privindu-i chipul dur şi implacabil, îşi dădu seama că-l rănise într-un fel inexplicabil. La fel ca un copil, plănuise să-i arate comorile lui, iar ea îi răpise această plăcere.

Merseră în tăcere până acasă, unde Tibby observă cu o bunăvoinţă caustică:

- Hainele orăşeneşti nu-s potrivite pentru Rune. Frumos ţi-ai mai aranjat trusoul, deja, nu-i aşa, duduie?

- Mai bine să-ţi facem rost de nişte pantaloni şi pulovăre, remarcă absent Piers, aruncând o privire intiferentă spre hainele cândva elefgante şi scumpe care fuseseră destinate pentru luna de miere a Melissei. Femeile de la oraş rareori au îmbrăcăminte potrivită pentru Rune, nu-i aşa, Tibby?

Bătrâna nu răspunse, zâmbind doar în semn că şi mireasa aleasă de el era la fel de nepotrivită.

- Unde-ai fost? o întrebă ea pe Lou. Domnul Piers a fost surprins că nu te-a găsit aici.

- A găsit Peştera Druidului, răspunse Piers, adăugând ironic: pare să creadă că ar fi putut să se înece.

- A, făcu Tibby, marea ta comoară - ce păcat...!

Apoi, ochii ei pătrunzători se îndreptară spre mâinile nervoase ale lui Lou.

- Şi cu verigheta ce s-a întâmplat, duduie?

- A căzut în bazin. Mi-era prea largă, răspunse abătută Lou.

Tibby zâmbi cu o expresie tainică.

- Poate că ţi-ai făcut sacrificiul aducător de pace, poate că nu, comentă ea pe un ton misterios.

- Sacrificiu?

- Vocea cere sacrificii, nu ştia? Da' la urma urmei, ce-ai oferit nu-ţi aparţinea, aşa că poate n-o să se pună la socoteală.

- Tibby! o repezi Piers enervat. Termină cu prostiile şi du-te să-ţi vezi de treburi.

- N-am avut nici un gând rău, mai spuse Tibby plecând, cu un zâmbet răutăcios, peste umăr, spre Piers.

- Despre ce sacrificiu şi voce vorbea? întrebă Lou.

- Aiureli superstiţioase pe care l-a auzit de la localnici, cred. S-a supărat că te-ai apucat să explorezi insula fără să ceri permisiunea.

Exasperată, Lou strigă:

- Oricine-ar crede că am comis un sacrilegiu, după cum o tot ţineţi în legătură cu grota aia veche şi nenorocită! Oricum, am găsit-o îngrozitoare.

- Atunci, nu sunt şanse s-o mai vizitezi din nou, aşa-i? replică Piers, cu o undă de amuzament în ochi, ca şi cum şi-ar fi amintit că trebuia să fie îngăduitor cu gafele copiilor. Du-te şi spală-te, Cenuşăreaso. Nici un prinţ nu s-ar uita la tine, în halu-n care arăţi.

Până la urmă, ziua se sfârşise prost. Pătrunsese fără voie şi permisiune în lumea lui privată, şi nu se îndoia că Tibby mai cocea şi altele, căci în pofida dispoziţiilor ei din seara trecută, nimeni nu mutase al doilea pat. Un moment, se simţi învinsă şi furioasă, dar acum nu mai putea face nimic. Îşi aminti ce spusese bătrâna: "Dacă s-o-ntâmpla ca domnu' Piers să se răzgândească până mâine..." Poate că se răzgândise. Poate că deja îşi regreta căsătoria pripită, sau poate că accidentul de maşină îl dezmeticise mai mult decât îi convenea să recunoască. În orice caz, nu putea să-l întrebe - aşa că, pentru a-l înştiinţa că înţelesse, închise bine uşa dintre camere şi se duse la culcare.

Capitolul 5

A doua zi, însă, Piers devenise un cu totul alt om. Lou îl găsi stând lângă pat, cu ceaiul de dimineaţă pe o tavă şi rugămintea umilă de a-l bea împreună. Soarele strălucea pe ferestre, iar cerul era albastru ca primăvara, nu ca în prag de iarnă.

- Ce ciudat, când te gândeşti că suntem în noiembrie, comentă ea, amintindu-şi ziua ploioasă a nunţii şi înserarea care la Londra se lăsa atât de repede. Dar în Cornwall e un climat diferit, nu-i aşa?

- Aşa se spune. Probabil e un calm amăgitor, înainte de a începe furtunile, răspunse Piers. Ar fi bine să profităm la maximum.

Lou îl privi sfioasă, întrebându-se dacă se referea şi la altceva, nu numai la vreme, iar Piers îi zâmbi încurajator, aşezându-se pe marginea patului ca să-şi bea ceaiul.

- Îmi pare rău pentru ieri, spuse el. Nu m-am supărat că ai explorat insula, să ştii. Dar aş fi vrut... aş fi vrut să ţi-o arăt eu.

- Trebuia să-mi dasu seama, răspunse Lou. Numai că n-aveam cu se să-mi umplu timpul. Şi mie îmi pare rău.

- Te-ai simţit părăsită, aşa-i?

- Nu tocmai, dar... voiam să scap de Tibby, cred. Mă tem că nu mă prea place.

- Tibby e doar geloasă - nu numai fiindcă nu vrea să aibă concurente pe Rune, ci şi pentru că-şi spunea că, însurându-mă cu Melissa, aş fi lichidat o datorie veche.

- O datorie?

- Faţă de tatăl meu, şi faţă de ea. Era pregătită s-o primească pe fiica Blanchei, înţelegi, pentru că şi ea căzuse sub vechea vrajă. Tibby are idei destul de feudale.

- Şi eu eşti puţin cam feudal, remarcă Lou.

Piers zâmbi.

- Da, mă rog... eu un obicei de care nu mă îndoiesc c-ai să mă dezveţi, Cenuşăreaso, răspunse el.

Văzu cu amuzament afectuos surprinderea şi îndoiala care i se iviră în ochi, făcându-l să se ruşineze puţin de uşurinţa cu care îşi luase o mireasă nehotărâtă.

- Erai nehotărâtă? o întrebă - iar la vederea nedumeririi ei, adăugă: îmi urmam propriile gânduri. La miresele nehotărâte mă refeream.

- Nu se poate să nu ştii că n-am fost o mireasă nehotărâtă, răspunse ea cu sinceritate. Nu m-aş fi măritat cu tine nici în ruptul capului, nici chiar de hatârul verişoarei Blanche, dacă nu... dacă nu...

- Dacă nu ce?
- Dacă nu mi-ai fi plăcut, desigur, răspunse ea înţepată.
Piers şi puse pe tavă ceaşca goală şi se ridică în picioare, vizibil uşurat.
- Desigur, repetă el cu uşoară ironie. Ei bine, acum sus şi-mbracă-te, leneşo. E o zi prea frumoasă ca să ne-o pierdem înăuntru. Tibby ne poate pune un coş de picnic, şi vom porni într-o inspecţie a insulei.
Era prima dintr-un lung şir de zile asemănătoare. Vremea neobişnuit de caldă continua să dureze, iar Lou îi era recunoscătoare lui Piers că-i împărtăşea micul lui regat, şi avea grijă să nu întreacă niciodată măsura, cu iniţiative de-ale ei proprii.
La un moment dat, Piers îi spuse:
- Te uiţi la mine uneori, Lou, de parcă n-ai înţelege. Şi nici nu înţelegi, nu-i aşa?
Lou scutură din cap întrebător, neumerită. Acceptase ezitarea lui de a consuma în fapt căsătoria, ca pe un semn că-şi regreta hotărârea pripită, la fel cum accepta şi tergiversările lui Tibby în legătură cu mutarea celui de-al doilea pat. Ştiau amândouă că pretextul accidentului de maşină îşi atinsese scopul; copciile fuseseră scoase, cicatricea era aproape vindecată, astfel încât nu-i mai rămânea decât să creadă că accidentul fusese o scuză binevenită pentru Piers.
- Nu, nu înţelegi, reluă el, risipindu-i destul de brutal şirul gândurilor. De ce-ţi imaginezi că te-am adus pe insulă?
Se aflau pe mal, iar Piers o ţintuise blând dar ferm de peretele stâncos, pradă uneia dintre acele schimbări de dispoziţie ale lui pe care Lou le găsea atât de deconcertante.
- Fiindcă ţi-era cel mai uşor, cred, răspunse ea, căutându-şi zadarnic cuvintele. Vreau să zic, luna de miere pe care o planificaseşi s-ar fi... ar fi fost...
- S-ar fi irosit - asta voiai să zici? interveni el ironic, când Lou se întrerupse, nehotărâtă. O, nu, draga mea, luna de miere a fost concepută din motive evidente - excursia de lux la care se aşteaptă lumea în asemenea împrejurări. Aici, pe insulă, avem ocazia să necunoaştem mai bine.
Lou clipi din ochi.
- Dar, cu siguranţă, ai fi vrut s-o cunoşti mai bine şi pe Melissa, nu? întrebă ea.
Zâmbetul lent al lui Piers o derută şi o alarmă şi mai mult.
- Ştiam deja tot ceea ce era necesar despre Melissa, şi nu cred că-şi propunea să mă scormonească prea adânc, răspunse el.
Lou simţi un val scurt şi iraţional de furie.
- Amândoi eraţi atât de indiferenţi unul cu celălalt, încât nici nu mă mir că a fugit cu altul, replică ea.
Dintr-o dată, zâmbetul lui Piers deveni tandru.

- Nu mă plâng. Totuşi, n-aş vrea să crezi că sunt complet lipsit de simţăminte naturale. Melissa nu mi-era complet indiferentă, în sensul la care te referi. E o tânără foarte atrăgătoare, continuă el deliberat.

- Sigur, a vorbit gura fără mine, cred, se grăbi Lou să se justifice. Totuşi, n-a fost tocmai cinstit să te însori cu mine numai din ciudă, nu-i aşa?

- Dai prea multă atenţie opiniilor nemăgulitoare ale lui Tibby, răspunse Piers, revenind la vechea lui aroganţă.

- Tibby spune numai ceea ce-ar spune toată lumea. De-asta m-ai adus aici, pe Rune, nu-i aşa - ca să mă ascunzi până când oamenii se opresc din râs?

Braţele lui căzură pe lângă trup, dându-i drumul în caz că voia să se întoarcă şi s-o ia la fugă, dar când Lou nu se clinti, o atinse din nou, ezitant, trăgând-o spre el cu blândeţe, aşteptând umil până când trupul ei tânăr, contrazicându-i înverşunarea cuvintelor, cedă fără să protesteze.

- Încearcă să mă suporţi, Lou, îi spuse el, fără să ştie cât de rapid îşi făcea efectul asupra ei farmecul din glasul lui. Recunosc că a putut exista o anume măsură de adevăr în motivele pe care mi le atribuiau prietenii, fără îndoială, dar asta a fost înainte. Oamenii îşi pot schimba motivaţiile într-o singură zi, într-o oră doar, iar eu te-am adus pe Rune nu ca să te ascund de bârfe şi râsete, ci ca să ne ascundem amândoi până ne cunoaştem mai bine. Credeam că am spus clar asta, când ţi-am răspuns la prima întrebare.

- Nu e nimic clar, Piers, spuse ea, cu ochii în lacrimi.

- Ei, poftim, uite ce-am făcut! remarcă el, ştergându-i atent lacrimile cu degetul. Nu trebuie să mă iei prea în serios, Cenuşăreaso, când îmi vin toanele. De cele mai multe ori, nici chiar eu însumi nu mă înţeleg.

- Tocmai asta-i problema mea - să ştiu.

- Să ştii?

- Când să te iau în serios, şi când nu. Am... am atât de puţină experienţă cu bărbaţii...

- Cum, n-ai avut nici un admirator? Nici un posibil peţitor?

- Numai vreo doi admiratori, poate - funcţionari plictisiţi de neveste. Iar peţitorii nu se găsesc chiar atât de uşor; în zilele noastre, tinerii care abia încep să-şi câştige existenţa nu prea au bani.

- Ce fermecătoare eşti, ce înviorător de nefeminină, comentă el, surprins că se simţea atât de nemulţumit la gândul celor doi funcţionari.

- Nefeminină? repetă ea, retrăgându-se, dar Piers o trase din nou spre el, sărutând-o pe vârful nasului.

- Nu la propriul gâsculiţo, râse el. Poate-ar fi trebuit să spun că n-ai nimic de caţă. Şi acum, să mergem acasă şi să vedem

ce ne-a pregătit Tibby la ceai.

Tot drumul înapoi, peste nisipurile ude, o încântă cu anecdote şi câte un compliment implicit, cu o consideranţie surprinzătoare faţă de amăcăriunea ei, comportându-se, după cum îşi spunea surprinsă Lou, cu lipsa ei de experienţă, preocupat ca un adevărat amant.

* * *

Pe măsură ce treceau zilele, Lou îşi dorea tot mai mult să-şi găsească drumul spre îngăduinţa lui Tibby la fel de uşor ca Sam Smale, tânărul pescar care ei nu-i vorbea aproape deloc, dar se vedea clar că era favoritul lui Tibby.

- Ţii mult la Sam, nu-i aşa? întrebă ea odată, sperând să găsească un teren comun.

- E un băiat bun. Un pic cam mândru de felul cum arată, poate, da-i băiat bun, răspunse Tibby. Iar când domnul Piers e plecat la plăcerile lui, nu prea am pe nimeni pentru care să-mi fac griji.

- Încă îţi mai faci griji pentru Piers? întrebă sfioasă Lou.

- Dacă-mi fac griji pentru el! pufni Tibby, cu o undă de milă dispreţuitoare în ochii ei duri. Ce nevoie au de-alde el de mângâierea unei femei, când cu banii poţi să-ţi cumperi de toate - chiar şi dragostea?

- Nu cred că-i adevărat.

- Nu-i adevărat? Te măritaşi cu el, nu-i aşa, cu toate că-i era juruit alteia? L-ai fi luat la fel de repede şi fără averea lui?

- Da... da, cred că aş fi făcut-o.

- Atunci eşti cu atât mai proastă. Să nu crezi, tinerico, că dacă aia-i dădu cu picioru', a uitat-o. Bărbaţii săvârşesc fapte necugetate când sunt răniţi în amorul propriu, şi pe urmă le pare rău. Seamănă cu maică-sa?

- Da, foarte bine, răspunse scurt Lou; nu-i era plăcut să întrezărească posibilul adevăr prin ceţurile trandafirii ale prefăcătoriei.

- Atunci, făcuşi o mare greşeală că i-l luaşi, se răsti Tibby. Nu te prevenii, când găsişi peştera?

- Ai făcut unele aluzii vagi la nişte voci şi sacrificii, dar Piers spune că astea nu-s decât superstiţii, răspunse Lou mai tăios decât intenţionase, căci începea să se sature de toate acele înjosiri continue.

Bătrâna, însă, nu făcu decât s-o privească îngâmfată şi că puţină răutate.

- Fiindcă nu vrea să-şi aducă aminte legenda aşa curând! Întâmplarea face că-i pare rău deja că te puse-n locu' alteia. Aici n-ar fi adus-o niciodată, asta-i sigur!

Dintr-o dată, se aplecă brusc spre Lou, cu un aer avid şi confiednţial.

- Cum era, fata duduii Blanche? întrebă ea.

Lou, însă, nu putea să-i spună.

Cum era Melissa? se întrebă. Niciodată n-o cunoscuse pe adevărata Melissa, cea de după faţada aceea elegată şi sclipitoare, şi spera sincer să fie fericită, întrebându-se, cu primele unde de curiozitate, ce fel de bărbat îl înlocuise pe Piers atât de uşor.

- Cine e omul acela cu care a fugit Melissa? îl întrebă ea în aceeaşi zi, şi imediat îşi dori să n-o fi făcut, la vederea asprimii apărute pe chipul lui.

- Un actoraş mărunt, din câte-am înţeles, răspunse el scurt. Nu l-am cunoscut niciodată.

- Poate-ar fi fost mai bine să nu te întreb?

- De ce? Ai tot dreptu să-ţi satisfaci o curiozitate firească.

- N-a fost curiozitate în sensul vulgar al cuvântului.

- Şi asta cam ce-ar vrea să însemne? Orice curiozitate e vulgară. Toate defectele private ale cuiva - şi opusul lor - au dreptul la o înmormântare decentă.

Lou oftă, fără să-şi dea seama că Piers o auzea, şi-l văzu privind-o cu o sprânceană arcuită.

- Nu plânge după lună, Cenuşăreaso - e făcută doar din brânză verde, spuse el criptic.

- Nu plâng după nimeni, răspunse Lou, iar din uşă se auzi vocea acidă a lui Tibby:

- Bine faci, duduie. Cine nu plânge după nimic n-are de ce să fie dezamăgit, adăugă ea, punând pe masă o lampă cu gaz aprinsă.

Lou descoperise că Tibby avea acel obicei de a intra pe nesimţite în cameră pentru a-şi aduce propria contribuţie la conversaţie. Bănuia că asculta adeseori la uşă înainte de a intra, întruc-ât remarcile ei erau de obicei adecvate şi incomode.

- Ăsta-i un punct de vedere foarte defetist, Tibby, observă Piers, căruia părea să-i fi revenit buna dispoziţie. Şi n-aduce nici o consolare pentru o mireasă, n-ai spune?

- Când nu găseşti de cuviinţă să te culci în pat cu mireasa, ce să mai aştepte viata fată? replică Tibby, iar Lou tresări, când Piers lovi cu pumnul în braţul fotoliului.

- Destul! strigă el. Dacă nu-ţi poţi ţine pentru tine gândurile astea depravate, mai bine taci. Ieşi afară şi să nu ne mai deranjezi până la ora cinei.

Lou se aşeză pe podea, lângă foc, ca să-şi ascundă de el roşeaţa din obraji.

- Îţi cer iertare în locul lui Tibby, spuse Piers. I-am permis să vorbească prea multe, în trecut.

Cum Lou nu răspunse, se aplecă înainte şi-i întoarse faţa

spre el.

- Nu ştii ce să crezi, aşa-i, Lou? o întrebă amuzat.

Apoi îi văzu expresia întrebătoare a ochilor şi se schimbă din nou la faţă.

- Biată Cenuşăreasă, murmură el cu glasul înăsprit şi puţin ironic. Crezi că nu ştiu? Noapte de noapte te întrebi, nu-i aşa? Şi noapte de noapte răsufli uşurată când te vâri în pat singură.

Roşeaţa din obrajii ei se ştersese, dar îi susţinu privirea fără să ezite.

- Nu ştii nimic despre gândurile mele, îi răspunse ea calmă. Iar dacă m-ai privit în fiecare seară cu idei greşite, numai tu eşti de vină.

- Vai de mine! exclamă el, descumpănit o clipă de un atac atât de dirct şi neaşteptat. Şi cu toate astea, draga mea, ai fost vizibil uşurată când lovitura mea la ca a coincis cu noaptea nunţii, nu-i aşa? Foarte firesc, mă grăbesc să adaug, din moment ce eram aproape un străin pentru tine.

- Da, erai un străin, confirmă Lou. Piers... de ce crezi că m-am măritat cu tine?

Expresia lui dădu clar de înţels că se aşteptase ca întrebarea să fie formulată invers.

- Gloria... aura de poveste... răspunse el cu nepăsare. Şi-n plus, te-am luat cu forţa, Blanche şi cu mine.

- Da, era ca într-o poveste. Şi încă mai e, într-un fel... Insula, vremea nefiresc de frumoasă, Tibby, ca o ursitoare rea care dăruieşte blesteme în loc de daruri - şi tu...

- Iar eu, cred, sunt Regele Demon - sau poate Amantul Demon? Ce copil eşti!

- Nu eşti nici un fel de amant, şi nici eu nu sunt un copil, răspunse Lou, iar Piers se apleca spre ea şi o trase lângă genunchiul lui.

- Pentru mine eşti un copil, în comparaţie cu femeile care au găsit de cuviinţă să mi se dăruiască, spuse el, pe un ton dintr-o dată serios.

Ridicând o mână, Lou îi atinse chipul.

- Trebuie să încerci să uiţi de lipsa mea de experienţă, spuse ea cu blândeţe. De multe ori, nici nu ştiu cum să te iau.

- Sărmana mea Cenuşăreasă... N-am fost tocmai cinstit cu tine, nu-i aşa?

- Până şi Cenuşăreasa a ieşit din cenuşă - şi, din câte ni se spune în poveste, a trăit fericită cu prinţul ei, până la adânci bătrâneţi.

- Iar prinţul ăsta de-aici nu-şi prea face datoria - asta îţi tot spui?

Lou îşi frecă obrazul de genunchiul lui, dorindu-şi să nu-i mai vorbească mereu ca unui copil, deşi poate că aceasta era singura lui apărare în faţa situaţiei stânjenitoare. Piers îi

simţi micul fior de protest care-i străbătu trupul şi-i ridică faţa spre chipul lui.

- Iartă-mă dacă par să te privesc de sus, spuse el cu acea perspicacitate care o lua atât de des prin surprindere. Şi încearcă să-ţi aduci aminte că nu fac altceva decât să încerc să echilibrez balanţa.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, gestul meu cel nobil a pus carul înaintea boilor, nu-i aşa? Te-am luat de soţie fără să-ţi fac curte, care cred că e foarte importantă pentru o fată, aşa că trebuie s-o luăm de la început. Acum înţelegi?

Dintr-o dată, faţa ei deveni atât de radioasă încât Piers se întrebă un moment dacă nu cumva greşise cu atitudinea lui prevăzătoare.

- În felul meu... şi când voi găsi eu de cuviinţă... vom ajunge la acel final fericit, îi spuse el, şi o sărută cu blândeţe.

* * *

Ocazional, Piers se ducea cu treburi pe ţărm, dar n-o lua cu el. Lou ştia vag că avea acolo unele proprietăţi, ca şi în alte zone ale ţării, dar el nu niciodată niciodată afaceri cu ea şi avea să treacă un timp până să afle despre numeroasele activităţi caritabile în care era implicat.

În schimb, îi vorbea pe larg despre cheltuielile opulente de pe vremea când fusese burlac, dar când Lou descoperi întâmplător roadele culese de fundaţiile de binefacere şi prietenii nevoiaşi, se închise în el şi tăcu.

- De ce-ţi place să fii crezut doar bogat şi desfrânat, ca o mană cerească pentru ziarele de scandal? îl întrebă ea o dată.

Sprânenele lui se înălţară, auzind-o cât de fără ocolişuri îi vorbea.

- Oamenii obişnuiesc să aplice etichete, replică el evaziv. Nu e bine să-ţi dezamăgeşti publicul.

- Ce prostie! exclamă Lou, întocmai ca nemuritoarea Alice a lui Lewis Carrol, observă Piers amuzat. Asta merge pentru vedetele de cinema şi oamenii care aleargă după publicitate, dar nu pentru un bărbat normal.

- Chiar *semeni* cu Alice uneori. Nu observasem până acum, spuse el cu interes - şi fu încântat când Lou îl întrebă cu inocenţă dacă Alice era una dintre vechile lui prietene. Dar, cu toate aluziile ei, nu se grăbea s-o ia cu el în călătorii, şi nici să facă încă o vizită la Peştera Druidului.

- De ce nu? îl întrebă Lou. Vreau s-o explorez în întregime.

- Nu ţi-a plăcut. Mi-ai spus că are influenţe rele.

- Da, mă rog... Atunci eram speriată. Cu tine, nu mi-ar mai

fi frică. Şi-n plus, Tibby spune că...

- Tibby vorbeşte multe prostii, dacă ai naivitatea s-o asculţi, o întrerupse el cam dur.

- Dar există o legendă, nu-i aşa?

- Foarte probabil. Cornwall-ul e plin de legende şi superstiţii. Lasă peştera în pace, Lou.

Lou se conformă fără să mai discute. Avea nevoi mai presante. Trusoul scump al Melissei se distrugea cu repeziciune, iar când Piers o întrebă cam nervos de ce nu purta haine mai potrivite pentru expediţiile pe insulă, îi răspunse cu oarecare indignare:

- Fiindcă altceva nu am. Ai spus c-ai să-mi cumperi pantaloni şi pulovăre, dar nu mă iei niciodată cu tine. Credeai că-mi place să port hainele scumpe ale Melissei?

- Ale Melissei?

- Nu se poate să nu ştii că tot ce am aici îi era destinat ei, şi oricum nu era planificat pentru genul ăsta de viaţă. Nici n-au avut timp să mi le ajusteze, şi-n plus...

Şi-n plua, voise ea să continue, *tu le-ai plătit pe toate,* dar Piers o întrerupse:

- În plus, e timpul să-ţi cumpăr o verighetă proprie - asta voiai să spui, nu? Ai perfectă dreptate, desigur. Mâine vom merge la Truro şi vom remedia omisiunea asta. Am fost egoist, vrând să te ţin pe insulă nerăsfăţată. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să te duc înapoi la Londra. Ai nevoie de bijuterii decente, de haine alese de tine. Când vom termina cu Rune, ai să fii gata pentru plăceri mai sofisticate. Va fi destul de distractiv să te răsfăţ.

- Cum adică... când vom termina cu Rune?

- Când îşi va fi servit scopul de a ne ajuta să ne cunoaştem mai bine. N-ai uitat ce ţi-am spus, nu-i aşa?

Nu uitase, dar se aşteptase ca el să fi uitat. Ştia că, în viziunea oamenilor, Piers Merrick tindea spre afirmaţii aruncate în treacăt.

- În felul tău... când va sosi momentul, aşa ai spus, răspinse ea cam sfiasă.

- Da, Lou, chiar aşa. Mai suportă-mă un timp, bine? Mâine vom verge să facem cumpărături.

Îi zâmbi, dar nu-i răspunse. Ziua fusese atât de plăcută, iar Piers atât de blând, încât se mulţumea cu planurile lui pentru amândoi.

* * *

A doua zi, crezu că se răzgândise, dar Piers părea într-o dispoziţie sărbătorească şi chiar dacă, în unele momente, Lou se simţea ca o elevă desfătată de un unchi darnic, ziua fu încununată de succes. Explorară meticulos magazinele după confecţii mai

potrivite pentru viaţa pe insulă, cumpărară o verighetă şi alte câteva bijuterii fermecătoare, iar Piers îi observă cu uşoară ironie încântarea.

Înainte de a pleca din oraş, pradă unui impuls neaşteptat, umplu maşina cu flori, fructe şi coşuri extravagante cu aranjamente de seră care, scoase din ambalaje, n-aveau să reziste decât abia o zi.

Lou privi cu ochi mari beţia de culori.

Dar, când porniră cu şalupa spre insulă, starea de spirit a lui Piers se schimbase din nou. Lou se uită pe furiş spre chipul lui întunecat şi nervos, când luă cârma. În acelaşi moment, îi aruncă şi el o privire, şi zâmbi tandru şi amuzat.

- Ce-ţi spuneai, că toate cadourile astea au un aer mai degrabă nupţial? întrebă el.

Răspunsul ei, însă, se pierdu în şuierul vântului.

- Şi de ce nu? continuă enigmatic Piers. Poate că am aşteptat prea mult.

Când ajunseră la debarcader, o ajută să treacă pe ponton, ţinând-o un moment în braţe înainte de a o lăsa jos. Acea delicată promisiune de împlinire era atât de delicată, încât chiar şi când unul dintre pescari anunţă că vremea era pe cale să se schimbe, Lou refuză să creadă că le putea ceva strica ziua.

- Te deranjează dacă vine furtuna? întrebă Piers, pe un ton vesel şi destul de provocator. S-ar putea să rămânem izolaţi aici, să ştii.

- Nu, Piers, nu mă deranjează deloc, răspunse ea cu reţinere politicoasă, dar în voce i se simţea aceeaşi veselie, şi-i veni să râdă amuzată la vederea lui Tibby, care le venea în întâmpinare cu un aer revoltat la adresa acelor cheltuieli extravagante.

- De ce pozne te mai ţii acum, Piers, poţi să-mi spui şi mie? întrebă ea. Mergi prea departe cu prefăcătoria, aruncând banii pe toate prostiile astea. Pe Rune n-au ce să caute atâtea farafastâcuri.

- Întâmplător, banii sunt ai mei, iar prefăcătoria cred că-i numai a ta. Cât despre soţia mea, are dreptul la oricâte farafastâcuri doreşte, replică Piers.

- Dacă te pregăteşti pentr-un asediu, mai bine-ai fi adus provizii, pufni Tibby. Vremea-i în schimbare, ziseră oamenii.

Lou se duse la etaj să-şi schimbe rochia, hotărâtă ca după ceai să aranjeze florile, aducând voia bună în toate camerele. Piers o privi cum circula prin toată casa cu buchete, vaze, boluri şi toate recipientele pe care le putea găsi.

- Lou... vino aici, o chemă el la un moment dat.

- Ce este? întrebă ea.

Când Piers nu-i răspunse imediat, îşi dădu seama că vântul se înteţea.

- Ce părere ai tu despre mine? o întrebă el pe neaşteptate,

trăgând-o de mână ca s-o aşeze pe braţul fotoliului.

Lou deveni mai rigidă, conştientă că un răspuns greşit ar fi riscată spulbere noua armonie dintre ei.

- Nu... Încă nu te cunosc foarte bine, ocoli ea un răspuns prea exact. Încă... încă suntem numai nişte cunoştinţe, nu-i aşa?

Braţul lui i se strânse în jurul taliei.

- Da, cinstita mea Lou, suntem doar două cunoştinţe - şi trebuie să remediem asta, nu-i aşa?

- Nu ştiu întotdeauna cum, spuse ea cu simplitate, temându-se atât de tare că lăsa de dorit, încât Piers o privi cu o expresie de scuză tandră.

- Sigur că nu ştii, spuse el. E datoria mea să dau la o parte barierele.

- Unele s-au dat la o parte azi, nu crezi?

- Da, aşa se pare. Dar mă faci să mă simt ruşinat că asemenea cadouri pot să te bucure. Mi-ar plăca mult să te duc la nişte cumpărături serioase - să-ţi iau diamante, blănuri, toate deliciile extravagante la care visează femeile. Asta-i singura plăcere adevărată pe care o aduc bani.

- Nu cred că am jinduit vreodată după diamante, iar blănuri am, deşi nu-mi erau destinate mie, răspunse Lou cu sinceritatea ei obişnuită.

- Biata Cenuşăreasă - o neglijenţă de neiertat din partea mea, nu-i aşa? Nu face nimic, o putem îndrepta mai târziu. Între timp, poţi purta pantalonii ăştia destul de atrăgători şi ce-am mai cumpărat azi, ca să-ţi redescoperi propria identitate. Sărută-mă, Lou. Nu cred c-ai făcut-o vreodată din proprie iniţiativă.

- Dacă stau să mă gândesc, nici tu nu mă prea săruţi, observă prozaic Lou.

Totuşi, se aplecă spre el ascultătoare şi, când buzele i le atinseră pe ale lui, simţi o dorinţă involuntară de a-l explora, începând să-i mângâie uşor pleoapele, obrajii, şaua nasului, până când Piers o cuprinse în braţe, ţinând-o strâns.

Lou rămase la pieptul lui, mulţumită, şi după ce pulsul ei îşi încetă goana nebunească, privind peste umărul lui spre întunericul din afara ferestrelor cu draperiile trase. Luminile familiare ale caselor de la debarcader, pe apă se mişca fasciculul de raze al unui far, iar Lou auzi un sunet slab de motor.

- Vine o şalupă, spuse ea alene.

- Provizii de alcool, în caz că se strică vremea, cel mai probabil, răspunse Piers - şi-i dădu drumul, fără tragere de inimă, când Lou îşi aminti că mai avea de pus destule flori în vaze.

După un timp, Piers se retrase în cabinetul lui, ca să lucreze la acte o oră, înainte de cină. A doua zi, îşi spuse el cu un zâmbet, patul buclucaş urma să fie mutat la locul lui, iar în seara asta... ei bine, o uşă despărţitoare neîncuitată nu prezenta

nici o dificultate.

Lou, terminându-şi în sfârşit aranjamentele florale, fu surprinsă să audă clopotul naval agăţat lângă uşa din faţă. Suna atât de rar, întrucât nimeni nu vizita insula, încât un moment simţi o spaimă superstiţioasă. Totuşi, nu putea fi o fantomă care cerea să fie primită înăuntru. Auzi paşii lui Tibby, şuieratul vântului, când uşa se deschise, şi un sunet de glasuri. După un timp, paşii revenioră prin hol, urmaţi de vocea lui Tibby, răguşită şi parcă triumfătoare, anunţând din uşă:

- Ne veni o vizită, duduie. Mă duc să pregătesc una din camerele de oaspeţi!

Se dădu la o parte, iar Lou privi o neîncrezătoare pe noua-sosită, cae intră pe lângă bătrâna servitoare, plină de sine.

- *Melissa!* Ce Dumnezeu e cu tine aici? exclmă ea.

Verişoara ei, înaintând prin cameră cu paşi delicaţi, o îmbrăţişă cu o efuziune neaşteptată din partea ei şi comentă, cu candoarea ei caracteristică:

- Dumnezeule, ce văgăună! Cred că eşti totalmente sonată, Lou, că ai acceptat o lună de miere atât de necivilizată, dar poate că nici nu ţi s-a cerut părerea. Nu, dacă stau să mă gândesc, n-ai prea avut de ales. Iubito, ştiu că e o lipsă îngrozitoare de tact din partea mea să vin într-un asemenea moment, dar ai să-mi dai adăpost, nu-i aşa? Sunt într-un mare necaz - dar *mare de tot,* draga mea.

Lou, luată prin surprindere, nu putu decât s-o privească fix, murmurând:

- Desigur...

Dar Tibby, care ascultase şi privise totul, se apropie şi o măsură încet pe Melissa cu privirea.

- Eşti leită mamă-ta. Parc-ai fi domnişoara Blanche însăşi, aşa cum o cunoscui. Mai bine să-i spun stăpânului, încheie ea cu un zâmbet satisfăcut şi răutăcios, însă chiar în acel moment Piers intră în cameră.

- Cine a sunat clopotul? întrebă el.

Când o văzu e Melissa, înţepeni vizibil din tot trupul, iar chipul îi deveni dur, încremenit.

- *Ei...* făcu el încet, iar Lou ştiu că, indiferent cum visase că avea să se sfârşească ziua, se întorsese la punctul de plecare.

Capitolul 6

Mai târziu, Lou nu avea să-şi amintească nici măcar la ce se aşteptase. Piers o întrebă pe Melissa, cu o brutală lipsă de ospitalitate:

- Ce cauţi aici?

La fel de direct, Melissa răspunse:

- Blanche m-a dat afară din casă.

- Blanche? Dar acum nu ai un soţ - sau măcar un... un portector? se bâlbâi Lou.

- Ce expresie de modă veche, comentă absent Piers.

- Nu, răspunse Melissa - şi, în mod cu totul surprinzător din partea ei, începu să plângă, întorcându-se spre Lou. Iubito, fii generoasă, suspină ea. Tu ai atât de multe, iar eu... eu am fost o proastă...

- Ce s-a întâmplat? întrebă Lou uimită.

- E o poveste lungă şi nu prea edificatoare - dar să nu mă respingi, Lou. N-am unde să mă duc, se tângui Melissa, iar Lou îi răspunse cu gravitate:

- Asta-i casa lui Piers, dar sunt sigură că, dacă ai necazuri...

- De ce i-ar mai păsa lui Piers? o întrerupse Melissa cu înverşunare. Te-a luat de soţie, nu-i aşa, fără să clipească. Roagă-l să iasă, Lou, până încerc eu să te fac să înţelegi. Ar trebui să-ţi pară rău pentru mine - şi să-mi fii şi recunoscătoare...

- Parc-ar fi iar domnişoara Blanche, murmură Tibby din uşă.

Piers o privi iritat.

- Du-te la bucătărie, Tibby, şi nu conta pe vechile privilegii, se răsti el.

Deşi bătrâna se întoarse ascultătoare să iasă, se vedea clar că vorbele lui tăioase nu-i şterseseră zâmbetul de pe buze.

- Mai bine pregătesc camera, mai întâi. Orice-ai simţi mata, domnule Piers, n-o poţi trimite pe domnişoara de-aici până mâine dimineaţă.

Piers se întoarse spre cele două fete şi le privi un moment încruntat, nervos, cu mâinile în buzunare.

- Nu-mi rămâne decât să te găzduiesc în noaptea asta, cred, îi spuse el Melissei. Şi sper ca povestea ta să fie convingătoare.

- Lou... interveni repede Lou, lasă-mă să vorbesc eu cu Melissa. Nu cred... sau, mă rog, nu-s sigură...

Se întrerupse, neajutorată, iar Piers o privi cu o expresie tenebroasă, cinică.

- Nu eşti sigură de nimic, Cenuşăreaso, nu-i aşa? remarcă el şi ieşi.

Melissa îşi tamponă genele umede, după care pe buze-i apăru

familiarul ei zâmbet strălucitor.
- Aşa-ţi spune? Şi, desigur, are dreptate, nu?
- Are perfectă dreptate, răspunse încet Lou, dar numai datorită ţie. După cum ai spus deja, ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare, aşa că te ascult.
Auzindu-i povestea, Lou îşi spuse că era destul de comună. Vechea legătură, pe care verişoara Blanche o crezuse uitată, fusese menţinută în viaţă numai prin perseverenţa perversă a Melissei. Îi alungase plictiseala când se săturase de noutatea logodnei, şi spunea că nu dorise nici un moment ca lucrurile să ajungă atât de departe, dar când individul respectiv o ameninţase că avea să dezvăluie totul, făcând şi aluzii la suicid, îşi pierduse capul.
- Şi l-a crezut? o întrebă Lou, căreia îi era greu să şi-o imagineze pe verişoara ei cea experimentată pierzându-şi capul sau trasă pe sfoară.
Melissa izbucni iar în plâns.
- Nu ştiu... dar era măgulitor şi... şi cred că voiam să-l zgudui pe Piers.
- Deci, ţineai la el?
- Da, aşa cred.
- Şi totuşi, ai fugit cu altul! Nu voiai să te măriţi cu... omul acela?
- În nici un caz?
- Atunci, de ce ai făcut-o?
- Pentru distracţie.
- Pentru *distracţie?!?*
- Nu te uita aşa la mine, iubito, oamenii fac multe lucruri ca să se distreze. Când totul e în perfectă ordine, viaţa devine îngrozitor de plictisitoare. Am crezut că aşa îi pot arăta lui Piers că nu mă poate câştiga chiar atât de uşor. Ştii, e foarte răzgâiat. Evident, nici o clipă nu m-am aşteptat că nu va încerca să mă găsească - şi c-o să se însoare cu prima fâşneaţă care-i iese-n cale, doar ca să salveze aparenţele.
Ochii albaştri şi umezi ai Melissei erau mari şi nevinovaţi, exprimând o indignare sinceră, dar acea definiţie aruncată neglijent o duruse pe Lou.
- Nu cred că i-ai apreciat prea corect reacţiile, spuse ea şocată. Şi bărbaţii pot face fapte la fel de nebuneşti ca femeile, dacă sunt făcuţi de râs.
- Da, asta trebuie să fi fost, desigur, răspunse Melissa pe un ton îngăduitor.
Apoi, ochii i se îngustară.
- Dacă ştii atât de multe, Lou, ar fi trebuit să ai destulă minte ca să nu mi-l sufli, spuse ea cu vocea înăsprită dintr-o dată. Că doar asta ai făcut, nu?
- N-aş crede. În fond, tu eşti cea care i-a dat cu piciorul.

- Iar tu aveai atât de puţină mândrie încât te-ai repezit să culegi firimiturile, până nu mă răzgândeam! Timida şi nesofisticata Domnişoară Şoricel - cât te-am subestimat cu toţii!

Ca să-şi stăpânească nervii, Lou se întoarse şi trase draperiile la ferestre.

- Nu-mi uşurezi delocsarcina de a te face să te simţi binevenită aici, Melissa, spuse ea, iar verişoara ei se grăbi să-i pună o mână pe umăr, cu un gest împăciuitor.

- Iartă-mă, iubito. Am fost rea. Sunt cu nervii la pământ. Nu... n-ai să-l laşi pe Piers să mă dea afară, nu-i aşa?

- L-ai auzit când a spus că poţi să stai până mâine.

- Dar îl vei convinge să mă ţină puţin mai mult, da... doar ca să-mi vin în fire?

- În primul rând, nu înţeleg de ce ai venit aici. Te gândeai să-ncerci să-l iei înapoi?

- Acuma cine-i rea? Ţi-am spus că Blanche m-a dat afară din casă.

- De ce? A primit de la Piers ce dorea. Mi-a spus foarte clar că, atâta vreme cât ea îşi primea banii, puţin îi păsa ce mireasă îşi ale ea.

Melissa se retrase, prăvălindu-se elegant într-un fotoliu.

- Iubito, cât de aspru vorbeşti - nu mai semeni deloc cu micuţa Lou Parsons, se tângui ea. Piers a reuşit să te schimbe atât de repede?

- Poate că m-aţi schimbat cu toţii - Piers, tu şi verişoara Blanche, răspunse serioasă Lou. Înţelegi, nu mai sunt micuţa Lou Parsons.

Melissa îşi muşcă buzele, pentru prima dată nesigură cum să răspundă.

- Iar luna de miere se ridică la înălţimea aşteptărilor? întrebă ea curioasă.

Dar noua armură a lui Lou încă nu rezista la asemenea iscodeli, iar Melissa o văzu tresărind, aşa că răspunse laconic:

- Evident.

Gura ei fermecătoare se arcui încet într-un zâmbet satisfăcut, şi nu mai adăugă nimic, cerând doar să-şi vadă camera.

- Nu ştiu unde te-a instalat Tibby, răspunse Lou, spunându-şi că Melissa avea să vadă în curând ce părere avea despre ea servitoarea.

- Asta-i sperietoarea aia bătrână care mi-a deschis? întrebă Melissa, în timp ce-şi urma verişoara pe culoar şi pe scară, privind cu dezgust ambianţa ascetică a locuinţei lui Piers.

- A fost doica lui Piers - e o bătrână destul de dificilă, aşa că ai grijă cu ea.

- A, da, am auzit-o pe Blanche menţionând ceva. Cred că-i era destul de devotată lui mămica. Mă aşteptă să ne înţelegem bine.

Lou nu avea nici cea mai mică îndoială. Mă rog, îşi spuse ea,

totul avea să se termine a douazi. Îşi putea permite s-o suporte pe Melissa până atunci.

Deschiseră uşile dormitoarelor, în căutarea camerei pregătite pentru vizitatoare, iar Melissa se uită nepoftită în camera lui Lou.

- Asta trebuie să fie, spuse ea. Mi se pare că arată puţin mai civilizat decât restul casei ăsteia ca o morgă.

- Nu, asta-i camera mea, spuse Lou şi simţi că roşea, când ochii verişoarei sale se opriră spre patul de o singură persoană.

- Biata mea Lou! murmură Melissa cu falsă compătimire, abia stăpânindu-şi râsul. Nici nu mă mir că te-ai speriat de glumele mele nevinvate despre luna de miere. Cât a trecut - două săptămâni... trei...?

- Acolo doarme Piers, răspunse crispată Lou arătând cu capul spre camera de alături. E... e foarte normal, în ultima vreme, ca soţii să aibă camere separate.

- A, da, dar... chiar şi în luna de miere?

Melissa se uită în camera alăturată, descoperi că paturile făceau part din aceeaşi pereche şi întrebă amuzată:

- Cine a mutat patul acolo - tu sau Piers?

- Nu ţi se pare că pui întrebări cam impertinente? replică Lou. Mai bine să-ţi găsim camera, şi gata.

Camera Melissei se afla vizavi de a ei, iar Lou se întrebă dacă nu cumva Tibby o alesese intenţionat astfel. Aprinsese focul, valizele Melissei erau despachetate, iar vaza cu flori pe care Lou le aranjase atât de migălos ca să-i facă plăcere lui Tibby fusese adusă de la bucătărie. Părea s-o fi sfidat anume.

- Ce multe bagaje ţi-ai adus, constată ea, la vederea valizelor îngrămădite într-un colţ. Nici nu merita să ţi le despachetezi, pentru o singură noapte.

- S-ar putea să stau mai mult, dacă-l luă pe Piers cu tact, răspunse Melissa.

Ajunsă la capătul răbdării, Lou se răsuci spre verişoara ei.

- Zău aşa, Melissa! Nici chiar tu n-ai abuza aşa de bunăvoinţa unui cuplu care-şi doreşte intimitate într-o asemenea perioadă! exclamă ea.

Dar Melissa nu făcu decât să surâdă, cu acel zâmbet al ei lent şi imun în faţa oricărei insulte.

- Aş fi zis că, în împrejurările de faţă, s-ar putea să ţi se pară o uşurare. Nu poate fi prea amuzant să trăieşti izolată pe o insulă lugubră, cu un amant care întârzie să se manifeste, comentă ea tărăgănat, iar Lou simţi că-i venea s-o ia la palme.

- Asta-i cea mai mare nesimţire! declară ea. Mă duc jos să văd dacă Piers a aranjat ca şalupa să te ducă înapoi mâine dimineaţă. Fă bine şi începe să-ţi împachetezi bagajele încă din seara asta.

* * *

Dimineaţa, însă, Piers spuse că marea era prea agitată. Imediat după micul dejun plecă să lucreze, urmând să se ocupe toată ziua de problemele de afaceri, verificând magazinele şi luând prânzul cu localnicii, ca să facă economie de timp, după cum spuse Tibby.

- Mai bine stai în casă, duduie, vremea se strică, adăugă ea, iar Lou întrebă imediat, pe negândite:

- Se strică numai pentru mine, nu şi pentru şalupă?

Tibby zâmbi.

- Nu şi dacă domnul Piers îşi puse-n minte să rişte. A traversat şi pe-o vreme mai rea ca asta, da' nu şi când e vorba de alţii.

- Ce vrei să spui?

- Ce zisei, duduie. Domnişorica are o companie plăcută şi, la urma urmei, fu mireasa lui de drept, nu-aşa?

Lou nu răspunse, obişnuită cu plăcerea perversă a bătrânei de a crea situaţii penibile, dar se întrebă nefericită ce anume îl făcuse pe Piers să se răzgândească peste noapte.

Piers se întoarse acasă la căderea întunericului, iar Lou simţi imdiat că dispoziţia din ajun i se schimbase. Era din nou acel Piers Merrick pe care şi-l amintea de la început.

- Eşti foarte tăcută, Cenuşăreaso, remarcă el, făcând-o să tresară. N-ai nimic cu ce să contribui la conversaţie?

- N-am prea avut ocazia să particip, replică Lou, adăugând apoi: dacă vremea nu se strică şi mai mult, ai s-o poţi duce mâine pe Melissa pe mal, nu-i aşa?

Piers nu răspunse, dar zâmbetul lui nu fu plăcut deloc, iar Melissa îi aruncă o privire piezişă, amuzată.

- Sincera mea verişoară Louise nici nu putea vorbi mai limpede, nu-i aşa? remarcă ea îmbufnată. Totuşi, Lou iubito, te înţeleg. Am dat buzna în luna voastră de miere, la urma urmei, ceea ce e o mare gafă - sau... nu chiar atât de mare?

- Depinde de luna de miere, cred, răspunse nepăsător Piers, pe un ton tăios şi o scânteiere de furie vizibilă în ochi.

- Eu mă duc să mă spăl pe cap, replică Lou, negăsind altă scuză ca să se retragă.

Mai era o oră până la cină, şi tocmai se aşezase pe podeaua camerei sale, uscându-şi părul în faţa focului, când deodată deveni conştientă de prezenţa lui dumneata, în uşa dintre cele două încăperi. O privea uşor surprins, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat s-o găsească acolo.

- Deci voiai într-adevăr să te speli pe cap? întrebă el.

- Aşa am şi spus.

- Credeam că era doar o scuză ca să pleci. Nu trebuie să-i permiţi atâtea Melissei, să ştii.

- Şi ce vrei să fac? replică Lou iritată. Ai fi putu s-o duci pe ţărm azi diminaţă, dacă voiai.

- Aş fi putut, răspunse el, apropiindu-se. Dar am înţeles că tu insistaseşi să rămână - ca să eviţi o situaţie penibilă, probabil...

- Aşa ţi-a spus Melissa?

- A, nu te condamn, Lou. E doar păcat că te-ai dat de gol atât de total.

- Ce vrei să spui?

- Ştii foarte bine ce vreau să spun. Credeam că ai mai multă minte decât să divulgi toate detaliile penibile ale lunii noastre de miere eşuate, şi tocmai Melissei!

- N-am discutat cu Melissa nimic despre relaţiile noastre personale! replică ea indignată. Singură a tras concluziile, din ce-a observat - şi, probabil, şi din ceea ce ştia instinctiv.

- Şi anume?

- Că ar fi putut să fie în locul meu. Că amândoi am făcut o mare greşeală, şi...

- Deci, crezi că am făcut o greşeală?

Glasul lui devenise dintr-o dată rece şi impersonal.

- Şi tu nu crezi? Adineaori ai spus că nu sunt destul de mândră, Piers, dar cred că mândria ta e cea care a suferit adevărata lovitură. Nu-ţi convine ca Melissa să ştie cât de uşor te poate căpăta înapoi, aşa e?

- Ce naiba aţi ticluit voi două? întrebă el furios. Aseară, am ascultat-o din consideraţie pentru tine, întrucât mă făcuseşi să par un căpcăun, şi speram să aflu de ce, dar dacă nu vrei să rămână aici, am s-o expediez mâine cu toate catrafusele - numai că, pentru numele lui Dumnezeu, hotărăşte-te odată!

Deodată, se lăsă pe vine lângă ea şi o întoarse cu faţa spre el. Când îi văzu expresia lipstă de apărare, chipul începu să i se îmblânzească.

- Ai plâns, remarcă el pe un ton acuzator. Pentru Dumnezeu, ce-ţi fac eu ţie, Cenuşăreaso?

Lou se aplecă spre el, întrebându-se dacă-l putea face să înţeleagă, măcar acum, deşi ea însăşi înţelegea atât de puţin.

- Totul s-a stricat... spuse ea. Credeam... sperasem...

- Ce speraseşi? Finalul cu fericire până la adânci bătrâneţi din poveste?

- Mi l-ai promis, nu-i aşa?

- Serios? M-am cam grăbit, se pare, dar putem continua oricând cu prefăcătoria.

- Numai asta a fost pentru tine? Deci, de fapt, Melissa rămâne cea reală?

- Melissa nu e mai reală decât mine, poate, răspunse el enigmatic. De-asta am şi... mă rog, la un moment dat, am părut să ne completăm. Nu înţelegi?

- Într-un fel. Dar acum lucrurile s-au schimbat, nu-i aşa, Piers? N-ai s-o trimiţi înapoi mâine?

I se păru că Piers ezită prea mult înainte de a-i da răspunsul, iar când vorbi, o făcu pe un ton ambiguu şi deloc încurajator.

- Îţi dai seama, cred, ce bârfe o să răspândească, nu? După confidenţele tale, nici tu şi nici eu nu dorim să ajungem de râsul lumii.

- De-asta te-ai însurat cu mine - ca să nu te faci de râs? îl întrebă ea cu blândeţe.

Ridicându-se în picioare, Piers răspunse:

- Se pare că sunt un om destul de iresponsabil, când e vorba de lucruri atât de serioase ca o căsătorie. Dacă, însă, o doreşti cu adevărat, mâine o vom trimite pe Melissa acasă. Sunt convins că Blanche, departe de a o fi dat afară, a trimis-o ea însăşi aici, aşa că n-ai nici un motiv să-ţi faci mustrări de conştiinţă.

- Verişoara Blanche? Dar de ce să...

- Of, bagă-ţi minţile-n cap, Lou! Dacă mariajul mergea conform planului, neăţioasa ta verişoară ar fi avut acces tot timpul la băierile pungii mele, ca soacră a unui om bogat, dar ca simplă verişoară a soţiei nu prea se califică pentru alte viitoare opere de caritate, nu? Şi-acum, n-ar fi bine să te îmbraci? Cina e gata peste o jumătate de oră, şi cred că vrei să-ţi aplici pe faţă culorile războiului, ca să fii la înălţimea vizitatoarei noastre. Eu mă duc jos şi-i dau marea veste, ca să-nceapă să-şi facă bagajele.

* * *

Dar Melissa, desigur, nu plecă. În tot timpul serii se comportă minunat, părând să fi acceptat cu eleanţă ultimatumul lui Piers. Se retrase prima la culcare, îmbrăţişându-şi afectuos verişoara şi suflându-i o bezea discretă lui Piers.

- Slavă Domnului, murmură Lou, trăgând adânc aer în piept. Mă temeam să nu facă o scenă.

- N-o cunoşti prea bine pe verişoara ta, nu-i aşa? rplică Piers. Melissa nu face scene decât în ultimă instanţă.

- Serios? Ei, acum nici nu prea avea motive, nu-i aşa? Vreau să zic, nici n-a fost un lucru rezonabil să vină aici, continuă ea, cam neputincioasă. Doar nu putea să se aştepte...

- Probabil ar susţine că nici schimbul de mirese n-a fost rezonabil, o întrerupse sec Piers.

- Atunci, nu trebuia să se certe cu tine şi să fugă cu altul,

Râzând, Piers o ridică de pe scaun.

- Foarte adevărat, domnişoară mironosiţă. Şi acum, fuga-marş la culcare până termin eu nişte scrisori pe care vreau să le pun la poştă mâine. O să pornim devreme, dacă vremea ne permite.

Dar nu vremea amână plecarea Melissei. Dimineaţa, vântul şi rafalele de ploaie slăbiseră considerabil, iar Lou, când se trezi şi o văzu pe Tibby lângă pat, cu ceaiul, fu foarte uşurată la vederea soarelui de afară.

- Încă nu pleacă, spuse Tibby, spulberându-i imediat toate speranţele. Îi fu rău toată noaptea, zice, sărăcuţa.

Mâna lui Lou începu să tremure în timp ce-şi turna ceaiul.

- Asta-i o minciună! exclamă ea, fără să-i pese de zâmbetul compătimitor şi viclean al bătrânei servitoare. N-am auzit nimic astă-noapte!

- Poate că dormişi prea adânc. Domnul Piers se trezi.

- Piers? Dar m-ar fi chemat şi pe mine, nu?

- Poate că da, poate că nu. Cine poate şti că nu vrură să rămâie singuri?

- Dacă încerci să faci vreo poznă, Tibby, să ştii că n-o să-ţi meargă, spuse rece Lou.

Bătrâna ridică din umeri şi porni înapoi spre uşă, târşindu-şi picioarele.

- Pozna o făcu domnul Piers, când te aduse aici pe mata în locul ăleilalte. Du-te şi vezi singură, dacă nu mă crezi, adăugă ea şi ieşi.

Lou sări din par şi, luând pe ea un capot, traversă grăbită coridorul, până în camera Melissei. Aceasta o salută cu voce slabă, din patul al cărui aşternut era răvăşit vizibil. Lou fu nevoită să admită că arăta rău. Avea faţa ca de ceară, iar fruntea-i era îmbrobonată de sudoare.

- Îmi pare rău, iubito, murmură ea. Nu sunt în stare să pornesc la drum azi.

- Ce-i cu tine?

- Nu ştiu... mi-o fi căzut greu vreo mâncare... Bătrâna aia mi-a adus nu ştiu ce fiertură scârboasă ca să-mi calmeze stomacul, dar mi-a făcut şi mai rău.

- Tibby? Te-ai dus la ea?

- Nu, a venit ea la mine - cică a ghicit că nu mă simţeam bine. După ce mi-a turnat-o pe gât, m-am simţit de-o mie de ori mai rău. Şi pe Piers l-a trezit.

Lou se înfioră.

- Acum cum te simţi? întrebă ea, încercând să se arate îngrijorată.

Melissa zâmbi ironic, fără vlagă.

- Prost. Scuze şi toate celelalte, iubito, dar nici cu toată bunăvoinţa din lume n-aş putea să înfrunt azi valurile oceanului.

Era clar că numinţea, iar Lou ieşi. Îl întâlni pe Piers pe culoar, îmbrăcat complet, cu o tavă pe carea ducea câteva flacoane de medicamente şi un pahar.

- N-ar trebui să chemăm un medic? întrebă ea.

Piers zâmbi amuzat.

- Nu merită deranjul pentru o criză biliară, răspunse el. Astea de-aici au s-o pună pe picioare mai repede decât leacurile băbeşti ale lui Tibby.

- De ce nu m-ai chemat azi-noapte?

- De ce să te deranjez, când oricum nu puteai face nimic? A venit Tibby.

- Tibby părea să fi ştiut că Melissa nu se simţea bine, fără ca nimeni să-i spună dinainte, iar leacul ei i-a dat lovitura de graţie, spuse Lou cu subînţeles.

Auzind-o, Piers se încruntă.

- Nu ştiu ce încerci să insinuezi, dar te sfătuiesc să nu te laşi pradă imaginaţiei, replică el rece.

Şi, trecând pe lângă Lou, bătu la uşă şi intră, închizând-o în urma lui.

* * *

Ziua trecu dificil pentru Lou. Pe la ora ceaiului, Melissa se înzdrăvenise îndeajuns ca să se fardeze şi să ia pe ea o bluză de pijama elegantă, pentru a primi vizite. Dar, cam la o oră mai târziu, Tibby coborî să-i informeze că iar i se făcuse rău şi în nici un caz nu putea pleca a doua zi dimineaţa.

- La ceai se simţea bine, replică tăios Piers. Nu cumva i-ai turnat iar pe gât mizeriile tale?

Nu aşteptă răspunsul, ci se duse singur la etaj să vadă cum se simţea Melissa, dar Lou, privind în urma bătrânei servitoare care pornea spre bucătărie, fu sigură de-acum că licorile lui Tibby erau cauza. I-o şi spuse lui Piers, când reveni, dar acesta nu mai era receptiv.

- Prostii! exclamă el nervos. Acum sugerezi că prepară otrăvuri în timpul liber.

- Nu otrăvuri - doar ceva care s-o facă să se simtă rău. Nu-ţi dai *seama,* Piers? Tibby se străduieşte să bage zâzanie între noi de când am venit aici. Cred că ştie prea bine că nu... că nu avem o căsnicie tocmai normală, iar acum a pus ochii pe Melissa. Vrea să mă elimine pe mine şi s-o aducă pe Melissa în locul meu.

Se întrerupse brusc, când simţi răceala neaşteptată din privirea lui Piers.

- Vorbeşti cele mai mari aiureli, spuse el rece. Speculaţiile unei servitoare bătrâne şi neştiutoare nu trebuie să te privească pe tine, şi-n mare parte eşti singura vinovată pentru ceea ce crede Tibby. Te dai prea mult de gol.

- Şi ce pot să fac, când ai arătat atât de clar totul, încă de la început - camere separate şi... şi toate celelalte? Tu te-ai dat de gol, nu eu.

- Eu, cel puţin, nu i-am mărturisit Melissei nici o temere nelămurită.

- Ce vrei să spui?

- Ştii foarte bine ce vreau să spun, draga mea. Ai rugat-o să rămână aici, ca să ai o diversiune, iar acum, când nu mai pleacă, începi să regreţi.

- Dar ţi-am spus că nu-i adevărat! Dacă Melissa ţi-a zis că i-am mărtrisit ceva, a făcut-o în propriile ei scopuri, care nici nu-s prea greu de ghicit.

- Nu zău?

- Ba *zău!* I-ai zădărnicit planurile, nu înţelegi, însurându-te cu mine în loc să alergi după ea, iar acum îi pare rău.

- S-ar putea ca tuturor să ne pară rău, spuse el, dintr-o dată foarte furios, dar indiferent ce anume regreţi tu, să nu-ţi închipui că-ţi poţi folosi deorativa verişoară ca pe o diversiune. Vom vedea dacă ai să te bucuri la fel de mult că scapi de o scuză comodă, mâine când o voi trimite acasă.

- Of, Piers, ne certăm fără nici un rost... începu Lou, abia stăpânindu-şi plânsul.

- Nu ne certăm, răspunse el implacabil. Totul e doar o furtună într-un pahar cu apă, şi nu merită să ne pierdem cumpătul. Ai mers cu prefăcătoria puţin cam prea departe, Cenuşăreaso, când le-ai atribuit lui Tibby şi Melissei rolurile de vrăjitoare şi ursitoare rea. Trebuie să-ncepi odată să te maturizezi.

- Cum să mă maturizez, când tu mă tratezi ca pe un copil? protestă Lou, ascultând vântul care se înteţea ameninţător. Cred că ai o experienţă foarte limitată cu femeile, Piers.

Piers o privi surprins, auzind şi el, destul de neliniştit, vuietul vântului.

- Probabil că ai dreptate, spuse. Se prea poate chiar şi să mă înveţi mai mult decât te pot învăţa eu pe tine. Iartă-mi nervozitatea, Lou, dacă poţi. Fierturile lui Tibby, indiferent dacă au avut vreun efect sau nu, vor fi pe viitor aruncate la gunoi, iar mâine Melissa pleacă la drum. Aşa eşti mulţumită?

Capitolul 7

În aceeaşi noapte, însă, izbucni furtuna. Ascultând violenţa şi fura vântului şi a ploii, Lou ştiu că pierduse ultma şansă.

- Cât o să dureze? o întrebă ea pe Tibby.

- Zile... săptămâni, poate, răspunse bătrâna cu indiferenţă.

Melissa îşi revenise îndeajuns ca să se dea jos din pat şi să se aranjeze. Tibby îi despachetase iar bagajele, iar Lou când aruncă o privire în cameră, o văzu alegându-şi hainele din toată garderoba pe care şi-o adusese.

- N-am nici o zdreanţă de pus pe mine! Mi-ai luat toate hainele bune, scumpo! se plânse ea, aruncând încă un articol de îmbrăcăminte peste grămada de pe podea.

- Poţi să-ţi iei înapoi tot ce vrei, spuse sec Lou. N-am purtat aproape nimic din ele.

- Chiar pot? Până şi hermina?

Imediat, expresia nemulţumită a Melissei redeveni strălucitoare.

- Atunci, hai să mergem şi să le alegem chiar acum, bine?

Traversă în fugă coridorul spre camera lui Lou, fără a aştepta să fie invitată, iar Lou o privi cum lua hainele de pe umeraşe, încercându-le, probându-le, admirându-se din toate unghiurile.

- În fond, erau pentru mine, nu? întrebă ea, înfăşurându-se în cele din urmă, cu o plăcere senzuală, în blana de hermină.

Nici una dintre ele nu-l observase pe Piers, până-l auziră întrebând din uşă.

- Ce naiba se întâmplă aici? Camera asta arată într-un hal fără de hal!

- Îmi iau doar înapoi câteva din lucrurile mele, spuse Melissa, luând o poză provocatoare, ca s-o admire.

- Din lucrurile *tale?*

- Păi, pentru mine au fost cumpărate, iubitule. Lou a fost aşa de bună şi a spus că mi le pot lua înapoi.

- Din câte înţeleg, eu am plătit cheltuielile, aşa că Lou nu are nici un cuvânt de spus în problema asta, replică Piers cu un calm amăgitor pe care Lou îl descifră imediat - dar nu şi verişoara ei.

- Ei, chiar şi aşa, scumpete mică, doar n-o te superi pe mine că-mi iau şi eu o parte din pradă, nu? Uită-te câte-am pierdut pentru că am cochetat cu ispita - şi nici n-a fost mai mult decât atât. Şi-n plus, pe Lou n-o prinde eleganţa sofisticată şi-ţi poţi permite să-i cumperi un trusou mic şi modest, numai al ei. În fond, cărei fată îi convine să ia ce rămâne de pe urma alteia?

Probabil că Melissa vorbise fără gândească, referindu-se numai lahaine, dar lui Lou i se tăie respiraţia, iar Piers auzi.

- Deci, iar te-ai plâns? o întrebă el. Iar te-ai plâns şi te-ai confesat?

Vorbea pe un ton binevoitor, dar expresia nu-i era deloc plăcută, când o văzu cum se înroşea la faţă.

- Melissa, ştii bine că n-am scos o vorbă despre... începu Lou, dar ochii albaştri ai Melissei se îngustaseră, iar în zâmbetul ei se citi o expresie de scuză politicoasă.

- Ei, iubito, poate că uneori *eşti* într-adevăr cam naivă cu confidenţele tale, dar *eu* te înţeleg, fireşte, spuse ea. Piers, nu trebuie să ai pretenţii prea mari de la mica ta mireasă. Înţelegi, Louise a noastră e îngrozitor de sinceră. Dacă se simte dezamăgită sau... sau înşelată, nu mai ştie de vorbeşte.

- Şi te simţi înşelată, Cenuşăreaso?

În glasul lui Piers revenise ironia batjocoritoare, şi-i aruncase porecla fără nimic din obişnuitul lui umor blând.

- Nu cred că problemele noastre personale o intreresează prea mult pe Melissa, răspunse Lou, străduindu-se să-şi păstreze demnitatea. Dar, înainte de a apuca să continue, Melissa interveni iar, pe un ton amuzat şi tărăgănat:

- Dimpotrivă, dulceaţă mică. Uiţi că Piers şi cu mine am fost logodiţi, şi tot ceea ce afectează viaţa lui sentimentală mă interseazâ enorm. Piers, scumpule, pot să păstrez măcar hermina?

- Nu, răspunse scurt Piers.

- Of, lasă-i-o, spuse obosită Lou. Oricum, nu mă prea omor după hermină.

- Tăceţi din gură, amândouă! strigă înfuriat Piers şi se întoarse în camera lui, trântind uşa.

- Sărăcuţul de el! Am reuşit să-l scoatem din răbdări, remarcă Melissa.

Lou, care ajunsese la capătul răbdării, se răsuci spre ea.

- Melissa, ar fi cazul să ajungem la o înţelegere. Sunt obligată să te suport, graţie strădaniilor lui Tibby şi vremii rele, dar dacă ai venit aici ca să ne creezi probleme, fă bine şi mai gândeşte-te. Să nu mai aud aluzii şi jumătăţi de adevăr în legătură cu nişte confidenţe pe care nu le-am făcut niciodată. Lasă-l pe Piers în pace, ai înţeles?

- Sar, iubito...! începu Melissa să protesteze, lezată - apoi, însă, o învinse curiozitatea. Ce-ai vrut să spui cu "strădaniile lui Tibby?"

- Poţiunile alea pe care te-a pus să le înghiţi. Pusese înăuntru ceva care să-ţi facă rău, nu? Şi cred că o ştiai şi tu.

Un moment, Melissa o privi surprinsă, apoi izbucni în râs.

- Zău aşa, Lou, încep să cred că Piers are dreptate când spune că trăieşti într-o lume a fanteziei şi nu eşti o nevastă în carne şi oase.

- A spus Piers asta?

Chiar în timp ce vorbea, Lou îşi reproşă că punea o asemenea

întrebare, iar Melissa profită de ocazie pe loc.

- Asta a fost cea mai blândă dintre criticile lui, replică ea. Nu trebuia să te repezi să te măriţi cu un om ca el, şi să te-aştepţi să-l poţi ţine la distanţă. Pot să păstrez hermina, iubito?

Lou se cam albise la faţă, dar reuşi să-şi păstreze calmul când răspunse:

- Dacă Piers e de acord. El a plătit-o.

- A, o să fie de acord, dacă-l iau eu cu frumosul.

- Bine, o să încheiem un târg, propuse Lou. Îţi doreşti foarte mult blana asta, aşa e? Dacă te porţi cumsecade cât timp stai aici, ai s-o primeşti, dacă nu, nu.

Melissa îşi strânse blana pe trup, privindu-şi cu reproş verişoara peste gulerul alb şi pufos.

- Cinstit, iubito, nu ştiu la ce te referi, protestă ea.

Lou se întoarse şi începu să pună hainele la loc pe umeraşe, conştientă că-i tremurau mâinile.

- Ba cred că ştii, spuse ea. Şi acum, ajută-mă să fac ordine în cameră, te rog, iar înainte de asta, dă-mi blana înapoi.

Fără tragere de inimă, Melissa îşi scoase hermina, apoi o aruncă pe jos, ca un copil răzgâiat.

- Mie ăsta mi se pare un şantaj, spuse ea.

Pe neaşteptate, Lou zâmbi.

- Ce e un mic şantaj între verişoare? replică ea cu falsă nepăsare.

Dar nu-i era uşor, descoperi Lou, să rămână în avantaj când era prezent şi Piers. Melissa juca suficient de bine rolul oaspetelui inoportun pentru a-l face să fie nedumerit de lipsa de reacţie a lui Lou.

- Nu prea uşurezi situaţia, îi spuse el. Sosirea neanunţată a Melissei a fost nefericită, deşi absolut tipică pentru ea, dar cel puţin s-a cuminţit. De ce nu te poţi purta şi tu la fel de civilizat?

"Fiindcă," îşi spuse abătută Lou, "cu Melissa mi-e imposibil să fiu civilizată." Dar, desigur, lui Piers nu i-o putea spune.

- Mă tem că nu cunosc regulile jocului, temporiză ea.

Piers o privi tăios.

- Mă refeream doar la o încercare de a fi mai naturală, mai ca o gazdă, replică el calm.

- Deci, mă găseşti forţată şi nepoliticoasă?

- Dumnezeule mare! Pe toate le iei la propriu! Sigur că nu eşti nepoliticoasă... ci doar... of, bine dacă n-ai înţeles, nu pot să-ţi explic. Las-o baltă.

Înţelesese, ba bine că nu, îşi spuse ea, dar se îndoia că şi Piers înţelesese cu adevărat. Totuşi, în continuare încercă să fie mai sociabilă şi atentă când erau toţi trei împreună, dar nu-i era uşor să uite că fusese cândva ruda ca săracă a familiei Chailey,

din partea căreia se aşteptau la recunoştinţă pentru firimituri, iar Melissa, deşi era destul de deşteaptă că să nesocotească pe faţă noul statut al verişoarei sale, avea moduri subtile de a-i reaminti că fantezia ei nu oferea nici o bază sigură.

- Cenuşăreasa! comenta ea chicotind. Ce poreclă fermecătoare ţi-a găsit Piers!

Lou încetase s-o mai găsească fermecătoare, şi ştia că şi Melissa observase acest lucru.

- Dar, iubito, ce-ar putea fi mai romantic? Presa a fost în al nouălea cer - sau nu citeşti ziarele de senzaţie?

- Aici nu primim ziare... sau măcar...

- Cum să nu le primiţi? Le aduce şalupa, o dată cu corespondenţa. Tibby le-a păstrat pe toate. Zău aşa, Lou, n-ai deloc simţul ocaziilor - sau Piers îi ascunde miresei lui Cenuşărese detaliile mai sordide?

- Ce detalii sordide? întrebă Lou cu surprindere inocentă.

- Vorba vine, fraiero! Zău că trebuie să revii cu picioarele pe pământ, scumpete, dacă nu vrei să-l plictiseşti pe Piers de moarte. S-ar putea să te găsească înviorătoare, ca noutate pentru apetiturile lui blazate, dar o să-şi petreacă toată viaţa cu tine - sau, cine ştie...?

- Ce vrei să spui cu asta?

- Ei, în zilele noastre, căsniciile nu mai sunt nişte aiureli de-alea învechite de pe vremuri, cu "până când moartea ne va despărţi". Divorţurile au devenit mai respectabile... şi *foarte* la modă.

Lou făcu un efort să se stăpânească. Ştia că se expusese ridicolului prin neştiinţa ei despre obiceiurile uşuratice ale bogătaşilor, care o făcea să spună prostii, dar cel puţin îi putea refuza verişoarei sale satisfacţia de a muşca fiecare momeală, aşa că-şi ţinu gura.

* * *

Furtuna ţinea de două zile. În cea de-a treia seară, Lou zăcea trează în pat, ascultând vântul şi aşteptându-l nerăbdătoare pe Piers să vină la culcare. Trebuia să aibă curajul de a clarifica anumite lucruri între ei - dar când, mult mai târziu, Piers îi răspunse la chemare, apărând în uşa dintre camere, nu-şi maai aminti ce voise să-i spună.

- Ce doreşti? o întreă el.

Lou nu se putu gândi la altceva decât la proverbiala scuză a copiilor.

- Un pahar cu apă, te rog.

- E lângă pat.

- A... a, da, desigur. Piers...

- Ei?

- Vreau să ştiu cât o să mai dureze, izbucni ea.

Sprâncenele lui se înălţară, într-o expresie de îngăduinţă deloc amuzată.

- Draga mera fetiţă, nu pot controla vremea.

- Nu la vreme mă refeream.

Dintr-o dată, observă că Piers devenise rigid.

- Piers reluă ea, cuprinzându-şi genunchii cu braţele, sub pătură, nu... nu cred că înţelegi în ce situaţie sunt. Nu e... nu e deloc plăcut să mă simt ca o străină în propria mea casă.

- Nici nu faci eforturi prea mari ca să te afirmi, replică el destul de binevoitor, decât insistând să te fereşti de posibilele avansuri ale soţului tău.

- Şi pe-asta tot Melissa ţi-a spus-o?

- Melissa dă multe de gol, fără intenţie. În primul rând, nu are noţiunea pudorii. A fost educată într-o atitudine foarte sănătoasă faţă de sex.

Nehotărârea lui Lou fu alungată de un neaşteptat val de furie.

- Se vede cale de-o poştă, se răsti ea. Ce contează că eşti tu, sau bărbatul celălalt? O atitudine sănătoasă, poate, dar nu tocmai morală - sau nici asta nu mai are importanţă?

Un moment, Piers păru descumpănit, ba chiar puţin scandalizat, ca şi cum un copil i-ar fi aruncat fără voie o vorbă indecentă.

- Ce insinuezi? întrebă el rece.

- Numai ceea ce insinuezi şi tu - că amândoi vă daţi seama de greşeala pe care aţi făcut-o, iar eu sunt doar un obstacol. Mi-ai spus cândva că, dacă nu iese ceva aşa cum vrei, uiţi sau renunţi. Îţi... îţi doreşti libertatea, cred.

Tăcerea care urmă fu atât de lungă, încât Lou crezu că Piers plecase. Plângea, biruită de propria ei lipsă de reţinere care-o făcuse să exprime nişte păreri atât de nechibzuite, când ar fi trebuit să ia exemplu de la verişoara ei şi să-şi joace calm cartea.

- Asta înseamnă că tu ţi-o doreşti pe a ta? întrebă Piers într-un târziu, cu glasul părând să i se audă de undeva foarte departe.

Când Lou nu-i răspunse, păru să ezite, apoi îl auzi apropiindu-se până lângă pat.

- Biata mea Cenuşăreasă... spuse el cu regret duios. Te-am pus într-o situaţie imposibilă, aşa-i? Melissa m-a făcut să văd foarte clar asta... spune, şi pe bună dreptate, că nu eşti genul de fată cu care să mă ţin de jocuri.

Lou ridică ochii.

- A fost doar un joc. întrebă ea.

- Nu. Un dat cu tifla, poate, chiar un gest sfidător necugetat, dar n-a fost nici o clipă un joc. Nu plânge,

Cenuşăreaso... Am să îndrept totul. Mai crede doar un timp în fantezia ta. Când ai să revii la realitate, totul va părea doar un vis, aşa cum şi este.

- Iar insula asta nu e fantezia *ta?* întrebă ea, strângându-şi braţele împrejurul genunchilor. Tu, când vii pe Rune, nu fugi de realitate, ca să te simţi bine în propriul tău basm?

Piers o privi cu o expresie dintr-o dată nesigură.

- Bine gândit, murmură el încet. Da, s-ar putea să simţim aceeaşi nevoie, în fond, draga mea... Acum culcă-te.

Lou ridică automat capul, dar Piers nu o sărută.

- Noapte bună, răspunse ea şi se culcă, ascultătoare, fără a mai face nici un efort de a-l reţine. Piers stinse lampa, strângând feştila între degete cu un gest îndelung exersat, şi se întoarse în camera lui.

* * *

Când se trezi, Lou avu impresia că furtuna mai slăbise. Dacă ieşea din casă pentru câteva ore, poate reuşea să-şi pună gândurile în ordine, sau măcar să ajungă la un compromis cu sine însăşi.

Ieşi din casă înainte ca Melissa să coboare şi, un moment, se clătină pe verandă, sub impactul rafalelor de vânt. Dar între timp învăţase geografia insulei şi ştia unde erau locurile mai adăpostite.

Dar, când se întoarse spre casă, vechile îndoieli îi reveniră, la senzaţia familiară de a părea o intrusă. Piers şi Melissa stăteau de vorbă în aşteptarea mesei de prânz, iar Lou avu impresia că făcuseră o pauză destul de lungă pentru a-i da de înţeles că-i deranjase.

Conştientă de ţinuta impecabilă a verişoarei sale, Lou simţi tentaţia de a ieşi cât mai repede din cameră, ca să se aranjeze, dar în schimb ceru ceva de băut. Piers păru surprins, căci Lou rareori bea tării, dar îi turnă un gin cu tonic fără alt comentariu decât sugestia cam inutilă că ar fi fost bine să se ducă sus ca să-şi pună înăţişarea la punct.

- Imediat, după ce-mi beau paharul - sau poate două pahare, răspunse ea calmă.

Melissa chicoti.

- Iubito, mă uimeşti! Totuşi, Piers are dreptate - nici nu-ţi imaginezi cum arăţi, în pantalonii ăştia vechi şi murdari, şi cu părul ciufulit de vânt.

- Personal, găsesc că arată destul de fermecător, remarcă Piers pe neaşteptate. Nimeni nu se îmbracă prea pretenţios pe Rune.

Lou îi fu recunoscătoare pentru dojana politicoasă la adresa verişoarei sale, dar Melissa se îmbufnă.

- Asta mi-era adresată mie? se plânse ea. Cândva, erai foarte critic faţă de felul cum arătau prietenele tale, Piers. Nu mai departe de adineaori ai spus că biata Lou...

- Nu-mi amintesc să fi discutat despre Lou, o întrerupse Piers rece şi prevenitor, iar Melissa îşi coborî genele lungi, zâmbindu-i galeş. Dar nu-l contrazise, iar Lou îşi spuse că privirea aceea era enorm de grăitoare. Era clar că discutaseră despre ea, iar Piers părea, pentru prima dată de când îl ştia, cam jenat.

- Ar trebui să mai ieşi şi tu puţin din casă, Melissa, spuse Lou. Azi vântul nu suflă atât de tare încât să nu te poţi plimba, iar mâine s-ar putea chiar să se circule iar cu şalupa, nu crezi, Piers?

Piers nu răspunse, privind-o gânditor, dar Melissa se grăbi să remarce;

- Lou dragă, am impresia că arzi de nerăbdare să scapi de mine. Ai consultat oracolul?

- Oracolul?

- Vocea din grota aia aiurită despre care tot vorbeşte Tibby. Cică te previne când se-anunţă nenorociri, sau aşa ceva...

- Nu cumva te-ai dus iar la peşteră? întrebă tăios Piers, iar Lou îl privi derutată, conştientă că-şi pierduse deja micul avantaj.

- Nu... Ce voiai să spui, Melissa? Piers susţine că legenda peşterii se bazează numai pe superstiţii.

- Sigur că da, dar Tibby o crede, răspunse cu nepăsare Melissa. Chiar a fost un templu, Piers?

- Foarte probabil - deşi rămâne de văzut dacă druizii au avut ceva de-a face cu el. Ţi-am mai spus, Lou, să nu te apropii.

- N-am mai fost acolo de prima dată, îl asigură Lou.

Cu un mic hohot de râs, Melissa spuse:

- Cred că şi tu crezi în legendă, Piers. Ce-o să mai râdă lumea, când me vom întoarce în civilizaţie!

- Dacă pe tine te amuză, n-ai decât să faci haz cât pofteşti, i-o întoarse Piers. Peştera are un renume rău, atâta tot. Acolo s-a înecat o fată.

- Dar ai spus că nu se umple cu apă decât pe timp de furtună... începu Lou, surprinsă să vadă că propriile ei sentimente privind peştera nu fuseseră deplasate.

Tibby, care intrase în cameră fără zgomot ca de obicei, ca să anunţe că masa era gata, interveni ca şi cum ar fi participat la toată conversaţia:

- Iar acum e vreme de furtună, duduie. Tot vreme de furtună era şi când muri fata ailaltă - o mustra prea tare conştiinţa ca să mai trăiască cu inima uşoară, zice-se.

- De ce? Ce făcuse? întrebă Lou, oripilată dar şi fascinată de sentinţele de Cassandră ale bătrânei scorpii.

- Îl furase pe omu' alteia, răspunse Tibby cu o privire lungă şi pătrunzătoare spre ea, iar Piers se ridică înfuriat în picioare, răsturnându-şi paharul cu un gest nervos.

- Păstrează-ţi poveştile de adormit copii pentru alţi proşti, Tibby, se răsti el. Dac-ar fi să dăm crezare tuturor legendelor de groază cu care se laudă ţinutul Cornwall, cu toţii ne-am îneca în iazuri sau am sări de pe faleze numai din cauza autosugestiei. Iar tu, Lou, nu mai face mutra asta năucă şi du-te să te aranjezi.

* * *

Piers plecă imediat după prânz, iar Melissa, nemaifiind nevoie să pară veselă şi amuzantă, dădu drumul unui val continuu de bombăneli şi nemulţumiri. Avea nevoie să se coafeze, se săturase de peşte şi de toate supele şi budincile alea insipide, bateria radioului cu tranzistori era pe sfârşite, iar fără el viaţa ar fi fost imposibilă, şi i se mai terminaseră şi ţigările. Nimeni n-ar fi crezut, conchise ea cu venin, că dichisitului Piers Merrick îi plăcea să se joace de-a viaţa la ţară, în condiţiile acelea lipsite de cel mai elementar confort.

- Rune nu e o joacă, îi răspunse Lou. Pentru Piers, este cât se poate de reală.

Verişoara ei scoase un sunet de dispreţ plictist.

- Nu te prosti. E doar un copil căruia îi place să se joace de-a castelul. Dar toate au o limită, şi am să-o scot curând din cap prostiile astea.

- Aşa crezi, Melissa? Dar ai şi încerca, nu-i aşa? De la cearta asta s-a tras sfârşitul legăturii voastre.

- S-a mai tras şi altceva - şi anume concluzia că verişoara mea cea cuminte şi modestă abia aştepta să se repeadă şi să-şi înfigă colţii.

Lou, care cosea un nasture la o cămaşă de-ale lui Piers, ştiind că muncile ei de nevastă o iritau teribil pe Melissa, se enervă la rândul ei, şi rupse aţa cu o muşcătură atât de furioasă, încât verişoara ei înţelese că o nimerise în plin.

- Ei, asta ai şi făcut, nu? Foarte abil lucrat, iubito - tot circul ăla, numai ca să-l înhaţi.

- Ar trebui să ştii de-acum că verişoara Blanche nu avea deloc răbdare cu scrupulele de fetişcane, iar circul era foarte important pentru ea.

- Vrei să spui că ea te-a silit - ei, şi? Lui Blanche îi era frică. Dacă nu şi-ar fi pierdut capul, ar fi încercat să mă găsească, sau cel puţin mi-ar fi dat un semnal.

- Din moment ce declaraseşi în scrisoare că numai dragostea conta, poate fi iertată că n-a înţeles că alergai doar după o distracţie, replică Lou enervată. Şi-n plus, nici Piers n-a vrut să aştepte. Dacă eu nu acceptam, şi-ar fi găsit alta.

- Şi ce-ai câştigat, Cenuşăreaso? Nu cred c-a fost foarte plăcut să fii aleasă la întâmplare, şi nici nu prea eşti genul care să te agăţi de-un bărbat care s-a însurat cu tine numai de ciudă. Doar vezi şi singură că s-a şi întors deja la mine.

- Nu-mi spune aşa! o repezi Lou.

Lăsă jos cămaşa. Plimbarea o mai înviorase, chiar dacă nu-i limpezise complet gândurile; era timpul să rezolve situaţia cu verişoara ei.

- Nu ştiu ce vrei să insinuezi cu asta, Melissa, şi nici nu mă interesează, dar cred că a sosit momentul să clarificăm un lucru. Încerci să mi-l iei pe Piers, nu-i aşa?

Melissa ridică din umeri. O amuza să vadă cât de departe era dispusă fetişcana aceea prostuţă să ajungă pentru drepturile ei imaginare.

- Nu pot să-ţi iau ceva ce n-aiavut niciodată, replică ea cu oarecare cruzime.

Avu satisfacţia de a observa, după tresărirea lui Lou, că lovitura ei îşi atinsese ţinta.

- Unu zero pentru mine, constată ea batjocoritor.

O clipă, Lou fu cât pe ce să fie învinsă de propria ei onestitate înnăscută. *Mai crede doar un timp în fantezia ta,* îi spusese Piers - iar asta nu putea însemna decât un lucru.

- H-ai de unde să ştii ce-a fost între noi de când ne-am căsătorit. Bărbaţii se mulţumesc cu înlocuitorii mult mai uşor decât femeile, răspunse ea, într-o încercare de a se preface, dar Melissa nu făcu decât să râdă dispreţuitor.

- Asta să i-o spui tu lu' mutu', scumpo! pufni ea. Ţi-am văzut aşternutul feciorelnic, nu uita, şi-n orice caz, se vede cu ochiul liber. Şi-n plus, Piers mi-a mărturisit - mai mult, îşi ia ceea ce vrea oricând şi de oriunde poate. Cu atât mai rău, dulceaţă - dar ai temeiuri de divorţ, dacă vrei.

Pentru a doua oară de când Melissa venise pe insulă, Lou vru s-o plesnească - iar de data asta, o şi făcu. Se aplecă înainte şi, fără să stea pe gânduri, îi trânti o palmă răsunătoare pe obraz.

Un moment, Melissa nu spuse nimic, dar în ochii ei albaştri se ivi o expresie hidoasă. Pălise, iar pe obraz i se desena vizibil urma roşie a pălmii.

- Pentru asta o să-ţi pară rău, spuse ea încet, răspicat. O să-ţi pară foarte, foarte rău, curvă mică şi... şi hoaţă ce eşti!

Şi ieşi din cameră, înainte ca Lou să mai spună ceva, iar după un timp vocea i se auzi din bucătărie, vorbindu-i lui Tibby pe un ton ridicat.

* * *

A doua zi dimineaţa, îi prezentă Melissei scuzele ei, dar

când îi văzu expresia dispreţuitoare îşi aminti de sfatul lui Piers: *Să nu-ţi ceri niciodată iertare - nimănui care-ţi zdruncină încrederea în tine. Lumea te crede pe cuvânt... iar umilinţa nu foloseşte la nimic...* Iar lumea lui Piers era, desigur, Melissa. Nu ma departe de seara trecută, Piers o întrebase iritat:

- De ce-a trebuit s-o necăjeşti pe Melissa?

Lou fusese atât de descumpănită, încât bâlbâise un răspuns incoerent, nefăcând decât să-l enerveze şi mai mult.

- De ce două femei nu se pot înţelege bine niciodată? exclamase el.

- Asta-i o declaraţie foarte masculină şi idioată! se revoltase Lou. Neînţelegerea între oameni nu ţine seama de sexe. Ce ţi-a spus Melissa?

- Nimic care să-ţi facă prea mare plăcere să auzi, cred.

- Foarte probabil! Şi mie mi-a sugerat câteva lucruri pe care nu mi-a plăcut deloc să le aud.

- Ca de pildă?

- Că ţi-ai luat ce ţi-ai dorit, de unde ai putut. Era o aluzie evidentă.

Dintr-o dată, chipul lui Piers încremeni într-o mască de dezgust îngheţat, iar când vorbi, glasul îi suna ca al unui om complet străin.

- Dacă te aştepţi să neg afirmaţia asta, Lou, vei fi dezamăgită. E clar că ai o părere atât de proastă despre moralitatea mea, încât e mai bine să nu continuăm.

- Nu...

Lou ezită, dintr-o dată lipsită de orice argumente.

- Nu ţi-am cerut să negi. Trebuie... trebuie să accept faptul că n-ai făcut decât să te foloseşti de mine... că intervenţia nefericită a Melissei mi-a spulberat orice şanse.

Expresia lui nu se schimbă, iar furia şi înverşunarea din glasul său o lăsară fără cuvinte.

- Vorbeşti ca o servitoare folosită abuziv şi plătită prost, îi spuse el cu sarcasm tăios. Dacă mă crezi genul de om care să facă amor cu altă femeie în timp ce soţia mea e sub acelaşi acoperiş, atunci e clar că ai dreptul la libertatea aia despre care vorbeai şi nu mai avem nici o bază pe care să construim o relaţie. Noapte bună.

Şi ieşise, trântindu-i uşa în faţă. Dimineaţa, Lou îi prezentase Melissei scuzele ei, atât ca pe un act de pocăinţă, cât şi pentru că i-o dictau bunele maniere, după cum îi şi spuse.

- Nu ţi-am spus că o să-ţi pară rău? replică verişoara ei. Şi nu m-am referit numai la un regret copilăresc ruşinat.

- Nu mi-e ruşine decât pentru că mi-am pierdut cumpătul, răspunse cu gravitate Lou. Şi cred că eşti de acord că m-ai provocat, dar să trecem peste asta.

- Oi fi putând tu să treci peste asta scumpo, dar *eu* nu.

Arăţi prăbuşită. Iar te-ai certat cu Piers. A plecat cu noaptea-n cap, să se-nvârtească pe insula lui nenorocită.

- Le dă o mână de ajutor pescarilor. Furtuna face multe stricăciuni.

- Aşa se pare. Iar marea e în continuare prea agitată pentru şalupă, n-ai zice? Nu mai am nici o ţigară, iar bateria radioului mi s-a terminat de tot.

- Poţi să iei ţigări de la prăvălia locală.

- Dar nu şi turceşti, şi-s sigură că acolo n-au nici baterii potrivite pentru apararatul meu. Sam Smale s-ar duce pe ţărm pentru mine...

Lou scoase o exclamaţie de exasperare.

- Zău aşa, Melissa, eşti complet nerezonabilă! Îţi imaginezi că Piers i-ar lăsa pe oameni să-şi rişte vieţile doar ca să-ţi satisfacă ţie un capriciu egoist?

- Nu e nevoie ca Piers să ştie, se bosumflă Melissa. Şi-n plus, furtuna pare să fie pe terminate, iar Tibby spunea că şalupa a traversat şi pe-o vreme mai urâtă ca asta.

Ajunsă la capătul răbdării, Lou spuse răstit:

- Dacă şalupa poate traversa, atunci te poate lua şi pe tine.

Verişoara ei o privi surprinsă.

- N-aş suporta valurile astea, iubito, aş avea rău de mare, spuse ea cu reproş. Of, mă rog, va trebui să mă lipsesc de micile mele necesităţi, cred, deşi cum am să-mi omor timpul fără radio, nu ştiu...

- Poţi să citeşti o carte, sau să faci o plimbare, replică Lou, iar Melissa se întinse încet, admirându-şi cu satisfacţie formele truului suplu.

- O plimbare s-ar putea să fac, răspunse ea pe neaşteptate. N-ai vrea să-mi arăţi Peştera Druidului?

- Nu, declară scurt Lou. N-am mai fost acolo şi a doua oară.

- Ţi-e frică să auzi vocea stafiei?

- Nu e nici o voce, e doar un ecou.

- Ei, poate te temi să nu se adeverească legenda. Doar şi tu ai furat bărbatul altei femei, ca s-o cităm pe Tibby, nu-i aşa, scumpo?

Lou oftă. Îi era tot mai greu să ignore împunsăturile şi provocările Melissei.

- Nu mai sunt un copil, Melissa, ca să mă simt vinovată de frica lui bau-bau.

Melissa râ-se.

- Nici nu mă aşteptam. Cât despre vinovăţie... iar am fost rea. Probabl că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru, dacă eram în locul tău.

- Ţi-ai dat toată silinţa să ne desparţi de când ai venit aici, spuse încet Lou, iar verişoara ei afişă o expresie răutăcioasă.

- Într-adevăr, recunoscu ea cu o francheţe fermecătoare. N-am rezistat să nu-ţi creez câteva momente neplăcute, fiindcă mă simţeam lezată. Se pare că va trebui să mă mulţumesc cu blanaaia de hermină, nu-i aşa?
- Vei primi hermina, desigur, şi tot ce-ţi mai doreşti din trusoul care a fost, în fond, al tău, răspunse Lou. În schimb, spune-mi doar un singur lucru: ai minţit, nu-i aşa, când ai insinuat că tu şi Piers...?
- Invenţii pure, scumpo, ceea ce e cu totul altceva, când ştiam că aveai să te repezi să-l acuzi. Ai făcut-o nu-i aşa?
- Da, am făcut-o, şi l-am rănit de moarte.
- Ce frază grandioasă! Şi n-a negat?
- Nu cu atât de multe cuvinte.
Melissa ridică din umeri, cu un mic căscat.
- Tot ce-am învăţat de la viaţă a fost să nu le pun bărbaţilor întrebări delicate. Ai grijă, Cenuşăreaso, altfel caleaşca de sticlă se poate transforma la loc în dovleac.
Era o remarcă atât de asemănătoare cu ale lui Piers, încât un moment Lou fu surprinsă.
- Chiar vrei să-ţi arăt peştera? întrebă ea încurcată, iar Melissa se încruntă nervoasă.
- În nici un caz. Nu cred gogoşile necoapte ale lui Tibby, şi nici tu n-ar trebui să le crezi. Ce-ar fi să mai faci o vizită, ca să le dai cu tifla fantomelor? Scuipă în iazul sacru, sau ceva - haide, de provoc!
- Nu, răspunse Lou. Nu-mi place locul ăla. Are influenţe negative.
- Vino-ţi în fire, Lou! Cum pate o grotă veche şi umedă să fie altfel decât rece şi scârboasă? Uite, du-te în după-amiaza asta, iar eu am să-l iau pe Piers deoparte, ca să încerc să îndrept ce-am stricat cu aluziile mele răutăcioase. Oricum, măcar atâta lucru tot îţi datorez. E-n regulă?
- Păi... începu Lou fără convingere. Nu, mai bine nu. Piers a spus să nu mă mai apropii.
Melissa îi suflă o bezea şi schimbă subiectul.

* * *

Nu intenţionase să accepte planul năstruşnic al verişoarei sale, din simplul motiv că viaţa o învăţase că planurile rareori reuşeau aşa cum se dorise. Dar, după prânz, simţi nevoia să facă o plimbare. Cu un sentiment de eliberare, ieşi la aer, în vântul purternic care părea să risipească semnele de întrebare din ultimele douăzeci şi patru de ore.
Fără să-şi dea seama, ajunse la spărtura care ducea în Peştera Druidului. Cu toată antipatia ei la adresa acelui loc, era zădărâtă de refuzul lui Piers de a o mai duc acolo. Cu toayte

poveştile sinistre ale lui Tibby, peştera era totuşi frumoasă şi stranie, iar Lou îşi spuse că numai teama de înec în provocase acele sentimente ostile. Se hotărî să se aventureze încă o dată, ca să poată spune la întoarcere că acceptase provocarea copilărească a verişoarei sale şi era de acord că nu avea de ce să se plângă, decât de frig şi umezeală la picioare.

Srăbătu galeria mai sigură pe sine decât prima dată, ştiind că nu conţinea gropi, iar când ieşi din întuneric, cu aceeaşi senzaţie de şoc ca prima oară, raza de lumină care străbătea grota o făcu să se simtă mai uşurată.

Sunetul furtunii de afară umplea peştea doar cu o rumoare fantomatică de gemete şi oftaturi ce se strecurau prin deschizătura din vârf, dar când Lou porni încet spre gura galeriei, li se alătură un nou sunet. La început, păru doar un vaiet prelung care, crescând şi scăzând, dobândea treptat sens, cu ecourile ricoşându-i din pereţii stâncoşi, plafonul boltit şi pietrele de pe pământ, astfl încât o făcu să se oprească pe loc.

- *Lou... ou... ou...!* părea să strige, iar Lou se întoarse din nou spre peşteră, dintr-o dată încremenită de spaimă.

- Nu! ţipă ea înnebunită, şi auzi ecoul propriei sale voci aruncat înapoi spre ea:

- *Uu... uu... uu...!*

Capitolul 8

Izbucni în râs, cu acele hohote sacadate care alungă tensiunea, auzindu-le şi pe ele sub formă de ecouri. Cât de naivă putea fi? Nu era decât şuierul vântului - însă chiar în timp ce se convingea de asta, sunetul se auzi din nou, de astă dată sub formă de cuvinte care se puteau desluşi destul de clar.

- *Lou... ou... ou... Dă înapoi... apoi... apoi ce-ai furat... at... at... bărbatul altei femei... ei... ei...*

- E un truc! strigă Lou, iar ecoul ultimului cuvânt îi reveni la urechi cu aceeaşi tristeţe din cealaltă voce.

- *Pleacă... acă... acă...* se tângui vocea. *Nu te iubeşte... eşte... eşte... Nu te doreşte... eşte... eşte... Dă-l înapoi până... înă... înă... nu e prea târziu... iu... iu...*

- Cine eşti? strigă Lou. Nu cred în fantome... adică, nu cred cu adevărat...

- *Eu sunt Vocea... ocea... ocea... Vocea care te previne... ine... ine... Pleacă, Lou... ou... ou... Nu te vrea... ea... ea... Rune hu te vrea... ea... ea...*

Raţiunea o părăsi. Toate istoriile şi avertismentele lui Tibby reveniră s-o sufoce de spaimă şi porni cu paşi împleticiţi prin peşteră, într-o încercare disperată de a găsi ceva, dar altarul de piatră nu ascundea decât fosile groteşti, pereţii nu conţineau firide ascunse, iar apa, oricât de neagră şi ameninţătoare, era netulburată. După un timp, îşi adună destul curajul ca să strige o provocare:

- Mai eşti aici? Ai terminat?

Nu-i răspunse decât propriul ei ecou - şi un sunet nou...

Sunetul apei lovindu-se de stâncă.

Lou îşi dădu seama că pardoseala de piatră pe care stătea începuse să se acopere de apă. Valurile i se ridicau până la glezne, urcând spre genunchi, şi-şi aminti ce-i spusese Piers - că peştera nu se umplea niciodată, decât pe timp de furtună. Dar acum era furtună, şi sosise ora fluxului. Avea să se înece, ca sărmana fată din legendă? Aşa trebuia să dea înapoi ceea ce furase?

- Dar n-am furat nimic! strigă ea. Şi să fiu a dracului dacă am de gând să mă urc pe altarul ăla de piatră blestemat şi să-mi aştept moartea... Am să mă înec luptând, dacă tot mi-e dat să mă înec!

Porni cu mişcări greoaie spre galerie, începând să înfrunte furia valurilor. În unele momente, apa îi ajungea doar până la genunchi, alteori i se ridica spre şolduri, în timp ce păşea cu mare chin peste pământul denivelat. Cădea din când în când, iar la un moment dar îşi suci glezna atât de rău, încât nu crezu că putea să meargă mai departe.

Îşi aminti că Melissa îi promisese să-l trimită pe Piers după

ea dacă se ducea la peşteră, dar acum era clar că ar fi aşteptat zadarnic. Astfel, fu cu atât mai uimită să-i audă glasul strigând este vuietul vântului, când în sfârşit ajunse la intrarea în galerie şi văzu silueta înaltă a lui Piers înaintând prin spuma valurilor care acum ajungeau până la baza falezei. Probabil trecuse prin dreptul spărturii fără să creadă că era acolo, căci se îndepărta de ea.

- Piers! strigă Lou după el. Piers, vino înapoi!

Întorcându-se imediat, Piers se apropie în goană, cu pelerina cerată fâlfâindu-i în urmă şi părul fluturând în jurul chipului pe care i se citea un amestec de îngrijorare şi furie.

- Dumnezeule mare! Doar nu cumva ai fost în peşteră? întrebă el, apucând-o de umeri cu mâini tremurătoare.

- De ce n-ai intrat după mine? întrebă ea. Melissa a sp... a spus c-o să te trimită...

- Melissa? N-am mai văzut-o de la prânz! răspunse nervos Piers, zgâlţâind-o de-i clănţăniră dinţii. Îţi dai seama că peste un sfert de oră n-ai mai fi putut să ieşi de-acolo? Cum ai putut crede că te-aş căuta în peşteră?

- Aşa a spus Melissa... repetă ea prosteşte. Piers... am auzit vocea... Spunea că trebuie să dau înapoi ce-am furat... că trebuie să plec... că tu nu mă vrei... că nici Rune nu mă vrea... Era vocea fetei care s-a înecat...

Mâinile lui deveniră mai blânde, mângâindu-i capul ud cu gesturi liniştitoare.

- Gata, Lou, acum s-a terminat... ai visat urât, dar acum e-n regulă. Vino acasă, o chemă el, iar Louise se agăţă strâns de umerii lui.

- Nu mă crezi, aşa-i? Crezi că inventez totul, dar *există* o voce... Tibby a avut dreptate...

- Cred că *tu* o crezi, iubita mea, dar asta-i altă poveste. Eşti întreagă, da?

Lou oftă uşor.

- Până acum nu mi-ai mai spus niciodată "iubita mea". De ce-ai venit să mă cauţi, dacă Melissa nu ţi-a spus că am plecat?

- Fiindcă lipseai de prea mult timp, iar fluxul e înşelător pe timp de furtună. La început am crezut că fuseseşi atât de necugetată încât să pleci cu şalupa.

- Cu şalupa?

- Nu ştiai? Iresponsabila ta verişoară l-a convins pe Sam să se ducă după ţigări şi baterii pentru radio. Auzi acolo - să-şi rişte viaţa, pentru un radio cu tranzistori!

- Piers, nu se poate! Şi n-o să păţească nimic?

- A, Sam e un marinar destul de bun, deşi n-are voie să folosească şalupa fără permisiunea mea, iar dacă se strică, am să iau pielea de pe jăvruţa aia egoistă. Şi am s-o iau oricum, după ce-a făcut. Ştia că te-ai dus la peşteră?

- Ea mi-a propus. Nu crezi... nu *poţi* să crezi că a vrut să mă *înec!*

- Nu, nu cred asta, dar încep să am nişte bănuieli foarte neplăcute în legătură cu vocea pe care ai auzit-o. Poate că nu ţi s-a părut, la urma urmei. Vin, iubito, dacă mai stăm mult aici, o să ne prindă fluxul.

Când ajunseră acasă, Piers dădu câteva ordine scurte, iar Tibby se grăbi să îngrijească glezna lui Lou, în rolul nefamiliar de infirmieră. Lou abia o recunoştea e vechea ei duşmancă în persoana femeii care, cu mâini tremurătoare şi o expresie concentrată, o trata la fel ca doica din imaginaţia ei.

- Nu-ţi face griji, Tibby, spuse ea sfioasă. Piers a spus că Sam e un marinar excelent, iar distanţa până la ţărm nu e prea mare, nu-i aşa?

- Asta-i nesocotinţă curată - păcătoasă, să pui un suflet de om în pericol pentru-o toană trecătoare, comentă Tibby, revenind la accentul local, semn că era extrem de tulburată. Sam trebuia s-aibe mai multă minte, drept zic, când luă barca, da' ea-l măguli cu limba ei de şarpe, îl provocă, mi-s sigură, să-şi puie viaţa în pericol pentru-o nimica toată.

- Verişoara mea e răsfăţată, spuse Lou, simţindu-se datoare s-o scuze pe Melissa.

- Aşa-i, cum fu şi mă-sa înaintea ei. Domnişoara Blanche avea aceleaşi apucători, şi aceeaşi nepăsare faţă de ăilalţii.

- Dar ai iubit-o, nu-i aşa, Tibby?

- Dac-o iubii? Nu, mai mult ne luasă minţile cu frumuseţea ei şi cu parfumul ei frumos mirositor.

- Oare totul pe lumea asta e preăcătorie?

Bătrâna zâmbi, cu surâsul dificil şi ezitant al cuiva nedeprins să capituleze.

- Viaţa-i aşa cum ţi-o faci tu, răspunse ea. Şi visele nu durează. Poate că domnul Piers ştiu ce făcu, la urma urmei, când te-alese de mireasă. Să-i faci plăcerea, duduie - nu te spăimânta de aerele lui domneşti. Dintotdeauna-i plăcu să se dea rotund.

- Tibby... începu Lou, ştiind că măcar bătrâna avea să-i creadă povestea, am auzit vocea. Piers credea că visam sau că mi s-a părut, dar am auzit-o clar. M-a prevenit, aşa cum ai spus tu - vocea fetei înecate.

Reacţia lui Tibby fu neaşteptată. Pe faţă nu i se citi triumful răutăcios, ci doar o îndoială nedumerită.

- Şi ce te preveni? întrebă ea.

- Mi-a spus să plec... să dau înapoi ce-am furat... bărbatul altei femei, la fel cum spuseseşi tu.

- Hmmm... ia-n te uită ce potriveală ciudată. Şi mai zise şi că Piers o iubeşte pe alta?

- Da, aşa a spus. Tibby, de unde ştii toate lucrurile asta? Nu cumva... nu cumva ai vrut tu să-mi faci o farsă, nu-i aşa?

- Nu, duduie, nu fusei eu, răspunse Tibby cam mohorâtă, deşi rosti vorbele mele.

- Vrei să spui că nu există nici o voce?

- A, ba e una, cum zice legenda. Unii cred în ea, alţii nu, şi trecu mult timp de-atuncea.

Lou întinse o mână tremurătoare, ca să atingă faţa femeii cu o solicitudine nesigură, şi fu surprinsă să-i simtă obrajii umeziţi de lacrimi.

- Dacă mă accepţi acum, Tibby, spuse ea cu sfială, încă mai putem face unele vise să se împlinească... Ţi-ar plăcea... ţi-ar plăcea să fii din nou doică, nu-i aşa?

În clipa aceea, cineva bătu cu putere în uşa băii.

- Ce naiba faceţi acolo de-atâta timp? întrebă iritat glasul lui Piers. Lou, ar trebui să te culci, şi vreau să-ţi bandajez glezna. Pot să intru?

Deschise uşa fără să aştepte răspunsul, văzu expresiile celor două femei şi zâmbi.

- Mieluşica şi lupoaica s-au împăcat, remarcă el. Tibby, scorpie bătrână, era şi timpul să-ţi vină mintea la cap!

- Şi mata ai nevoie de aşa ceva, domnu' Piers, înainte să-ncepu să mă faci cum îţi vine la gură, replică Tibby, dar Piers nu făcu decât să zâmbească şi mai încântat.

- Nu te-am făcut întotdeauna în toate felurile?

Apoi, expresia i se schimbă brusc.

- Sam ar fi trebuit să se întoarcă. Sunt cam îngrijorat.

- Ce oră e? întrebă neliniştită Lou.

- Trecut de şase. Mă bate gândul să iau a doua şalupă şi să mă duc după el.

Îl privi cu ochii dilataţi de spaimă.

- Dar asta-i o nebunie! exclamă ea. Ce rost are să rişti două vieţi? Poate că Sam a rămas pe mal din cauza furtunii, sau... Piers...

Piers o luă de mâini, strângându-i-le cu blândeţe dar şi cu fermitate.

- Mai aştept o jumătate de oră, spuse el, dar după aceea, n-a să mă mai poţi opri. Am o răspundere faţă de insularii mei, înţelegi?

- Da, răspunse Lou, amintindu-şi glumele Melissei despre plăcerea lui Piers de a se juca de-a castelul. Dar acela nu era un joc, şi nici Rune nu era jucăria unui papiţoi bogat. Ştia acum că acel străin imprevizibil era adevăratul Piers Merrick.

* * *

Forţa vântului slăbise, iar Lou era pe punctul să adoarmă, când auzi uşa deschizându-se şi văzu că Melissa se strecurase în cameră.

- Ei! observă verişoara ei, intrând în cercul de lumină a lămpii, e clar c-ai căpătat ce ţi-ai dorit, în fine! Piers se agită pentru tine de nu mai poate, până şi sperietoarea aia de ciori face sluj de-acum. Ar trebui să-i mulţumeşti naşei-zâne, Cenuşăreaso!

- De ce?

- Pentru că a transformat iar dovleacul în caleaşcă, desigur. A fost bună ideea cu peştera, nu-i aşa?

- Nu, replică Lou, n-a fost bună deloc. Puteam să mă înec.

- Zău aşa, scumpo, exagerezi. N-a venit mirele tău să te salveze, aşa cum îţi spusesem?

- Ba da, dar nu l-ai trimis tu.

- Am avut treburi mai importante. Mi se terminaseră ţigările şi bateriile de la radio - dar nu contează, Lou... ou... ou...

În timp ce vorbea, Melissa se întorsese în altă parte, iar ultimul ei cuvânt se suprapuse peste o rafală a vântului, dar Lou îşi dădu seama şocată că Melissa nu putuse rezista să nu-i amintească de propria ei farsă.

- *Tu* ai fost vocea! exclamă ea.

- Mi-a reuşit destul de bine, nu crezi? Aş fi putut chiar să te alung, dacă nu venea Piers chiar atunci. Ghininul meu...

- Ce cruzime... ce truc demn de tot dispreţul! strigă Lou indignată. Ştia că peştera de umple cu apă pe timp de furtună? Ai vrut să mă înec?

Melissa se trânti pe un scaun, întinzându-şi graţios braţele deasupra capului.

- Ce prostii spui! răspunse ea nervoasă. Şi oricum, nu te-ai înecat, aşa că de ce să dramatizăm situaţia?

- De ce-ai făcut-o? întrbă Lou. Nu-mi creaseşi şi aşa prea multe probleme?

- Ca să mă distrez, răspunse Melissa. Şi ca să-ţi plătesc palma pe care mi-ai tras-o. Nu ţi-am spus c-o să-ţi pară rău? Intraseşi de-a binelea în panică. Ce păcat că nu...

Se întrerupse atât de brusc, încât Lou tresări şi, urmărindu-i privirea, îl văzu pe Piers în uşă.

- Continuă, spuse el. Păcat că nu... *ce?*

Pentru prima dată, Melissa păru să-şi piardă siguranţa pe sine. Se foi nervoasă îm scaun, încercând să şarjeze.

- Iubitule, nu exagera. N-am făcut decât o poznă inofensivă - ca să mă distrez. Nimeni n-a păţit nimic.

- Nu? Se pare că faci cam multe doar ca să te distrezi. N-ai folosit aceeaşi scuză şi ca să mă părăseşti în faţa altarului?

Vorbea atât de blând, încât Melissa se lăsă indusă în eroare şi răspunse răstit:

- Ba da, şi ar fi trebuit să ghiceşti, nu să mă faci de râs, luând-o pe amărâta de verişoară-mea ca să te răzbuni!

Din doi paşi, Piers traversă camera şi se opri în faţa ei, cu

mâinile încleştate pe lângă trup.

- Ieşi afară! spuse el. Ieşi de-aici până nu-ţi ard o mamă de distracţie din-aia pe care ţi-o doreşti atât de mult. Ieşi afară din casa asta!

- Nici chiar tu nu mă poţi da afară pe furtună, replică Melissa cu o voce cam nesigură - sau poţi...? Lou...

- Mie puţin îmi pasă, răspunse Lou cu o nepăsare neaşteptată pentru toată lumea. Am fost împinsă destul de colo-colo - acum ţi-a venit şi ţie rândul.

Oricât era de furios, Piers zâmbi uşor, dar Melissa îşi privi verişoara de parcă atunci ar fi văzut-o prima oară.

- Lou, doar nu poţi să... n-ai fi în stare...! exclamă ea, sincer şocată.

Lou se înghesui pe canapea, închizând ochii.

- Ba pot şi sunt în stare, şi m-am săturat de tot teatrul tău, spuse ea pe tonul cuiva care răspunde la o întrerupere iritantă. Nu faci două parale, zău aşa, Melissa - nici nu pot să înţeleg cum de te-am admirat atât de mult. Şi acum, pleacă. Vreau să vorbesc cu soţul meu.

Piers, la fel ca Melissa, îşi privea soţia surprins, dar în expresia lui se citea şi o profundă tandreţe, iar Melissa o observă imediat.

- Ei, spuse ea, ridicându-se în picioare cu o mişcare mai puţin graţioasă decât de obicei, ăsta pare să fie semnalul meu de ieşire din scenă. Înţeleg că cererea ta de a ieşi afară din casă a fost o figură de stil, Piers - aş prefera adăpostul dormitorului meu, în locul farmecelor îndoielnice ale vremii de pe insula ta. Oricâtă bunăvoinţă aş avea, nu pot merge pe jos acasă, când am de traversat marea.

- Nu-mi pasă unde te duci, atâta timp cât rămâi departe de Lou şi de mine. Mâine am să te duc pe mal indiferent de vreme, iar dacă vei avea rău de mare, cu atât mai rău, spuse Piers şi o privi cum ieşea pe uşă cu acel mic balans al şoldurilor pe care cândva îl găsise atât de provocator.

Apoi se întoarse spre Lou, cu un sentiment de uşurare, şi o sărută pe frunte.

- Lou, spuse el, trebuie să plec iar. S-ar putea să lipsesc un timp.

Ochii ei de dilatară brusc, privindu-l cu teamă.

- Te duci după Sam?

- Am primit veşti proaste, îi răspunse Piers cu blândeţe. Şalupa a fost găsită... goală.

- O, nu! exclamă ea în şoaptă. Piers, să ai grijă... da?

- Înţelegi că trebuie să mă duc, nu-i aşa, Lou? Răspund de viaţa insularilor.

- Da, desigur... Crezi că... presupui că s-ar putea ca Sam să se fi înecat?

- Imposibil de spus. Şalupa plutea în derivă aproape de ţărmul opus, deci s-ar putea să fi ajuns la mal, dar trebuie să mă interesez, să fac tot de pot.

- Piers, spuse ea, cuprinzându-l cu braţele pe după gât. Să te întorci la mine...

Piers nu spue nimic, ci doar o ţinu strâns la piept un moment. Nu-şi luă rămas bun, şi ieşi înainte ca Lou să se fi putut ridica de pe canapea.

* * *

Aşteptarea părea să nu se mai termine. Lou nu avea poftă de mâncare, dar găsi mai potrivit să încurajeze revenirea servitoarei la normalitate, acceptându-i propunerea de a lua o cină uşoară. Nici Melissa nu putea fi lăsată să se culce nemâncată, aşa că Lou îi duse cina pe o tavă. O găsi în propria ei cameră, unde smulgea hainele de pe umeraşe şi le arunca în valize, cu blana de hermină pe umeri şi o mulţime de etole şi scurte îmblănite pe braţ. Lou se opri în uşă, privind-o cu tava în mâini, iar Melissa se întoarse spre ea, cu o expresie vinovată.

- A, tu erai... spuse ea, părând uşurată. Am crezut că venise Piers.

- Piers a plecat să-l caute pe Sam, răspunse grav Lou. Nu-ţi pasă deloc, Melissa, că nevoile tale meschine pot costa vieţi omeneşti.

- Ce vorbe răsuflate! Dacă era vreun pericol, Sam nu trebuia să plece, şi nici Piers n-are motive să alerge de colo-colo ca o cloşcă speriată.

- N-ai nici un pic de simţ al valorilor, nu-i aşa? Puţin îţi pasă ce se întâmplă, atâta vreme cât tu îţi poţi fuma marca de ţigări favorită.

- Zău aşa, scumpo, faci caz pentru o nimica toată, iar soţul tău cel nobil s-a purtat îngrozitor de grosolan cu mine. Nu mai am nici un chef de măritiş, dacă-nseamnă să fiu vioara a doua pe insula asta oribilă, şi poţi să ţi-l păstrezi pe notoriul Piers Merrick, cu binecuvântarea mea.

- Mulţumesc, răspunse politicoasă Lou. Şi cu hainele mele ce faci?

- Cu hainele *tale?* Îmi iau câteva articole din propriul meu trusou, atâta tot! se răsti Melissa. Am să mă aleg şi cu cu ceva din planul ăsta netot al lui Blanche de a ieşi din încurcătură, şi oricum mi-ai promis hermina.

- Numai ca răsplată pentru bună purtare, răspunse Lou cu înşelătoare blândeţe. Nici chiar tu nu poţi susţine că ai jucat cinstit. În orice caz, Piers va avea de spus ultimul cuvânt cu privire la ceea ce-ţi poţi lua cu tine mâine. Mie, una, puţin îmi pasă.

Melissa o privi cu îndoială. Micuţa verişoară Lou, care atâta vreme nu însemnase nimic, începea s-o pună pe gânduri.

- Lou... întotdeauna ai fost generoasă, începu ea, pe tonul îmbietor care cândva avusese atâta putere asupra verişoarei sale. Ajunge să-i spui un cuvânt lui Piers, şi-o să-ţi mănânce din palmă - sau nu ştiai?

Lou ajunse la capătul răbdării - şi al bunelor manere.

- Nu-ţi dai seama, căţea tâmpită ce eşti, că s-ar putea să nu se mai întoarcă? S-ar putea să-şi dea viaţa, în timp ce tu te târguieşti pentru câteva blănuri şi pe ce mai poţi pune mâna, iar eu aproape că mi-am ieşit din minţi de îngrijorare? strigă ea, trântind tava pe masă atât de tare, încât tocana lui Tibby sări în faţa Melissei. Na-ţi cina, sta-ţi-ar în gât, iar mâine când vei lua şalupa, sper să ai atâta rău de mare, încât s-o dai afară pe toată - pe *toată!*

Şi coborî în fugă scara, uitând de glezna luxată, până când durerea o făcu să încetinească, rezemându-se de balustradă. Undeva, în casă, se trânti o uşă, iar din bucătăie se auzi vocea lui Tibby strigând:

- Duduie!... Duduie!... Vine şalupa! Se-ntorseră... sau unu' din ei...

Piers apăru în uşă, privindu-le un moment în tăcere.

- Tot trează eşti Lou? întrebă el fără nici o intonaţie.

- Sam...? întrebă ea.

- Sam e bine. L-au scos valurile la mal, cu un picior rupt - aşa-i trebuie! - dar acum la spitalul din St. Bede, deci poţi să te arăţi mai entuziasmată de întoarcerea soţului tău acasă, Cenuşăreaso.

Lou alergă la el, şoptindu-i cuvinte de mulţumire cu buzele îngropate în umărul lui ud, simţindu-i gustul sărat când o sărută.

- Credeai că nu mă bucur de întoarcerea ta, Piers?

- Nici nu ştiam ce să cred. Se pare că te înţeleg foarte puţin, Cenuşăreaso.

Cam tremurător, Lou zâmbi.

- Ai să-mi spui mereu aşa?

- Probabil. Ai ceva împotrivă?

Oftă uşor.

- Nu prea, deşi...

- Deşi ce?

- Nu vrau să rămân la nesfârşit un personaj de poveste. Până şi Cenuşăreasa, după ce şi-a revenit din şocul trecerii de la bucătărie în palat, cred că s-a aşteptat ca prinţul s-o ia în serios.

- Iar eu nu te iau în serios, Louise? Nu mă amăgesc cu gândul că aş fi un prinţ de basm, dar măcar acel gentleman n-a mai stat pe gânduri să-şi cucerască aleasa inimii, după ce a văzut că-şi pierduse pantoful.

- Acum înţeleg, spuse ea, căci nu-mi mai pari un străin. Înţelegi, n-am putut să nu mă îndrăgostesc de tine, aşa că, atunci când tu ai...

- Când eu am fost un soţ şi un amant nedemn, ai crezut că regretam căsătoria?

- Păi, da... Şi pe urmă a venit şi Melissa...

Îi văzu chipul întunecându-se şi-şi dori să nu fi ales tocmai acel moment pentru a-i aminti de mireasa cu care ar fi trebuit să se însoare, dar tot trebuia să recunoască la un moment dat problemele create de Melissa.

- Vom încerca amândoi să uităm de verişoara ta, răspunse Piers cu o undă din vechea lui aroganţă. Tu, cu firea ta încrezătoare, n-o puteai vedea aşa cum este, dar eu ar fi trebuit să am mai multă minte. Te rog să mă ierţi, Lou.

- Pentru că ai iubit-o?

Fu nepregătită pentru asprimea cu care Piers o zgâlţâi de umeri, ca şi pentru exasperarea feroce care i se simţi în glas când îi răspunse:

- N-am iubit-o niciodată, proastă mică! Era o căsătorie de convenienţă, cum credeam că a înţeles toată lumea - Blanche, cu siguranţă, înţelesese. Dumnezeule mare, Cenuşăreaso, chiar pe toate trebuie să ţi le explic?

- Dacă asta înseamnă o declaraţie formală, atunci da. Până şi Cenuşăresei trebuie să i se fi spus, la un moment dat, că era iubită. Ştii ce mi-a spus Tibby? A zis: "Să-i faci plăcerea, duduie."

Piers o privi amuzat.

- Aşa a spus? Asta-i o expresie care datează de pe vremea restauraţiei. Ştii ce înseamnă?

- Cred că da - şi mi-ar face şi *mie* plăcere, dragul şi dificilul meu Piers, dacă mi-ai da acea declaraţie formală.

- Nu ştii - nici chiar acum?

- Poate că ştiu. Totuşi, politeţea cere ca asemenea lucruri să fie spuse cu cuvinte.

- Asta-i vanitate curată, spuse el, văzând cât era ora, la ceasul din bucătărie, iar asemenea declaraţii nu se fac la ora două noaptea. Vei primi de la mine tot ce-ţi doreşti, mâine, Cenuşăreaso. Vreau ca vizitatoarea noastră nepoftită să plece din casă, înainte ca noi s-o luăm de la început - înţelegi?

- Da, răspunse ea, şi ştiu că avea dreptate. După plecarea Melissei, lucrurile aveau să revină la normal.

A doua zi, îşi spuse, în timp ce urca somnoroasă scara, cu braţul lui Piers în jurul umerilor, insula avea să-şi regăsească farmecul şi să-şi urzească vraja - căci desigur, era vrăjită. Nu ştiuse încă de la început că totul era un vis?

- Am să mă trezesc, desigur, spuse ea, şi nu-şi dădu seama că vorbise cu voce tare până când Piers o luă în braţe şi urcă mai

departe, spunâ-ndu-i:

- Eşti deja pe jumătate adormită, biata mea Cenuşăreasă. Ai să te trezeşti, sper, într-o zi mai fericită decât asta. Am de ispăşit multe, Lou, înainte de a mă alătura ţie în poveste.

- *Sfârşit* -